

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 21

Dimecres, 13 de juny de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 16, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00020/08) (p. 3)

Projecte de llei

pel qual s'aprova el llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (debat de totalitat) (tram. 200-00017/08) (p. 14)

Proposició de llei

de modificació de l'article 3 de la Llei 4/2000, del 26 de maig, de mesures fiscals i administratives (debat de totalitat) (tram. 202-00004/08) (p. 26)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00057/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00058/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre les darreres declaracions del president del Govern espanyol amb relació a les infraestructures que Catalunya necessita (tram. 317-00059/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de la política catalana (tram. 317-00056/08) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre la situació econòmica (tram. 317-00060/08) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00061/08) (p. 44)

Salutació

al cònsol d'Ucraïna (p. 45)

Preguntes

(continuació)

al Govern sobre la formació d'experts en oleologia (tram. 310-00075/08) (p. 45)

al Govern sobre l'ensenyament del castellà (tram. 310-00077/08) (p. 45)

→

al Govern sobre l'anunci de l'endarreriment fins al 2012 de la connexió entre l'Estat espanyol i França per mitjà del tren d'alta velocitat (tram. 310-00079/08) (p. 47)

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00080/08) (p. 48)

al Govern sobre el procés de revisió de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana (tram. 310-00078/08) (p. 49)

al Govern sobre el disseny d'una estratègia en l'àmbit de Catalunya contra el canvi climàtic (tram. 310-00076/08) (p. 50)

Declaració

institucional amb motiu del 75è aniversari de la Fam Artificial a Ucraïna (tram. 401-00006/08) (p. 51)

Interpellació

al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies (tram. 300-00047/08) (p. 52)

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00048/08) (p. 57)

Interpellació

al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 300-00049/08) (p. 61)

Interpellació

al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació (tram. 300-00050/08) (p. 65)

Interpellació

al Govern sobre la crisi de govern en l'àmbit d'affers exteriors (tram. 300-00052/08) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat (tram. 302-00035/08) (p. 76)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 16.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya (tram. 200-00020/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 57, 13)

2. Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (tram. 200-00017/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 33, 13)

3. Proposició de Llei de modificació de l'article 3 de la Llei 4/2000, del 26 de maig, de mesures fiscals i administratives (tram. 202-00004/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 15, 8)

4. Interpellació al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies (tram. 300-00047/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00048/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 300-00049/08). Grup Mixt. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació (tram. 300-00050/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la crisi de govern en l'àmbit d'affers exteriors (tram. 300-00052/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat (tram. 302-00035/08). Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de seguretat ciutadana i policia (tram. 302-00036/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el programa de la participació de Catalunya en la Fira del Llibre de Frankfurt (tram. 302-00037/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de funció pública (tram. 302-00038/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00020/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Presento en nom del Govern el Projecte de Llei sobre l'exercici de les professions de l'esport a Catalunya. Volria, en primer lloc, explicar la conveniència d'aquest projecte. És ben conegut per tothom la importància creixent de l'àmbit de l'esport a la societat. D'un temps ençà, l'esport ha anat guanyant presència en la vida de les persones, ja sigui a través de la pràctica esportiva, com a través del simple espectacle, alhora que és també un factor evident de dinamització econòmica, directament o bé de forma indirecta.

Conseqüentment a l'augment de la pràctica esportiva, sorgeix la necessitat de regular les professions de l'esport, que a més a més formen part d'un món en renovació contínua; un món, però, poc regulat i on es barregen diferents nivells de formació. Estem davant d'una situació molt precària, atès que hi pot haver, i de fet hi ha, persones sense un mínim de formació, experiència o coneixements tècnics que imparteixen en ocasions ensenyaments esportius, presten serveis professionals o controlen determinades activitats esportives, la insuficient idoneïtat de les quals pot fins i tot suposar un risc per a la salut o la seguretat de les persones que practiquen certs esports.

La precària situació actual de les professions a Catalunya no és un fet aïllat, i així ho reconeix l'estudi «Esport i ocupació a Europa», encarregat per la Comissió Europea, amb la participació de la Xarxa Europea d'Instituts de Ciències de l'Esport i de l'Observatori Europeu de l'Ocupació Esportiva. Diu així, aquest estudi: «El nombre de persones que exerceixen una professió sense formació adaptada en el sector de l'esport és molt elevat a la majoria de països de la Unió Europea.» Per tant, la necessitat de regulació en aquest àmbit va molt més

enlla de Catalunya, ja que és un fet estès a la majoria dels estats membres.

Aquesta necessitat fa anys que requereix una solució que s'ha anat gestant en els temps. És fruit d'una demanda social, implica donar resposta a les reivindicacions dels col·legis professionals, a les empreses del sector i als mateixos professionals. Va ser el Parlament de Catalunya qui en la disposició addicional vuitena del Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual es va aprovar el text únic de la Llei de l'esport de Catalunya..., on s'afirmava que «el Govern ha de presentar al Parlament un projecte de llei que reguli l'exercici de les professions relacionades amb l'àmbit de les activitats físicoesportives i especials en el territori de Catalunya».

Així, doncs, avui el Govern respon al mandat que el Parlament li va fer en el seu dia, quan ja va expressar la necessitat de regular legalment les professions de l'esport.

És la Generalitat qui té la competència per dur a terme aquesta regulació, ja que l'article 134 de l'Estatut d'autonomia determina la competència exclusiva en matèria d'esports i l'article 125.4 diu que «la competència exclusiva sobre l'exercici de les professions titulades també és de la Generalitat, sens perjudici del que es disposa en els articles 36 i 139 de la Constitució espanyola».

A més a més del marc legal que atorga el nou Estatut d'autonomia, cal recordar que el Parlament de Catalunya va aprovar diverses lleis reguladores en l'àmbit esportiu: la Llei 11/1984, la Llei 8/1988, la 8/1999, la 9/1999, etcètera. Aquestes dues últimes lleis es troben refoses en el Decret legislatiu 1/2000, del 31 de juliol, pel qual s'aprova el text únic de la Llei de l'esport de Catalunya. I és en aquest darrer decret on trobem la disposició addicional vuitena que conté el mandat adreçat al Govern del qual ja he parlat anteriorment.

Conseqüentment, el projecte de llei dóna compliment a aquest mandat legislatiu, el qual, però, no especificava, de fet, cap termini concret d'execució. L'objecte de la llei és molt clar: pretén regular l'exercici de les professions pròpies de l'esport a Catalunya tal com s'estableix en aquest mandat. Així, doncs, regularà els aspectes essencials de l'exercici de determinades professions de l'esport, reconeixerà de manera expressa quines són aquestes professions, determinarà les titulacions necessàries per exercir-les i atribuirà a cada professió l'àmbit funcional específic corresponent.

Per tant, aquesta llei no regularà la formació i les titulacions acadèmiques i professionals de l'esport, no regularà les professions titulades ni regularà l'exigència de determinats títols per desenvolupar certes activitats, sinó que regularà els aspectes bàsics de l'exercici d'algunes de les professions de l'esport, per garantir la qualitat dels serveis esportius i la protecció de la salut dels practicants, així com acabar amb l'intrusisme en el sector esportiu marcant uns criteris clars sobre una activitat professional que pot comportar certs riscos per a la salut.

El projecte vol garantir que les persones que es dediquin a instruir activitats d'entrenament, ensenyança, direcció i gestió en l'àmbit de l'esport tinguin uns nivells de

formació adequats a l'activitat desenvolupada, especialment en aquells casos que l'activitat concerneix a menors d'edat, persones grans, persones amb problemes de salut o bé amb certes discapacitats. Concretament, les professions que es reconeixen com a pròpies en l'àmbit de l'esport i que es regulen en aquesta llei són quatre: professor o professora d'educació física; animador o animadora, monitor o monitora esportiu professional; entrenador professional; director o directora esportiu.

El projecte s'ha estructurat de la següent manera: un preàmbul, setze articles, dues disposicions addicionals, quatre de transitòries, una de derogatòria i nou de finals.

L'article primer defineix l'objecte de la llei i en el següent s'especifiquen les professions pròpies de l'esport que seran objecte de regulació. Els articles següents, del 3 al 6, una per una defineixen les quatre professions esmentades a l'article segon; cadascun d'aquests articles descriu els aspectes essencials de la professió regulada, com ara en què consisteix la professió, les funcions bàsiques, l'àmbit d'actuació o la formació requerida. L'article setè es refereix a la reserva de denominacions descrites anteriorment. L'article 8, a la creació del Registre oficial de l'esport a Catalunya i el requisit de col·legiació en els termes previstos en la normativa vigent d'aplicació al nostre país. L'article 9 està dedicat a establir els principis i deures en l'exercici professional. El següent article es refereix a l'exercici de les professions que regula el projecte de llei per mitjà de societats professionals. L'article onzè estableix l'obligatorietat de la subscripció prèvia d'una assegurança de responsabilitat civil que cobreixi la indemnització pels possibles danys que es causin a tercers en ocasió de la prestació dels serveis professionals. Els dos articles següents es refereixen a la necessitat de donar compliment, també, als requisits exigits d'acord amb la normativa vigent i a les conseqüències d'exercir les professions regulades sense cobertura legal, respectivament. Els articles 14 i 15 són els que fixen el marc normatiu comú i el reconeixement de titulacions obtingudes en altres estats. L'article setzè crea la Comissió Assessora de les Professions de l'Esport; aquesta comissió avaluarà periòdicament l'evolució de les professions en aquest àmbit i l'aparició de noves professions, s'encarregarà de detectar les mancances formatives i donar-hi respostes, i també podrà exercir altres funcions que li siguin encomanades per part de la Secretaria General de l'Esport, segons les necessitats que es vagin presentant.

Les disposicions addicionals recullen previsions amb relació a l'adaptació dels substantius genèrics a la condició femenina o masculina i al desenvolupament que ha de dur a terme el Govern de les previsions contingudes en l'article 62.3 de la Llei de l'esport.

Les transitòries contemplen diferents situacions de dret transitòries amb relació a l'exercici professional sense la titulació requerida a la llei, a la implantació progressiva de les titulacions per a la professió d'entrenador professional de l'esport corresponent, a l'habilitació per a l'exercici de la professió d'animador o de monitor, i a l'obligació de la col·legiació.

El projecte de llei es complementa amb una disposició derogatòria de l'article 8 i l'annex del Decret 56/2003, de 20 de febrer, i també amb nou disposicions finals, referides, entre d'altres, a la modificació de la Llei de l'esport quant a l'addició de dues tipificacions de sanció; les habilitacions reglamentàries generals, per a l'adaptació de les titulacions, i per a la definició de conceptes i per a la delimitació de les atribucions i àmbits materials de les professions; l'habilitació al Govern perquè pugui delegar la gestió al Registre de Professionals de l'Esport a una corporació de dret públic, a una associació professional o a qualsevol altra entitat que pugui ser delegatòria de funcions públiques de caràcter administratiu, així com la seva entrada en vigor.

Finalment, abans d'acabar la presentació d'aquest projecte, voldria fer un petit esment sobre el seu procés d'elaboració, ja que val la pena remarcar el caràcter participatiu que l'ha caracteritzat, caràcter que ha precedit a la consulta, i el contrast extern de l'avantprojecte. Així, doncs, es va dur a terme una audiència amb entitats, associacions i professionals del sector per tal que poguessin expressar les seves inquietuds i neguits amb relació a l'àmbit de regulació. Es va enviar a més d'un centenar d'entitats l'avantprojecte de llei per tal que poguessin formular, si ho consideraven oportú, les seves consideracions o aportacions. A més a més, l'avantprojecte va ser penjat al web de la Secretaria General de l'Esport per tal que tots els sectors interessats ho poguessin consultar. I també es van fer dues audiències, l'una a finals de l'anterior legislatura i l'altra en la legislatura actual, amb tots els departaments de la Generalitat perquè també hi poguessin dir la seva.

Voldria, per acabar, afegir que aquest projecte de llei que avui presentem és un projecte en l'àmbit que regula la pioner a l'Estat espanyol i capdavanter a tot Europa. Entre les moltes aportacions, és important remarcar que assegurarà la professionalitat de les persones que exerceixen aquestes funcions, així com un reconeixement oficial implícit de la seva tasca, i també assegurarà que les activitats desenvolupades en aquest àmbit es duguin a terme amb totes les mesures de protecció necessàries.

Així, doncs, i com ja he explicat fins ara, donem compliment a un mandat del Parlament. El Govern espera que l'aportació dels grups parlamentaris pugui encara reforçar i millorar, si s'escau, els aspectes essencials de la llei perquè pugui beneficiar els sectors que en són directament beneficiaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Joan Morell.

El Sr. Morell i Comas

Bon dia. Molt honorable president, honorables consellers, il·lustres diputades i diputats, representants del món esportiu de Catalunya, molt bon dia a tothom. Permeteu-me que primerament –suposo que en nom

de tothom– desitgem una ràpida recuperació i millora al company Pere Vigo, que ahir ens vam assabentar per la premsa que havia tingut..., bé, un petit infart, i que s'estava recuperant. Per tant, des d'aquí, doncs, que es recuperi al més ràpidament possible.

Senyor conseller, m'ha semblat molt bé aquesta presentació que ha fet. Possiblement la gent que no coneixem amb certa profunditat la llei..., ha sigut una presentació rigorosa, seriosa i que molts aspectes els podem compartir. Però nosaltres..., ara intentaré explicar quin és el motiu que ens ha portat a presentar aquesta esmena a la totalitat.

Des del nostre grup parlamentari, Convergència i Unió, considerem molt necessari que a Catalunya s'impulsi aquesta llei que reguli les professions de l'esport. Tant és així, que nosaltres, al nostre programa de govern, quan ens vam presentar a les darreres eleccions nacionals, el novembre del 2006, una proposta era precisament aquesta: poder regular aquest exercici professional en l'esport a Catalunya. Per tant, en això ja hi estem d'acord, ja hi coincidim.

Per què entenem que és necessària aquesta llei? Per molts motius, però principalment perquè el sector esportiu a Catalunya no gaudeix actualment de prou claredat en el desenvolupament professional. Coincidim que l'esport a Catalunya ha experimentat transformacions molt importants en molts aspectes, i més concretament en aquests darrers anys. El creixent interès pel fenomen esportiu ha fet que l'esport actualment aquí, al nostre país, a Catalunya, tingui un sentit molt més ampli, tant pel que fa referència a l'esport *amateur* com també al professional. Es practica esport des de molts àmbits: en l'espectacle, competició federada, alta competició, afecta l'oci, el lleure, la salut, el turisme, fins i tot l'estètica i, en molts casos, la gestió.

És important comentar, per a les persones que no poden conèixer molt el sector, la llei, que habitualment es confonen, i de forma molt freqüent, alguns conceptes que cal tenir molt clars, com pot ser què són les professions, que no té res a veure amb quines són les titulacions, i quins han de ser aquests llocs de treball. Ho comento perquè, al llarg de tot aquest projecte de llei, aquests temes entenem que són molt diferents i no sempre poden quedar clars.

L'exercici de les activitats esportives a Catalunya, és veritat que a vegades –a vegades– l'assumeixen persones que no tenen una formació mínima, tant de coneixements com –també pot ser el cas– de titulacions, i que es presten serveis a nivell professional a vegades amb algun possible risc, tant per qüestions de salut com per qüestions de seguretat de les persones que ho practiquen. Per tant, és lògic, és preceptiu i és important que regulem totes aquestes activitats, perquè l'esport a Catalunya el desenvolupin persones que tinguin un adequat nivell de formació. Que quedi clar que no ens oposem i no ens oposarem mai que hi hagi més i millor regulació esportiva, no ens oposem i no ens oposarem que hi hagi més professionalització.

Doncs, ara ens toca explicar, us podeu preguntar, per què des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentem aquesta esmena a la totalitat al projecte de llei.

Precisament per tot això que ja hem comentat abans: malgrat que reconeixem, diem i compartim el projecte de llei que s'ha de presentar, el que no compartim és el que el Govern presenta, perquè entenem que dista molt de ser una eina per resoldre totes les necessitats que té el món professional de Catalunya. Entenem que en soluciona i que en pot solucionar i millorar, en part, però que moltes entitats, clubs, federacions, professions, professionals, inclús semiprofessionals, en poden sortir greument perjudicats.

Presentem una esmena a la totalitat perquè, tot i que ha comentat el conseller que hi ha hagut una participació amb més de cent entitats, etcètera, volem que encara hi hagi més participació; que el sector faci arribar propostes, més propostes, més suggeriments, més idees, més crítiques si cal, per tal de millorar-la i poder-la completar. Som conscients que en la visió política, quan es governa, hi han entitats que hi donen suport i que diuen que hi estan d'acord, però després també ens vénen als grups de l'oposició a dir-nos que fem esmenes perquè no estan d'acord amb aquesta llei. Per tant, tot el que sigui més participació serà benvingut.

Sincerament, esperàvem molt més d'aquesta llei, tan necessitada, esperada i compartida llei que ha de regular aquests aspectes. Entenem que des del preàmbul a tot el desenvolupament de la llei, de l'articulat fins a les disposicions finals, ens ha semblat una llei bastant pobra, que podia ser molt més enriquidora, i també, en alguns aspectes, desenfocada.

És una llei pobra en l'objectiu. Una persona em va comentar, amb un bon sentit, que aquesta llei gairebé sembla que demani perdó per ser-hi, eh? D'entrada, aquesta llei reconeix que és molt reduïda i de difícil aplicació. Tot el preàmbul d'aquesta llei, entenem nosaltres que és d'una pobresa extraordinària.

La llei diu: «La llei no pretén abordar totes les professions relacionades amb l'esport, sinó tan sols algunes professions de l'esport.» Per tant, aquesta llei ja neix pobra, partida, reduïda.

Continua dient la llei: «Així, han de quedar fora d'aquesta regulació les activitats que duen a terme el voluntariat esportiu, és a dir, sense caràcter professional.» Una visió parcial, una visió petita, minsa, incompleta, jo diria, irreal de la societat.

L'article primer, en el seu apartat quart, diu: «Es considera exercici professional», etcètera, «la prestació remunerada dels serveis propis de les professions de l'esport. Queden excloses, però, les activitats fetes en el marc de les relacions de voluntariat, d'amistat, familiars.» Actualment ens preguntem quins són els serveis voluntaris esportius que no tinguin una mínima compensació econòmica, encara que sigui, com aquell que diu, només per cobrir les despeses. Tant a nivell escolar com a nivell d'entitats, clubs, és difícil que hi hagin serveis esportius que com a mínim no tinguin aquesta condició econòmica.

És un text, entenem, que porta a confusió; en alguns aspectes, poc racional, i sobretot, gens realista. Què entenem per «voluntariat esportiu»? Què entenem per «amistat esportiva»? Si es cobra, si no es cobra, si es

cobra molt, si es cobra poc, si es té un títol? On està aquest llinar entre professionals i *amateurs*? En definitiva, aquesta frontera entre professionals i voluntaris la veiem molt confusa.

Ens preguntem si aquests membres *amateurs* que s'han dedicat a la promoció de les diferents especialitats esportives seran substituïts per professionals de forma immediata, quan la llei entri en vigor. Els més d'onze o dotze mil clubs esportius de casa nostra que utilitzen monitors o instructors *amateurs*, on es contemplen en aquesta llei? Aquesta llei perjudica, entenem, molts clubs, que no podran pagar professionalment els monitors o entrenadors que tinguin.

En fi, ja veieu que, al nostre entendre i de molta gent del sector, són moltes coses les que traspua aquesta llei que no ens acaben d'agradar prou. Però el més important ho hem definit amb quatre aspectes.

Primer: una exposició i desenvolupament pobres i inconcrets. És una llei tècnicament molt imprecisa. La inconcreció és present en tot aquest text; deixa molts fronts oberts.

Un segon aspecte: una manca de rigor competencial. Aquesta llei centralitza pràcticament en un sol títol oficial la formació de tots els professionals de l'esport. Obvia, entre moltes coses, les més de setanta especialitats o subespecialitats que té l'esport català. També s'obvia que més del vuitanta per cent de tots aquests clubs esportius catalans tenen una gran quantitat de semiprofessionals que quedaran de forma irregular. Tots els llicenciats o tècnics superiors amb INEF, etcètera, entenem que si aquesta llei el que volia era acreditar-los més la seva condició, entenem que es mereixien una altra llei. Els metges, si convé, poden fer d'infermeres, però cada u ha de fer la seva feina, i els tècnics o llicenciats han d'estar preparats per portar segons quins aspectes. En una obra, en una construcció, hi calen arquitectes, aparelladors, delineants, paletes i obrers també; no tots han de ser precisament arquitectes.

Tercer punt: impossibilitat de compliment. És impossible que aquesta llei es pugui desenvolupar. És una llei que obliga a tenir títol o llicenciatura per desenvolupar qualsevol pràctica esportiva professional. Ens sembla, entenem, que no hi han prou professionals per cobrir totes aquestes places. Molts clubs ens han mostrat la seva preocupació, preocupació del dia a dia, real, perquè no podran fer front a aquestes despeses de la professionalització dels entrenadors o monitors. Aquesta llei no és viable; és insostenible, tant econòmicament com per falta de professionals.

També porta a terme una competència total sobre l'aportació del teixit associatiu català. S'ometen un grapat de persones que treballen molt bé i fa molt de temps amb totes les entitats esportives. Fa més de cent cinquanta anys de la història associativa catalana, i en aquesta llei no es menciona per re.

Ens fem tres preguntes –que ens en podríem fer moltes, però per falta de temps en farem tres. Ens podeu garantir que hi hauran prou professionals per cobrir els termes que presenta aquesta proposta de llei? Ens podreu dir quin és el llinar que marca quan un club és o

deixa de ser professional, o només serà professional en alguns aspectes, en algunes disciplines? Quants clubs o entitats afectarà?

Per acabar, permeteu-me que també us diguem que entenem que aquesta llei discrimina les federacions i la capacitat que han tingut sempre de formar tècnics especialitzats en diferents matèries, tal com ho han fet fins avui. En alguns aspectes denota un excessiu intervencionisme, per dir-ho d'alguna manera, en la regulació d'un sector que històricament ha estat liderat pels clubs, per les entitats i per les federacions. I també entenc que és inconcebible que aquesta llei no reconegui la tasca feta durant molts anys per centres privats de formació, que entenem que han de seguir podent portar a terme aquesta activitat.

Una vegada més, per més que ens hagi explicat tot el procediment que hi ha hagut, entenem que s'ha prescindit d'aquest consens polític a l'hora d'elaborar un projecte de llei. Com a mínim el representant del grup parlamentari que us parla no hi ha tingut conversa ni cap aproximació per poder consensuar o parlar d'aquesta llei.

Sóc conscient també que una esmena parlamentària farà poc per convèncer-los, però els demanem que la retirin o que la tinguin en compte, no només per retirar-la, sinó sobretot per poder-la millorar. Proposem un seguit de presentacions, de debats, de reunions tècniques –perquè, encara que s'hagi arribat a un centenar, n'hi ha molts més al nostre país– amb responsables esportius, amb professors, amb tots els mitjans, per tal de recollir més opinions, més suggeriments, si cal més crítiques, per tal de millorar aquest projecte de llei. Aquest projecte de llei ha d'estar fet per i amb el sector esportiu de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fer el torn en contra, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, honorable president. Honorable vicepresident, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades... Senyor Joan Morell, molt directament, de la seua exposició un arriba a la conclusió fàcil –però la veritat és que ens ho ha posat molt fàcil– que hauria pogut resumir tota la seua exposició dient allò de: «M'hi he de posar, perquè és la meua obligació de posar-m'hi, perquè vostès estan al Govern i jo estic a l'oposició.» Perquè tots i cadascun dels arguments que ha anat donant, alguns portats al límit, però tots i cadascun dels arguments que ha anat donant serveixen per a justificar precisament la necessitat d'aquesta llei.

I per això els emplacem que, en l'exercici de les seues funcions parlamentàries, en tot allò que creguin convenient de millorar-la, amb aportacions directes i concretes, ho facin en el trajecte parlamentari que aquesta llei que avui el Govern de la Generalitat ens presenta tindrà per davant els propers dies i les properes setmanes. Cre-

iem que aquesta és la funció que, si volen fer un servei al país, d'una forma molt directa hem d'encarar. No donar els arguments que han donat, que, jo li dic, servien exactament igual, totes les alarmes que vostè ha posat damunt de la taula em serveixen a mi per a justificar la urgent necessitat d'aquesta llei.

Agafaré les paraules de l'anterior secretari de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, del Rafel Niubò, que en una conferència li vaig sentir dir d'una forma molt directa que una bona política esportiva, una professionalització de la política esportiva ens permetria, fins i tot, reduir la factura sanitària que paguem al nostre país per a atendre el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes. Una bona pràctica esportiva, unes bones instal·lacions i una bona regulació de les professions servirien per a disminuir la factura sanitària. Per tant, aquests recursos es podrien destinar a instal·lacions esportives, fent-ho com ho està fent el Govern de la Generalitat en aquesta etapa i en l'anterior, planificant-ho acuradament en cada un dels àmbits del territori, defugint la planificació, diguem-ne, digital o la planificació a comanda, que és la que en l'època que vostès... –a demanda, més que a comanda–, en l'època en què vostès governaven es produïa: municipis que tenien unes magnífiques instal·lacions esportives i, a trenta quilòmetres, un municipi amb les mateixes circumstàncies sense instal·lacions esportives. Li ho dic això, perquè en la pràctica esportiva hi ha hagut un abans i un després de l'entrada del Govern catalanista i d'esquerres a la Generalitat de Catalunya; hi ha molt més rigor en les funcions que des del Govern de la Generalitat es desenvolupen en aquest àmbit.

La llei era una llei demanada pel sector. Vostè ho ha dit. Hi ha uns aspectes que són els sanitaris, que són necessaris de cobrir, perquè una mala pràctica esportiva, una pràctica esportiva en mans de professionals que no reuneixin les condicions necessàries, pot produir, lògicament, efectes indesitjables sobre el conjunt dels practicants, perquè els practicants a més són molt diversos, i la llei ho contempla, des de la gent gran o molt gran, als infants, agafa tots els àmbits dels futurs i dels actuals usuaris de les pràctiques esportives.

La llei també regula un problema que tots els professionals rigorosos del món esportiu, amb formacions molt diverses, que també ho diu la llei..., no només, com ha dit vostè, i ho recordo, obliga a tenir títol o llicenciatura, no senyor, hi ha títols habilitants també, altres maneres d'accedir al reconeixement per donar la pràctica esportiva, i inscriure's en un registre que sí que diu que formes part d'un conjunt de persones que tenen unes característiques determinades que els fan adients per impartir pràctiques esportives de determinat nivell. I per això no cal tindre títol universitari. La llei ho reconeix.

Però li deia que hi havia una queixa del sector i que la llei l'enfronta molt directament, que és el tema de l'intrusisme professional. Hi ha gent, clubs, que també n'hi ha..., hi ha clubs molt rigorosos en el nostre país, i tenim aquesta sort, però hi ha hagut també clubs poc rigorosos, i gent que fan de l'ensinistrament en la pràctica esportiva, sense tindre els coneixements necessaris, el seu *modus vivendi*. La llei diu molt clarament que és professional aquell que rep una remuneració determinada per fer un determinat ensenyament o orientar una

pràctica esportiva. Aquestos són el conjunt dels professionals.

Els altres, els professionals que cobren per fer aquesta funció, però que no tenen l'habilitació corresponent, lògicament no l'han de poder fer. I el voluntariat queda al marge, és clar que queda al marge, perquè sabem que el món del voluntariat a Catalunya també en la pràctica esportiva és un món riquíssim, però és que a més a més és, i ho ha demostrat durant més de cent anys, un món absolutament responsable. Tots coneixem clubs que la gent no rep cap altra remuneració que finançar la despesa per assistir a un determinat desplaçament o comprar un determinat equipament, i això no pot ser considerat remuneració i per tant no pot formar part del que en diríem la professionalització; això és *amateur*, és voluntariat, i aquestos professionals s'han espavilat, els seus clubs s'han espavilat, perquè la gent tingui, en certa manera, l'habilitació corresponent.

Tampoc la llei es posa amb les federacions esportives; els reconeix absolutament el paper que tenen ara. En aquest sentit, hi ha un respecte rigorós i escrupolós a les federacions esportives. I vostès diuen que han enviat una carta des de la seua sectorial d'esports a diversos clubs i instituts de Catalunya –no sé si és veritat, és el que m'han comentat–, posant, criticant durament aquesta llei. Els pot passar com quan jo era estudiant d'enginyeria agrònomic, enginyer agrònom, és a dir, el títol superior. No sé si ho sap, a Lleida, que és on vaig estudiar jo, per ser enginyer superior has de ser primer enginyer tècnic, vull dir, has de passar pel primer cicle, que en diem. I hi va haver una llei d'àmbit estatal que regulava, diguéssim, les prerrogatives que tenien els diversos col·legiats, els col·legis professionals, i els enginyers agrònoms, els de Catalunya, no –ho haig de dir així com va ser–, no hi van entrar, perquè consideraven que la llei era absolutament respectuosa, amb alguns matisos, amb la feina seua i amb la dels enginyers tècnics, que és el grau inferior acadèmic, però d'altres parts de l'Estat ens van arribar consultes dels col·legis professionals. I a mi em va trucar, crec recordar, el president del col·legi d'agrònoms de Granada, i em va dir amb un to molt classista: «Fíjate lo que nos han hecho», eh?, «a veure si us espavileu aquí i sortiu els estudiants al carrer», en certa manera, no? I clar, jo li vaig contestar: «Escolti'm, només per al seu coneixement, tots els estudiants d'aquesta escola d'enginyeria superior som al mateix temps enginyers tècnics agrícoles, i com pot comprendre tenim un absolut respecte per les competències dels enginyers tècnics agrícoles.»

Doncs, a vostès, intentant dir que una cosa va malament, quan realment la voluntat i l'esperit i el text d'aquesta llei és per solucionar determinats problemes, i així ho reconeix tot el món professional, els pot passar exactament el mateix. Es pot fer oposició, s'ha de fer oposició, però no per sistema. Busquin aquells punts, aquells aspectes, a on des de la seua posició puguin ser capaços de millorar, si és possible, el text que avui el Govern de la Generalitat ens presenta en aquesta cambra.

La llei és adaptable, ho reconeix, sap que aquest món és canviant, i el seu article setzè parla de la Comissió Assessoradora de l'Esport. I també hi posa un concepte, que la llei hi obliga també, però que també està bé de reco-

nèixer-ho, que és la paritat dintre d'aquesta comissió assessora, la paritat entre gèneres.

Però aquesta comissió assessora és la que s'encarregarà de produir, de demanar, d'estudiar les futures adaptacions que la llei hagi de tindre en el futur, perquè lògicament en un món com el de l'esport que és canviant, que és riquíssim en tant que afecta la pràctica totalitat de la població, que realment afecta el conjunt de la vida de les famílies d'una forma molt directa –tots, dintre de cada una de les nostres famílies hi ha una persona o altre que fa pràctica esportiva–, tot això s'haurà d'anar tenint en compte de cara al futur, anar veient com evoluciona l'estat de la qüestió a nivell nacional, i aquesta comissió assessora haurà de recomanar al Govern les adaptacions legislatives que cregui convenientes per adaptar-se a la realitat.

I això també ho preveu la llei; des d'aquest punt de vista és claríssima. Em sorprèn que un grup nacionalista com és Convergència i Unió sigui qui hagi presentat l'esmena de retorn. Legislem, com ho intentem fer amb altres qüestions, per davant de la legislació estatal, anem per davant. Què volen, que esperen que facin la llei estatal perquè ens emmarqui realment sobre quines línies, sobre quines fronteres podem moure la competència esportiva a Catalunya, quan l'Estatut ens en dona competència exclusiva i també ens dona competència exclusiva quant a titulacions? Home, jo demano, de vostès, una coherència amb allò que el seu discurs polític esmenta, perquè tinguin en compte que aquí el que estem fent és anar una mica per davant dels temps, però anant en benefici dels interessos del nostre país.

La llei també parla de principis. Concretament, li llegiré..., això és l'article novè, el punt s. Tots els principis en l'esport són importants, però n'hi ha un, l's, que crec que és més important que els altres, és a dir: «Abstenir-se de declaracions públiques que provoquin dany o descrèdit en les professions o professionals objecte de regulació d'aquesta llei.» Això, per la càrrega ètica que comporta, és una lliçó que probablement la gent que ens dediquem a l'activitat política n'hauríem de prendre nota, perquè ara que el debat sobre l'abstenció està viu dintre de la societat i dintre dels mitjans de comunicació, probablement un recurs com aquest, ben llegit pels diputats i diputades d'aquesta cambra i pels grups parlamentaris als quals representem, faria que fóssem molt més eficients en la nostra actuació política. Ja sé que això pot molestar, però és el que hi ha, i com que és el que hi ha, així s'haurà d'acceptar.

Finalment, el nostre grup, com no pot ser d'una altra manera, creu que aquesta llei és un pas qualitatiu endavant; quantitatiu també; regula les professions esportives en l'àmbit que toquen més directament els ciutadans i ciutadanes de Catalunya; responem a una demanda social claríssima, i ho fem des d'un punt de vista de professionalitat.

Per això també em permeto de felicitar des d'aquesta tribuna la secretaria de l'Esport, que avui ens acompanya, i els membres de les diverses associacions esportives que avui ens acompanyen, i encoratjar-los a continuar per aquesta línia, i a vostès, com a grup de

l'oposició, a millorar la llei, si creuen que és possible, en el tràmit parlamentari.

Nosaltres, com és lògic, votarem en contra de la seva esmena de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden fixar, doncs, posició els grups. I ho fa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., per fixar la posició del nostre grup. Fa pocs dies teníem, en ocasió del debat pressupostari amb el conseller Carod, l'oportunitat de discutir què era l'esport: si l'esport era política social, si hi havia política social o no a l'esport, i si els pressupostos quan s'aplicaven a l'esport tenien una funció social o no la tenien. I, òbviament, la posició del nostre grup va ser plantejar que sí, que l'esport té una transcendència i una importància extraordinària en els aspectes que tenen relació amb la societat i amb les persones.

I ens preguntàvem amb el diputat amb què polemitzàvem –per cert, un diputat del Partit Popular– si quan parlem de l'esport i quan parlem de l'esport com a eina d'integració, estàvem fent política social o no. La nostra posició era que sí. I si quan parlem de l'esport referit a l'esport d'adults, quan gent adulta, quan gent gran fa esport..., ens preguntàvem si era política social o no. I nosaltres dèiem que sí.

I el mateix quan es feia suport a l'esport a l'escola, o quan es feia suport a l'esport de base, o quan es parlava de l'esport com un element de socialització de la nostra societat, d'integració de persones que vénen de fora, etcètera. Nosaltres plantejàvem que té una vessant estrictament molt important, tot l'efecte esportiu, en les polítiques socials. I nosaltres pensem que la regulació de les professions també té aquesta vessant social, perquè té importància en la vida quotidiana dels homes, les dones, els nens i les nenes del nostre país.

Senyores i senyors diputats, l'esport ha deixat de ser una cosa... –que molts el classificaven així–, una activitat física lligada estrictament a la competició; és quelcom més, actualment. L'esport ja no és exclusivament un enquadrament d'esportistes d'elit. L'esport ja no és tan sols l'enquadrament de professionals que contemplem des de casa, des de la televisió, des del sofà. És moltíssimes més coses. L'esport actual té molt poc a veure..., ha evolucionat molt des de l'any 92 fins a avui en dia.

I avui l'esport afecta un munt d'activitats lligades a les polítiques de benestar. L'esport continua sent competició, és cert, però també és educació, també són serveis socials, també són moltíssimes més coses. I nosaltres creiem que el nostre Govern actua sobre aquesta globalitat, i actua i ho fa bé.

L'esport, en l'actualitat, afecta les polítiques de serveis socials, les d'integració, les d'igualtat, les de sanitat, les de cultura. Però molt més enllà d'aquestes polítiques, que podríem dir que són les que afecten directament les persones i el benestar, el fet esportiu implica també sectors molt importants de la nostra economia, de la nostra societat: la indústria de l'esport. Vostès saben que entre el 45 i el 50 per cent de la indústria esportiva de tot l'Estat radica a Catalunya. La indústria, l'economia, el comerç, el turisme... Vostès saben que hi ha una explosió d'esports d'aventura i, per tant, lligat a això, tota una evolució de professions, de noves professions, de gent que es distreu, d'oci, etcètera. Vostès saben que afecta l'urbanisme; si no, no hauríem tingut moltes vegades aquí discussions sobre camps de golf, per exemple. Vostès saben que afecta milers de llocs de treball. Per tant, estem parlant d'una dimensió de l'esport que ha anat més enllà, que està *in crescendo* del que havia estat fa moltíssims anys.

I és per aquest munt de raons que cal que un bon govern abordi, amb globalitat, íntegrament, de manera integral, tot allò que es genera al voltant de l'esport, al voltant del món de l'esport. La llei que avui sotmetem a consideració pretén regular un dels múltiples camps del món esportiu; pretén ordenar, com deia el senyor Mòdol, i ho ha defensat en nom dels grups que donem suport al Govern, l'exercici de les professions relacionades amb l'àmbit de l'activitat físicoesportiva. I ho pretén fer no d'una forma gratuïta, sinó portant a la pràctica allò que li confereix l'Estatut, allò que l'Estatut diu que es fa i que es pot fer des de Catalunya respecte a l'esport i d'acord també amb les normes bàsiques que en aquests moments té plantejades l'Estat.

La llei presentada avui, entre altres coses, vol, per exemple, evitar que persones sense preparació suficient, adient, coneixement i titulació prestin uns serveis professionals posant en perill la salut i la seguretat d'altres persones. I això és lloable. Aquesta llei pretén eliminar l'intrusisme. I això és lloable. Aquesta llei parla de professió, de la professió de l'educació física. Aquesta llei reconeix i regula la professió d'animador o animadora, de monitor o monitora. Aquesta llei contempla la professió de la direcció i dels directors esportius. Aquesta llei crea un registre oficial de professionals de l'esport. Aquesta llei dona garanties perquè la responsabilitat civil envers els receptors de serveis professionals pugui estar garantida. Aquesta llei inclou un catàleg de principis i deures. I tot això ho fa aquesta llei, impulsada per un govern que vol donar aquesta visió integral a tot el que és el món esportiu de casa nostra.

En impulsar aquesta llei –i ho deia el senyor Mòdol–, Catalunya és capdavantera a l'Estat espanyol. Fins ara, repassant la legislació esportiva d'altres comunitats, hem trobat que molts parlaments autonòmics coincideixen en la necessitat de sotmetre la prestació de serveis esportius a una titulació, però a Catalunya es va més enllà; estem avançant d'una manera molt més ràpida que als altres llocs. No es circumscriu a l'ensenyament, a l'entrenament, sinó també a la gestió, i aquesta llei aquí, a casa nostra, ho fa. I tots diuen, tots aquests parlaments diuen i nosaltres també ho diem, que són les comunitats

autònomes les que tenen en aquests moments la potestat per poder-ho fer, i el Govern de Catalunya ho fa.

La llei omple un buit; la llei desenvolupa, com deia fa uns moments, el que diu l'Estatut, i la llei s'ha fet amb participació, amb estudi, amb consulta, amb comparació, amb molt de treball per part dels tècnics i per part del Govern.

En sentir la intervenció del representant de Convergència i Unió, hem pogut estar d'acord en la primera part de l'exposició, del que ens ha plantejat: aquesta visió, com la que jo els he fet fa un moment, de com ha anat evolucionant el sistema dels esports i els esports al nostre país d'uns anys ençà. Però quan arribem al punt de la pràctica, quan arribem al punt de les coses que vostè ha anat desgranant, senyor diputat, ens ha semblat que potser s'han supeditat més a una estratègia general de partit, de voler fer l'oposició més contundent, en el sentit de plantejar una esmena a la totalitat, perquè la veritat és que moltes de les coses que vostè planteja –i li ho ha recordat el senyor Mòdol– poden ser discutides, tractades, treballades en el tràmit d'esmenes i, en aquest sentit, modificades en el sentit que vostè deia o que podem convindre tots els grups de la cambra que sigui més positiu per als ciutadans de Catalunya en el desenvolupament d'aquesta llei.

Veiem, en aquest sentit, que l'esmena a la totalitat, doncs, té poca raó de ser, si no és que el que es pretén és fer una oposició –dit entre cometes– més contundent, perquè realment aquesta és una llei tècnica, bastant tècnica, que respon a unes necessitats de país, que respon a una demanda que estan fent molts sectors professionals i molts sectors esportius de casa nostra, i nosaltres creuríem convenient que..., potser el tràmit de discussió, de pacte, de negociació, hauria estat molt més adient que no presentar una esmena a la totalitat.

Tant és així, que pensi vostè que ahir fins i tot el senyor Vendrell, del Partit Popular, en la roda de premsa que va fer al faristol d'aquí, mostrava la seva estranyesa de com Convergència i Unió presentava una esmena a la totalitat, i deia: «Nosaltres demà presentarem els temes puntuals, farem la crítica que cal fer, però considerem que en la discussió, en el debat que pugui haver-hi en el si de la comissió, la podrem modificar en un sentit positiu.»

I això és el que els volia dir, senyores i senyors diputats. Nosaltres ens oposarem a l'esmena a la totalitat perquè creiem que aquesta llei és positiva i perquè donem suport al Govern, però també els invitem a entrar en l'altra dinàmica, en l'altra dinàmica de no fer oposició gratuïta, sinó fer oposició constructiva, en el sentit de poder debatre tots plegats alguns temes que tenen molt de social i molt de polític, però en què, realment, la rendibilitat que vostès en trauran serà pobra. Perquè, en la meua modesta impressió, senyor diputat, pensi vostè que la percepció que es pot tenir des del món de l'esport respecte al seu posicionament d'aquesta llei és més que ha buscat la confrontació en el terreny, més enllà de la política, d'una determinada estètica a l'oposició que tenen vostès en el Parlament de Catalunya, que no la bondat d'uns resultats que tenen una afectació

sobre els moviments socials, associatius i esportius de casa nostra.

En aquest sentit, l'invitem, si vostè ho creu convenient, a retirar la seva esmena a la totalitat i el convidem a discutir parlamentàriament el contingut d'aquesta llei amb la resta dels grups de la cambra, que estem disposats a treure una bona llei al servei dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyors diputats, senyores diputades..., «fins i tot el Partit Popular», deia el senyor Ferran i Serafini. Senyor Ferran, vostè ha de recordar sempre que el Govern que més ha pactat amb els sindicats, amb l'oposició, en tota la història del Govern de l'Estat, ha estat el Govern del Partit Popular. Nosaltres, sempre que hi han propostes sensates, de sentit comú, de coherència, sempre pactem. I és el que farem aquí, i és el que farem aquí avui, amb aquesta llei, perquè ens sembla que és una llei..., que avui no estem aquí per caprici; no és un caprici que estiguem avui aquí parlant de la regulació de l'exercici de les activitats esportives.

Jo també vull fer una mica de memòria. Tots recordem aquell any 1999, en què el Ministeri de Treball i Afers Socials es va reunir també amb les entitats que li demanaven la regulació de l'exercici de les activitats esportives, també al Ministeri d'Educació ho demanaven, o també vull recordar com l'any 2002 van haver-hi les reunions a la Generalitat de Catalunya. Per això, senyor Morell, no entenem l'esmena a la totalitat, perquè, si vostè agafa el document de bases que va elaborar la Generalitat de Catalunya en aquell moment, la pràctica totalitat de la llei ja hi sortia; és cert que hi havien algunes coses més, però la pràctica totalitat de la llei ja hi sortia. Per això no entenem aquesta esmena a la totalitat que vostès han presentat; la veritat, que ens sorprèn bastant.

Però no només és perquè el sector ens ho demana i ens ho ha estat demanat i hem trigat massa a fer-ho, sinó perquè també la llei, la legislació europea, la legislació estatal espanyola i la legislació catalana així ho reconeixen. Hem de recordar, per exemple, la Llei 10/90, de 15 d'octubre, de l'esport, que ens parla que en un lloc perfectament visible als clubs i accessible per a tothom han d'haver-hi les dades tècniques i la titulació específica dels professionals que hi treballen. O podem veure també a la Llei catalana com l'article 64.1 parla que una de les obligacions fonamentals del Consell Català de l'Esport és el control del compliment de les disposicions legals i reglamentàries en matèria esportiva, especialment pel que fa referència a les instal·lacions esportives i les titulacions esportives, i després parla que l'incompliment d'això és un incompliment greu, és a dir, és un incompliment greu de la legislació.

O podem parlar, per exemple, de la legislació europea, com, a través de les seves cartes de l'any 1975 a 1999, defensa clarament, fa la defensa aferrissada que en tot programa de desenvolupament de l'esport ha de reconèixer-se com a imprescindible un personal qualificat a tots els nivells de gestió tècnica, de promoció i d'entrenament.

Per tant, no és un caprici, perquè és el... Ja estic, senyor president?

El president

No, no...

El Sr. López i Rueda

No és un caprici, primer, perquè el sector ens ho demana, i ja fa massa temps que ens ho demana, i segon, perquè la legislació espanyola, europea i catalana així ens ho diuen.

Però quin és el problema fonamental? Ja s'ha dit, s'ha dit per part de tothom –fins i tot per part del Grup de Convergència i Unió, que, malgrat que ha presentat l'esmena a la totalitat, és conscient dels problemes que hi ha actualment– que no sabem quines són les titulacions per a cada funció. Això és un problema, això és una problemàtica, una problemàtica que després es veu en els casos –també n'hem parlat– d'intrusisme, en els casos de manca de formació, en els casos d'economia submergida, en casos d'inexistència de contractes laborals o en casos de competència deslleial. Jo recordo l'informe de Martínez del Castillo, que parlava que el 36,7 per cent de les persones que hi treballaven, en aquest àmbit, ho feien sense la formació adient.

Però, a més –i això ens ho reconeixen tots els sectors–, no estem parlant d'un sector més, estem parlant –i també ens ho deia el senyor Ferran– d'un sector que treballa amb material sensible. No podem entendre només l'esport com un tema de competició –a més, ara també els metges ens ho recordaven, els pediatres ens ho recordaven, que no podem veure només l'esport com un tema de competició–, sinó com un tema de salut, tant física com psicològica, i també com un àmbit de l'educació dels nostres infants.

I així ens ho deia, per exemple, la Sentència 194/1998 del Tribunal Constitucional, que deia: «A més, s'ha de tenir en compte que els destinataris de tals activitats són, en bona part dels casos, menors d'edat. I això redunda en unes majors exigències de preparació i responsabilitat, perquè assumeixen aquesta docència.»

Per tant, podríem fer aquella famosa analogia que ens deien, allò de la llauna d'escopinyes, allò que és curiós com, per obrir una llauna d'escopinyes, un ha de tenir la titulació de manipulador d'aliments; en canvi, per treballar des del punt de vista esportiu amb nens, amb menors d'edat, no se'ls exigia o no estava regulada aquesta titulació. Doncs, aquest material sensible ens ha d'obligar, per tant, a una regulació molt més acurada.

És cert que hi han problemes –i ens ho comentava el senyor Morell–, el problema dels clubs. I és cert que hem de donar resposta a aquests problemes. També és cert que la llei és limitada precisament perquè n'és

conscient, d'aquests problemes. Però aquells misteris de la vida, no?, que el senyor Carod ha parlat amb els clubs, li han dit que estan encantats de la vida, i el senyor Morell també ha parlat amb els clubs, i li han dit que estan bastant «cabrejats» amb la llei, no? Aquí hi ha alguna cosa que no quadra. Però, bé, són aquelles coses, aquests misteris que un té quan està en política.

Nosaltres, escolti'm, ni l'actual llei ens convenç del tot, ni l'esmena a la totalitat ens convenç del tot. Vostès saben que el Partit Popular és un partit centrat, un partit que vol arribar a acords, un partit que li agrada anar per la via mitjana, i per tant no votarem la llei tal com està ara redactada, però tampoc votarem l'esmena a la totalitat. I per això em pronuncio amb una abstenció del nostre grup, perquè no volem posar el fre a una llei que ha estat demandada i que fa massa anys que està demandada, que és correcta en el seu sentit, però tampoc renunciarem al nostre període d'esmenes; per tant, no volem donar un xec en blanc en aquest sentit.

El que sí que hem de ser molt conscients d'una cosa, i ens ho deia el representant d'Esquerra Republicana; diu: «Ho hem de fer abans que ho faci l'Estat.» Bé, ja saben vostès que l'Estat ha presentat el *borrador del Anteproyecto de Ley para la Ordenación del Ejercicio Profesional de la Actividad Física del Deporte*; el senyor Ferran haurà d'explicar als seus companys socialistes de Madrid allò que ens deia vostè de les competències... Aquí deia: «competència exclusiva autonòmica»; li ho haurà d'explicar al ministeri, per què han presentat això.

A nosaltres ens fa pena –ja ho saben–, ens fa pena que aquest debat –que ara parlem d'un debat a la totalitat per temes tècnics– després derivi a un debat per la lluita de competències, un cop més. I un cop més haurem vist i veurem com l'Estat d'autonomia aprovat serà una font de problemes legislatius entre l'Estat i la Generalitat; entre l'Estat, el mateix Govern que el va aprovar, i el Govern de Catalunya.

Per tant, nosaltres ens situarem en aquest tràmit, en aquest punt del tràmit. No volem donar xecs en blanc, però tampoc volem posar pals a les rodes, i el que volem és que continuï i que aquest esperit de consens, sobretot en un tema tan sensible com l'activitat esportiva, es pugui dur a terme i puguem aprovar una llei amb el consens de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, li haig de reconèixer, al representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la coincidència amb altres diputats que han manifestat una certa sorpresa quan vam veure l'esmena a la totalitat en aquest projecte de llei. La veritat és que estava ben encuriosit per

veure quins eren els arguments que permetrien defensar aquesta esmena a la totalitat. I també li haig de dir, amb tots els respectes cap al que vostè ha exposat, que no entenem ni compartim els arguments que vostè ha exposat.

Vostè coincideix, això sí, en la necessitat, i fins i tot l'ha justificat, la necessitat que hi hagi i que es tramiti aquest projecte de llei. La veritat és que nosaltres, per aquests motius que ara intentaré exposar-li d'una manera resumida –perquè em sembla que se n'ha parlat a bastament–, pels motius que ara li comentaré, pensem, doncs, que la tramitació d'aquest projecte de llei en seu parlamentària ha de continuar, i el treball en ponència ha de continuar, i estic segur –i coincideixo amb el que han comentat altres companys–, de ben segur, com passa en la majoria de casos, que es pot millorar i es pot convertir aquest projecte de llei en una llei encara millor. Però li haig de dir que nosaltres pensem que ha de continuar aquesta tramitació, bàsicament per cinc arguments.

En primer lloc –també s'ha dit, eh?–, entenem, primer de tot, que estem exercint, a l'hora de tramitar aquesta llei, les competències que són pròpies de Catalunya, competències exclusives tant en la matèria de l'esport com en matèria de professions titulades.

En segon lloc –i també s'ha dit–, perquè donem compliment a un imperatiu legal, a un mandat d'aquest mateix Parlament, amb la disposició addicional vuitena de la Llei de l'esport de Catalunya.

En tercer lloc, perquè entenem que donem resposta a les reivindicacions dels sectors. S'ha comentat aquí l'increment o el pes de l'esport en el mercat econòmic, en el que es coneix ara ja per «indústria de l'oci». Aquest augment del pes de l'esport ha propiciat la proliferació d'ocupacions a l'entorn de l'esport, i a partir de la regulació, a partir d'aquest projecte de llei, es podrà regular també l'intrusisme; intrusisme que es dona, sens dubte –i és conegut per tothom–, en un mercat de treball com és el de l'esport, el del món de l'esport, que està actualment absolutament desestructurat.

En quart lloc, entenem que justifica que continuï la tramitació en seu parlamentària d'aquest projecte de llei la incidència que les activitats de l'esport tenen en la salut, i per tant la necessitat d'una protecció d'aquesta salut i, igualment, la incidència que les activitats esportives tenen en la qüestió de la seguretat de les persones. I, per tant, cal adoptar tot un seguit de mesures que donin prevenció a determinades activitats esportives que comporten un risc. Per tant, estem donant resposta també a una necessitat social, sobretot pensant en aquelles persones que practiquen l'esport i que són mereixedores d'una protecció especial, eh?, siguin menors d'edat, siguin persones grans o siguin persones amb problemes de salut.

En cinquè lloc, entenem que ha de continuar la tramitació d'aquest projecte de llei, perquè amb aquest projecte aconseguirem garantir la qualitat del sistema esportiu català.

Jo crec que aquests cinc arguments que li acabo d'exposar vostè en bona part els comparteix, perquè ja dic...,

ha començat manifestant que coincideix en la necessitat d'aquesta regulació i fins i tot l'ha arribat a justificar. La veritat és que vostè posava accent en diferents aspectes que ens sembla que en el si de la comissió i en el si de la ponència poden trobar solució. Vostè exigia o demanava una major participació. Bé, ja tenim un sistema que permet, doncs, tot un seguit de compareixences, que acabem pactant en el si de la comissió, que de ben segur ens permetrà aprofundir en les reivindicacions que potser encara no han trobat..., o no han quedat reflectides en el text.

Jo crec que vostè manifestava que el projecte de llei el trobaven pobre i inconcret, i jo la veritat és que penso que les seves argumentacions sí que no han acabat concretant-se excessivament. Jo crec també que són contradictòries en si mateixes. Vostè posava un especial èmfasi en el fet que el voluntariat esportiu quedi fora d'aquest projecte de llei i, per tant, està demanant una major regulació en aquest aspecte, i alhora denuncia un excessiu intervencionisme en determinats aspectes de la llei. Jo crec que això és contradictori.

Recordar-li també una altra qüestió, i és que estem fent una llei, no estem fent un reglament per molt que en el moment d'elaborar la llei vulguem saber ja i anticipar-nos al que haurà de recollir el reglament que desenvolupi aquesta norma. Per tant, altres aspectes han de quedar per al desenvolupament de la llei.

Jo crec que vostè ha comentat diferents aspectes, un d'ells la necessitat o la condició imprescindible de la llicenciatura per desenvolupar alguna d'aquestes professions. Ja li han comentat: el projecte de llei regula tant des de formacions universitàries, passant per la formació professional, per la formació esportiva o per la possibilitat, com s'ha comentat, d'acreditar les competències a professionals, i, per tant, no és imprescindible ser llicenciat per exercir alguna d'aquestes activitats.

En definitiva, nosaltres entenem, i s'ha comentat també, que aquest projecte de llei regula els aspectes bàsics de l'exercici d'algunes, no totes, i ho veiem bé, de les professions pròpies de l'àmbit de l'esport i estableix quines són les professions, quines titulacions són les necessàries i quin és l'àmbit funcional general, eh? I, per tant, diferencia els quatre àmbits –l'educatiu, el recreatiu, el competitiu i el de gestió esportiva–, estableix una titulació per a cada un dels àmbits i estableix quina és la titulació necessària per a cada una d'aquestes professions, la qual cosa, doncs, ja li dic, ens porta a no donar suport i votar, lògicament, en contra de la seva esmena a la totalitat i a desitjar, doncs, que continuï la tramitació del projecte de llei en seu parlamentària.

Res més i moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, el nostre grup parlamentari en aquesta llei de les professions de l'esport, que regula les professions de l'esport, tindrà

una posició coherent amb la que hem mantingut en totes les intervencions parlamentàries, és a dir, admetrem a tràmit, i, per tant, no votarem a favor de l'esmena, aquesta regulació, perquè entenem, com hem fet en altres ocasions, que quan hi han una sèrie de necessitats socials o polítiques, doncs, s'han de tramitar i s'han de regular. Això no vol dir, per altra banda, com ja hem comentat en altres ocasions, que no es puguin fer, evidentment, esmenes en tràmit parlamentari.

Jo crec que el que avui es debat, i els ciutadans ho han de saber, és si s'admet a tràmit una regulació que després passarà, evidentment, per tots els tràmits parlamentaris i per la consegüent aprovació. Per tant, sí que volem que s'admeti a tràmit, però, evidentment, tenim però i alguns assumptes i alguns punts que no acabem de veure clars en aquesta llei.

Dit això, i evidentment ho portarem a les comissions i a les esmenes posteriors, sí que m'agradaria fer menció d'alguns punts concrets. El primer de tots és que és evident que s'han de regular una sèrie de professions, com n'hi han d'altres que ja estan regulades, i més en el món de l'esport, un món que ha evolucionat moltíssim, que forma part avui dia –com s'ha dit també des d'aquesta cambra– d'una certa política vinculada amb l'educació i amb el món social, i, per tant, no pot estar exempt de regulació. Més aviat tot al contrari, ha d'estar igual o més regulat que la resta de professions.

Ara sí, el que també m'agradaria deixar molt clar des d'aquesta tribuna és que no cridem a l'alarma social, és a dir, des d'aquí, doncs, s'ha vestit o s'ha intentat vestir aquesta llei o aquesta regulació com una mena de resposta urgent a unes situacions. I la meua experiència també al món esportiu, el que he de dir és que des de la majoria de clubs i la majoria de persones, diria, la immensa majoria de persones que treballen avui dia als clubs de Catalunya ho fan de forma raonable, de forma responsable. I, per tant, no m'agradaria que quedés des d'aquesta tribuna la sensació que he tingut des de l'escó que hi ha un perill i una alarma social als clubs catalans; més aviat al contrari, la gent és responsable, la gent que hi treballa, tingui o no tingui titulació, ho fa de manera responsable i hi ha una certa ètica a l'hora d'aplicar i de treballar en el món de l'esport. Per tant, vull deixar ben clar que això no és ni molt menys una alarma social, sinó que hi han determinats casos, excepcions, conductes concretes que evidentment mereixen aquesta regulació, perquè no passin casos com alguns que hem tingut fins i tot en seus judicials.

Ara bé, dit això, també m'agradaria deixar clar que nosaltres esperem que a les compareixences que puguin haver-hi durant el tràmit s'escolti l'opinió no només d'aquestes entitats o aquestes cent entitats que s'han escoltat o dels departaments de la Generalitat, sinó que hi passin la majoria de tipus associatius que tenim a Catalunya; és a dir, ja siguin clubs, ja siguin associacions de professionals, ja siguin col·lectius fins i tot que no estan en aquests col·lectius professionals, però que també hi treballen *de facto* als clubs. Perquè creiem que és important conèixer l'opinió de la realitat que tenen els clubs i totes les associacions o entitats que desenvolupen l'esport i la professió esportiva a Catalunya. Per tant, demanarem i creiem que serà convenient que compareguin

en seu parlamentària altres entitats que potser fins ara no han estat escoltades.

Per altre costat, també volem dir que la realitat econòmica avui dia de l'esport és molt complexa i molt complicada. Bé ho deuen saber des del Departament de la Vicepresidència, i ja fins i tot hem tingut ocasió de comentar-ho a la darrera compareixença que va haver-hi respecte als pressupostos d'aquesta conselleria. Però sí que és cert que hem de prendre consciència de quina és la situació econòmica, perquè, evidentment, demanar aquestes titulacions i demanar un cert grau o un cert nivell de professionals implicarà sens dubte problemes econòmics també per als clubs, que ja en tenen prou, de problemes econòmics. També hem de dir que la situació econòmica de molts clubs a Catalunya, a moltes associacions és complexa. Moltes vegades viuen del voluntarisme, moltes vegades fins i tot els mateixos esportistes han de col·laborar directament, tot i fer esports de competició, econòmicament per intentar tirar endavant aquestes activitats. I, per tant, amb la precarietat econòmica que tenen alguns clubs, creiem que afegir-hi una titulació o un cert nivell de professionals s'haurà de tenir en compte des del departament corresponent perquè es pugui ajudar i perquè es pugui desenvolupar aquesta tasca i, a més a més, que els clubs puguin permetre's, amb la realitat econòmica que tenen avui dia, aquesta situació. Per tant, sí que demanarem al departament corresponent, i també ho farem en seu i en tràmit parlamentari, que es tinguin en compte també les situacions econòmiques que es deriven d'aquesta regulació.

Per altra banda, també hem de dir que ens preocupa la situació del número de professionals que tinguem. Evidentment, si comencem i si exigim un determinat nivell de professionals, unes titulacions, òbviament actualment segurament no tindrem prou número de professionals avui dia per arribar a tantíssims clubs, tantíssimes associacions i tantíssimes entitats que desenvolupen les professions de l'esport. Per tant, crec que la llei no pot estar-se de preveure quina pot ser la situació en els propers anys a partir de l'entrada en vigor d'aquesta regulació.

Sí que és cert també que hi ha un altre aspecte que no creiem adient i al qual també plantejarem algunes esmenes, no? Dintre del món de l'esport hi han algunes realitats que la gent que treballa i ha estat al món esportiu bé coneix, que és el món del voluntariat, del voluntariat i fins i tot de les persones que treballant al món de l'esport i fins i tot sent remunerades, doncs, tenen situacions concretes. Concretament parlo, com a exemple, de l'article 5.4, que parla dels ajudants d'entrenador. Tothom i la gent que hem estat al món de l'esport sabem que moltes les persones que ajuden els entrenadors a desenvolupar la seva tasca, doncs, són esportistes que estan en un club, gent que ha acabat de fer esport i que col·labora amb l'entrenador d'aquest club o d'aquesta associació o fins i tot d'un àmbit d'entitat privada. I creiem que en aquest cas, per exemple, hi ha exigència d'una titulació igual que la d'entrenador per a aquest tipus d'ajudant, i moltes vegades els que hem estat també esportistes sabem que aquests ajudants són imprescindibles per a aquests entrenadors i sabem que

a aquests entrenadors o a aquests ajudants d'entrenadors exigir-los exactament la mateixa titulació que al mateix entrenador, quan de vegades les remuneracions són, doncs, pobres o fins i tot escasses, podríem parlar, doncs, sincerament, creiem que en aquest punt concret, que és l'exemple del que entenem un desconeixement de les situacions d'aquests ajudants d'entrenador o d'aquests entrenadors, doncs, pot complex. Per tant, demanaríem també, i intentarem fer alguna esmena al respecte i parlar amb el departament corresponent, perquè es pugui tenir en compte un període, sigui de proves, sigui un període..., o becari, sí, qualsevol període en què pugui haver-hi remuneració, que pugui ser una persona que estigui col·laborant amb els entrenadors, però alhora es pugui tenir en compte, doncs, que la titulació..., i la responsabilitat no és la mateixa que la persona que està al capdavant de la direcció esportiva.

També ens preocupa la situació a les disposicions transitòries. Creiem que és important que tinguem en compte com es portaran a terme les habilitacions, com es portaran a terme els requisits de titulacions en aquest període, des que pugui entrar en vigor la llei fins que tots els professionals de l'àmbit de l'esport tinguin la titulació adequada. Aquest període d'*impasse* serà importantíssim perquè no hi hagi ni un caos a l'àmbit esportiu, ni situacions irregulars, legalment, ni que provoquem situacions que *de facto* ja sabem que passaran, que és que durant un temps, doncs, hi hauran situacions que no s'adequaran a aquesta llei. Per tant, demanem flexibilitat en aquesta disposició transitòria, però alhora també una regulació exhaustiva, perquè la gent que treballa al món de l'esport sigui conseqüent i sàpiga a què adequar-se, que no hi hagin buits legals o disposicions transitòries que no expliquin ben bé el que necessitaran aquestes persones.

I, finalment, també m'agradaria comentar el capítol de drets i principis o principis i drets que hi han, que, home, jo crec que està molt bé fer declaracions de principis i fer una mena de declaració d'intencions, però siguem seriosos, això és una llei i una llei com a tal, doncs, té implicacions a la mateixa aplicació, pot tenir implicacions jurídiques a l'hora de determinats casos, que pot arribar fins i tot a seu judicial. I tenim en aquesta mateixa llei alguns punts de drets i principis que creiem que estan molt bé com a declaració d'intencions, però, home, tant com que siguin part de l'articulat d'una llei no ho veiem, no? En posarem un exemple; per exemple, l'article 9, lletra r, diu: «No acceptar mai retribucions o gratificacions de tercers que puguin condicionar negativament els resultats dels seus equips i esportistes a les competicions.» Home, això ja està regulat, això és il·legal. Això, vull dir, fins i tot és un delictes. És a dir, no es pot acceptar diners perquè el teu equip perdi. Però això no cal sobrerregular-ho. És una declaració d'intencions molt bona, però això ja està regulat en una llei, per tant, jo crec que el que hem de tenir en compte és que les declaracions d'intencions estan molt bé, però potser a un preàmbul, a una exposició de motius, però no en un articulat posar declaracions d'intencions d'aquest tipus, no?

Es fa una declaració també que pot ser també difícil de regular a l'hora d'aplicar-la, quan es parla del dret o,

millor dit, de l'obligació d'utilitzar i consumir productes esportius que no atemptin contra el medi natural. Home, això com a declaració d'intencions –ho torno a dir– jo també ho subscriu i el nostre grup també ho subscriu, però com a articulat, com a regulació, com s'aplicarà això, quins seran els criteris, com es desenvoluparà, home, és complicat, no?, que els entrenadors o qui sigui hagin de fer un seguiment exhaustiu de fins a quin punt els productes que consumeixen esportivament apliquen o no..., en aquest cas, perjudiquen el medi ambient.

Jo crec que són alguns àmbits que no han d'estar regulats aquí, sinó en altres legislacions. Alguns ja estan regulats, com he dit, i d'altres, segurament, no és el lloc adient per posar-ho. Com a declaració d'intencions està molt bé, però com a tècnica legislativa no ho subscriu. Per tant, en aquest cas, creiem que per a l'adequació i per a la claredat a l'hora de saber a què ens atensem amb aquesta llei demanaríem més rigorositat i saber aplicar aquest tipus de principis a la legislació corresponent.

I això és tot. Nosaltres votarem en aquest cas..., ens abstindrem en aquesta esmena, perquè creiem que no s'ha de fer una esmena a la totalitat en aquest cas, però, en tot cas, sí que farem les nostres esmenes en tràmit parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

S'ha acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem a votació l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 68 vots en contra i 15 abstencions.

Atès que s'ha rebutjat l'esmena a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei pel qual s'aprova el llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions (debat de totalitat) (tram. 200-00017/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei pel qual s'aprova el llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Molt honorable president del Parlament, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, torna a ser un honor per mi des d'aquesta tribuna dirigir-me a tots vostres per tal de desenvolupar una de les competències que

dóna singularitat a Catalunya i que, des de l'aprovació del nou Estatut, pel que fa a l'article cinquè..., s'afirma amb claredat que el reconeixement de la posició singular de la Generalitat amb relació al dret civil deriva dels seus drets històrics, de les seves institucions seculars. I per tant el llibre que els presentaré avui, que parla d'un tema que ens afecta o ens afectarà a tots nosaltres, i que és molt important, perquè és les successions entre persones, no és només parlar de successions, no és només parlar d'una qüestió que, hi insisteixo, afecta la totalitat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, sinó que és, de manera molt i molt important, exercir una competència específica que dona raó de ser al contingut de l'afirmació que tots fem amb honor i amb orgull que Catalunya és una nació.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix també, en el seu article 129, la competència exclusiva en matèria de dret civil, però aquesta competència ha ampliat el seu abast en l'Estatut vigent des de l'agost del 2006, que abans estava limitat a la conservació, modificació i desenvolupament d'aquest dret civil, mentre que en aquests moments, en tant que competència exclusiva, amplia la capacitat per tal de regular i legislar tot allò que consideri oportú, essent, doncs, successors de les institucions del passat, de tota la feina feta en matèria de dret propi.

Pel que fa específicament al llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a successions, que és el que avui presentem, s'emmarca dins del procés d'elaboració del Codi civil de Catalunya que es va iniciar l'any 2002 –quan era titular de la cartera de Justícia la senyora Núria de Gispert, a qui, i ja ho he fet altres vegades, avui torno a fer el reconeixement per la idea de codificar d'una manera adequada–, que permet inserir en un tronc principal, que va establir aquella Llei 29/2002, precisament de 30 de desembre, i que va fixar aquesta estructura que avui anem omplint amb la presentació d'aquesta llei, que en el seu dia ja va aprovar-se el llibre cinquè, sobre drets reals, l'any 2006, i està en aquests moments en tràmit parlamentari, també en aquesta cambrà, el d'associacions i fundacions, és a dir, el de persones jurídiques.

En aquesta fase que es va determinar en la llei 2002, faltaria, i serà presentada properament, la que fa referència a persona i família, i també el llibre sisè d'obligacions i contractes.

Pel que fa al dret successori català, recordar molt breument que va regir a Catalunya des de la recepció del dret romà durant el segle XIII, per tant que..., encara després, si tinc temps, els parlaré del debat que hi ha avui vigent de si persisteixen o no algunes figures que provenen d'aquest dret romà, però va recepcionar al segle XIII part del dret romà i es va anar desenvolupant fins a l'estancament, com a conseqüència del Decret de Nova Planta, que va derogar les constitucions i altres drets que havien aprovat les Corts catalanes l'any 1704.

El primer Govern de la Generalitat després de l'Estatut de Catalunya de l'any 1932 va iniciar ja aquesta idea que ara realitzem d'elaborar un codi civil de Catalunya amb la intenció de mantenir les institucions molt arre-

lades i, per altra banda, fer desaparèixer aquelles que ja no s'adeien als temps –estem parlant dels anys trenta–; per tant, intentava ja modernitzar i adequar aquella normativa històrica.

Precisament va ser la Llei de successions, aprovada el 7 de juliol de 1936, per aquest Parlament de Catalunya, en aquella etapa de la Segona República, el que va marcar un punt claríssim en aquesta decisió clara de modernitzar, hi insisteixo, en els anys trenta, les normes històriques. Com es poden imaginar, aquella Llei del 7 de juliol del 36, relativa a successions, va quedar sense efecte a conseqüència de l'abolició de l'autonomia per part del règim franquista, com tantes altres coses.

Emetre, també, ràpidament, homenatge a tots aquells que malgrat les dificultats, fins i tot sota la dictadura franquista, van intentar mantenir viu el dret civil català, i per tant els que l'any 1955 van elaborar el projecte de compilació que es va convertir en la Compilació, de l'any 60, després de fortes retallades –pensin que es va iniciar amb 554 articles i que va acabar amb 334, si no ho recordo malament–; per tant, realment el seu intent era important, però va reeixir només parcialment.

Però recordar que una de les primeres coses que es va fer l'any 1984 per part d'aquest Parlament va ser, precisament, aquella compilació de l'any 60 adaptar-la a la Constitució i per tant actualitzar-la en matèria de funcionament d'una societat estructurada democràticament que ens va permetre la Constitució del 78.

Posteriorment, i mitjançant la tècnica de lleis específiques i especials, es van aprovar la 9/87, sobre la successió intestada; la 11/87, sobre la reforma de les reserves legals; la 8/1990, sobre modificació de la regulació de la llegítima, i la llei 40, de l'any 1991, que va aprovar el Codi de successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya, i que aquesta és la regulació autonòmica que ha regit fins ara i que el llibre quart del Codi civil que avui els presento vindria a substituir, vindria a modificar, amb conceptes avançats, més adequats a la societat actual.

He dit que ens afecta o ens afectarà a tots perquè certament quan mor una persona física sorgeix el problema de determinar com s'organitza la successió en la titularitat de les relacions jurídiques del causant. En el canvi de titularitat es procedeix de dues maneres, segons la successió *mortis causa* sigui contractual, i aleshores el canvi de titular es produeix automàticament, o no ho sigui, cas en el qual el canvi de titular té lloc en dos moments: en el moment de la mort de la persona, però també en el moment de l'acceptació de l'herència.

La Constitució reconeix, com no podria ser d'altra manera, el dret a l'herència, en el seu article 33.1, juntament amb el dret a la propietat privada, si bé no es tracta d'un dret fonamental, a l'herència, sinó d'un dret representat per la reserva de llei en la seva regulació, i per tant el legislador pot determinar o limitar aquest dret tenint en compte que la funció social d'aquests drets en delimitarà el contingut, i és aquesta funció social o és aquesta visió social la que s'introdueix en aquest nou llibre.

Aquest llibre no pretén realitzar només una mera refosa del Codi de successions, sinó que s'enceta una reforma i actualització del dret de successions a Catalunya, partint del model existent, tant aprofitant l'oportunitat que ens brinda l'elaboració del Codi civil que els he mencionat abans, com de l'anàlisi sociològica dels canvis que s'han produït.

Els canvis que es proposen, doncs, pretenen garantir la màxima perdurabilitat en el temps d'aquest text, si esdevé llei després de la tramitació en aquest Parlament, i per tant s'ha de considerar preferible introduir algunes modificacions, que per algunes persones poden ser considerades excessives, que no haver de modificar el Codi civil de Catalunya d'aquí a..., que no haver de modificar el codi que ara estem fent d'aquí a poc temps.

De manera molt ràpida els dic que el projecte de llei manté figures històriques, com pot ser la necessitat de l'hereu –entengui's hereu o hereva–, la universalitat del títol d'hereu –entengui's hereu o hereva–, el d'incompatibilitat d'aquests dos títols successoris, el de la prevalença de la successió testada sobre la intestada, el de la perdurabilitat del títol successori, etcètera.

Però també hi fa grans modificacions. I les modificacions de les formes testamentàries, és a dir, davant de qui es pot testar. I per tant aquí hi ha la discussió encara inacabada sobre si el rector de la parròquia pot o no actuar en aquests casos, si ho ha de fer l'alcalde, etcètera.

Els pactes successoris; és a dir, la parella pot fer testament conjunt, efectivament, però no pot ser modificat per un dels membres de la parella sense notificar-ho a l'altre, qüestió que fins ara no estava determinada, i es podia, per tant, modificar al dia següent.

Modifica també la successió intestada, i tot i mantenir la collació, només ho fa pels deu últims anys i no per tota la història dels hereus, dels fills, si és que són els fills els que hereten; els drets dels cònjuges vidus o dels convivents –i per tant s'accepta la convivència també com a relació familiar, i per tant s'aplica la igualtat pel que fa a aquesta relació si es demostra la convivència durant un temps.

També es modifica el concepte de la llegítima, de la quarta vidual, i se suprimeix la reserva, una cosa molt important des del punt de vista de concepte modern i avançat; és a dir, si en aquests moments hem acceptat tots amb naturalitat els divorcis, les segones núpcies, etcètera, no poden tenir prioritat ni privilegi els fills del primer matrimoni, que s'han mantingut fins a l'actualitat. Per tant, es normalitza i s'eliminen les discriminacions que patien fins ara els fills de segones unions matrimonials.

Entre altres novetats també interessants que em sembla que val la pena que els destaqui, i ja ho he comentat en algun moment..., és que es determinen les causes d'indignitat per succeir a algú, és a dir, per ser hereu i heretar-ne els béns. Entre aquestes causes d'indignitat, és a dir, que no és possible ser hereu, hi figura el d'haver estat condemnat per maltractaments a aquella persona que ha mort. Que pot morir per una altra raó: pot morir per accident, per un càncer, per una malaltia del tipus que sigui; però, si ha estat maltractada per una deter-

minada persona –el seu company, el seu marit legal–, és bastant absurd que sigui aquesta persona qui en rebi els beneficis dels béns de què siguin titulars.

També –i aquesta també és una novetat que vull subratllar– el que no paga les pensions d'alimentació, perquè sembla bastant absurd que, si mor d'accident un fill que durant el temps en què va créixer no va ser alimentat pel seu pare i el seu pare se'n va desentendre –o la seva mare, si fos el cas–, se'n va desentendre totalment, la mort d'aquesta persona esdevingui raó de transmissió de propietats, i per tant hereti d'aquesta persona que no va tractar correctament i adequadament.

També de manera molt ràpida, dir-los que pel que fa als pactes successoris, es manté la figura d'hereu/hereva en l'àmbit de la propietat agrícola, però es fa molt més oberta i flexible, i no limitada a les persones unides per vincles familiars. Per tant, aquí s'intenten mantenir l'explotació agrària i el concepte de continuïtat en l'explotació agrària, però no necessàriament per vincles familiars ni per supòsits de relacions familiars, atès que avui el món agrari és molt més complex.

I, pel que fa a la successió intestada, es modifica la llegítima i es dóna possibilitat al cònjuge viu de poder triar entre la part del domini de la successió intestada i la part d'usdefruit. Però la novetat seria que, en el cas que esdevingui hereva d'una part dels béns del cònjuge i sigui usufructuària d'una altra part, aquest no es perd per un nou matrimoni o per una nova convivència; per tant, no es perd aquest dret pel fet de tornar-se a casar o d'establir una convivència amb una altra persona.

Com poden veure, doncs, estem parlant d'elements de rabiosa actualitat, i ho fem utilitzant un instrument que la història ens ha llegat. Per tant, li pertoca al Parlament de Catalunya esdevenir avui successor –parlant de successions– d'aquelles Corts catalanes, de tots aquells homes de dret, juristes, homes i dones de dret, juristes que han defensat la persistència del Codi civil, d'aquells que han fet del seu coneixement, doncs, la guia de la seva activitat professional o acadèmica, de tots els que han sigut capaços de mantenir-ho viu fins al moment en què, fins i tot, l'actual Estatut ens ha reconegut que els drets històrics són precisament la tradició jurídica catalana, que avui l'apliquem i la modernitzem en aquesta llei. Siguem-ne, doncs, tots plegats dignes successors, de tot aquest procés històric que tanta importància té, alhora que donem-li la visió social que la nostra societat ens demanda.

Per acabar, voldria dir que...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...en aquesta qüestió, que hi ha algunes visions divergents, en el si del Consell Rector de l'Observatori de Dret Privat, que saben que agrupa bona part dels experts en dret civil català, s'ha establert també un sistema de seguiment i de suport a tota l'elaboració d'aquest nou Codi civil, en un..., jo crec que en un acte de generositat, per tal que esdevingui, certament..., i ens puguem

sentir tots orgullosos de les modificacions que necessàriament haurà de patir...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...una llei d'aquestes característiques.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. No s'han presentat... Per posar la seva posició, té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, ens trobem davant d'uns dels projectes més importants d'aquesta legislatura, no només pel seu contingut, per la seva extensió i significat, sinó sobretot pel que representa per al nostre dret civil.

La consellera ja ho ha explicat, i per tant en una primera part seré molt més breu. Ha parlat dels antecedents, i jo parlaré dels més immediats: el Codi de successions per causa de mort, aprovat per llei del Parlament el desembre del 91, i la Compilació del dret civil de Catalunya, de 1960.

La compilació contenia una extensa regulació de les successions, però era incompleta i parcial, i propiciava l'aplicació supletòria del Codi civil en un gran nombre d'institucions.

El Codi de successions, de 1991, va ser una normativa autònoma, completa i global, que sense desvincular-se de la tradició jurídica catalana i dels grans principis rectors sempre presents en el nostre dret successor, encapçalats per la llibertat de testar, va produir nou dret, adequant les nostres institucions jurídiques –en aquell cas, les successòries– a la realitat catalana d'avui. Aquesta tasca es va realitzar també mitjançant l'aprovació de diferents lleis especials, que també ha comentat i ha anomenat l'honorable consellera. El codi les va incorporar i va, a més, adequar a la realitat actual les formes testamentàries: els fideïcomisos, els drets successoris del vidu i altres aspectes parcials de diverses institucions.

Vull fer esment, en aquest moment, d'un acord tàcit que es va prendre en l'inici del procés codificador català. Es va convenir, amb tota la fermesa del compromís, que la inclusió en el codi de la legislació dictada poc temps abans es faria efectuant en aquesta darrera els mínims retocs, per tal d'efectuar les reformes necessàries però sense introduir-hi criteris nous. Els codis han de tenir necessàriament una vocació de permanència i de duració en el temps, encara que sigui simplement per efectes pràctics, i això que es va predicar i convenir del Codi civil de Catalunya s'ha de predicar també del Codi de successions, de 1991.

Dit això, i arribat aquest punt, es preguntaran què és el que fa, aporta o actualitza el llibre quart del Codi civil que avui es presenta. Doncs, per Convergència i Unió, el llibre quart hauria de continuar amb la tasca iniciada pels nostres predecessors; hauria de seguir sent modern i actual, però alhora hauria de ser també conservador. No ha de modificar els grans principis propis del dret romà, tan arrelats en el dret successori català. Aquests principis, arrelats a la tradició i vius avui, s'han de mantenir quasi íntegrament, atesa la inexistència de justificacions d'ordre jurídic, social o pràctic suficients que en facin aconsellable la modificació global. I, sincerament i lleialment, entenem que el projecte de llei del Govern no s'ajusta a aquestes premisses.

I entro a parlar ara dels canvis introduïts en el projecte, canvis tan substancials que van fer dubtar el grup que represento a presentar una esmena a la totalitat. No s'ha fet d'entrada per allò que hem dit sempre: no volem utilitzar el dret civil català com a arma política, i perquè ens va semblar que hi havia per part del Govern voluntat política per consensuar els projectes de llei en aquesta matèria, i crec que avui, amb l'exposició de l'honorable consellera, sembla que aquesta voluntat persisteix. Espero que sigui així, i vull, en aquest sentit, proposar des del meu grup parlamentari la creació d'una ponència conjunta. No és un projecte urgent; com dic, ve del projecte del 91, aprovat ara fa quinze anys, un codi complet i global que avui els juristes catalans i els operadors jurídics utilitzen, i l'utilitzen molt. Ja funciona, ja és vigent. Fem, per tant, els canvis que s'hagin de fer amb calma i tranquil·litat. Per això demano aquesta ponència conjunta.

Anem ara al seu contingut més crític. El projecte de llei comença afirmant que no es pretén realitzar una mera refosa del dret vigent, amb alguns canvis de caràcter formal, que és el que al nostre entendre s'hauria d'haver fet, sinó que s'aborda una autèntica reforma del dret de successions de Catalunya, partint i respectant –això diu– el model que ja existeix. Això no és del tot cert.

Al llibre quart, en el projecte aprovat pel Govern i tramès al Parlament, se suprimeixen institucions seculares del nostre dret, com ara la quarta falcídia i la quarta trebellianica –i després amb un exemple m'hi referiré–, on canvia substancialment la regulació en matèria de llegats i de fideïcomisos, tot sota la premissa de la simplificació i de la modernització. El resultat, en aquests casos, sempre és el mateix: la desnaturalització del nostre dret successor, inspirat directament en el dret romà, i, casualment, l'adopció, en alguns casos, de les solucions del Codi civil espanyol, estranyes a casa nostra.

Hi ha dues maneres, des del nostre punt de vista, de desvirtuar un sistema jurídic. La primera és l'atac frontal; resulta difícil de contrarestar, però es veu amb claredat. La segona és molt més sibil·lina i deixa indefens, no per manca de força, sinó per manca de llum. L'argumentació passa per, en una primera fase, considerar obsoletes algunes institucions, sovint perquè no les apliquen els professionals de ciutat que participen en l'elaboració de les lleis; en una segona fase, deixar-les en desús, i finalment, fer-les desaparèixer.

Un exemple ens ho aclarirà. Constitueix principi del dret successori català la necessitat de la institució d'hereu. Coherentment amb aquest principi, a tot hereu limitat per llegats o fideïcomisos se li atribuïa almenys una quarta part de l'herència —és el que en diem «la quarta falcídia» o «la quarta trebellianica»—, per tal d'animar-lo a acceptar l'herència. Ara, en el projecte, la quarta part s'ha d'atribuir expressament, i així sí que s'ataca el principi. Amb tota probabilitat, el nou pas serà suprimir la institució d'hereu, i aleshores haurem acabat de perdre un principi fonamental del nostre dret successori.

El projecte de llei capgira de cap a peus el text de 1991, sense cap altra motivació que una suposada adequació al procés successori. Suprimeix una pila de regulacions tradicionals. Tot plegat, amb la finalitat aparent d'aproximar la regulació a la realitat, simplificar i aclarir el dret vigent. Els canvis de sistemàtica es fan amb criteris que poden ser atendibles, però també ho haurien d'haver estat per als autors del projecte els criteris de la compilació i del Codi de successions, que s'adeqüen millor al dret històric i no són capricis d'escoles professionals. No ha estat així.

D'altra banda, la regulació dels heretaments, tot i ben intencionada, admet pactes successoris entre qualsevol persona, siguin o no parents. Crec que és una modificació que la societat no necessita ni demana. Introdueix una forma testamentària sense tradició ni sentit, que és la del testament davant l'alcalde. Suprimeix el testament davant rector; encara fa poc temps que els juristes aragonesos consideraven un encert que a Catalunya es mantingués. Que no es digui que és confessional, és un servei públic, i deu anys abans del codi del 91 es va demanar a les diferents notaries de Catalunya, i en aquell moment s'havien atorgat quasi quatre mil testaments davant rector.

Suprimeix la reserva binupcial, única que regulava el Codi de successions. Si algunes legislacions europees l'han suprimit, no és cap raó per fer-ho. Penso que precisament la fragilitat del matrimoni i l'increment de les segones i ulteriors unions en justifiquen el manteniment.

El dret successori és com un edifici històric, resultat d'un equilibri molt savi entre diferents institucions jurídiques. Si mous una biga, grinyola tota l'estructura. Lamento dir-ho tan cruament, però el projecte desmunta parts importants i vitals de l'edifici del nostre dret successori. Seria una pena que un dret que va ser defensat i salvat amb grans esforços i en circumstàncies molt difícils ara acabés dissolent-se en un context, en aparença, més favorable.

Un codi civil és un objectiu nacional, de país, pel qual des de Convergència i Unió, des del Govern i des de l'oposició, hem lluitat durant molts. No vulguin canviar per canviar; això és el que es volia fer, i ho volia fer l'anterior conseller de Justícia, i em permeto recordar de quina manera en va celebrar la marxa la comunitat jurídica.

És per això que repeteixo i insisteixo en el meu oferiment: la creació d'una ponència conjunta que permeti fer una relectura del projecte i valorar els canvis que es volen introduir. Estarem amants al projecte en el

seu tràmit. Presentarem esmenes en el sentit que hem defensat i espero que el Govern i els partits que li donen suport siguin flexibles i oberts i defensin les parets mestres del nostre dret successori.

Consellera, vostè ha acabat dient que el dret civil català és un instrument que la història ens ha llegat. Doncs, no suprimim aquest instrument. Jo li demano que es repensi i replantegi la creació d'aquesta ponència conjunta; crec que és la millor manera de fer un bon treball i crec que és la millor manera de donar una resposta als juristes i a la comunitat jurídica de Catalunya, que li demanen calma i tranquil·litat en aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President... Honorable consellera, senyor director general, senyor Pasqual Ortuño, que ens acompanya avui aquí, gràcies també per estar-hi. El projecte de llei que avui es presenta no pretén realitzar només una mera refosa del dret vigent, amb alguns lleugers canvis formals, sinó que aborda una actualització i una reforma del dret de successions a Catalunya partint i respectant el model existent, com ha posat de manifest àmpliament l'honorable consellera.

Aquest projecte ha estat elaborat en el marc de l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, al qual reconeixem els seus mèrits, i pren com a model el Codi de successions de 1991, al qual també s'ha fet àmplia referència. Els canvis, per tant, que s'hi introdueixen responen al nostre entendre a diverses raons. Per una part, mancances i necessitats de canvis que ha posat de manifest la pràctica i, per altra part, també la necessitat de respondre a les transformacions que la societat ha experimentat i que cal atènyer legislativament.

En conseqüència, la present reforma porta a terme dos tipus de modificacions del dret de successions a Catalunya —unes, de caràcter tècnic, i altres, que reflecteixen decisions de política jurídica— amb clara repercussió social i pretén donar resposta als canvis que s'han produït en la societat catalana, que ha evolucionat en la línia de l'increment de l'estat del benestar, l'allargament de la vida humana, la diversificació dels patrimonis, de la configuració de les unitats familiars, la pluralitat de procedències humanes, l'aprofundiment de l'estat laic i el pluralisme religiós i, fins i tot, les actituds davant la mort.

Aquestes modificacions se centren fonamentalment en matèria de formes testamentàries, pactes successoris, successió intestada, en especial dels drets de l'espòs, esposa o convivent, legítima, quarta vidual, així com la supressió de la reserva. És a dir, s'estableixen nous criteris de política jurídica més adients amb les valoracions i les formes de vida del segle XXI. Tot i la necessitat de canvis, es mantenen els principis successoris del dret català, recollits al Codi de successions, el principi

de necessitat d'hereu, d'universalitat del títol d'hereu, d'incompatibilitat de títols successoris, de prevalença del títol voluntari i el de perdurabilitat del títol successor. Aquests principis són els que caracteritzen el dret català de successions.

El projecte de llei que es presenta manté l'estructura del Codi de successions vigent, amb alguns canvis d'ordre sistemàtic. Hi ha hagut una reducció important de disposicions i es produeix també una adaptació del llenguatge a la realitat actual. En matèria de disposicions generals, les novetats a destacar, pel que fa a la capacitat successòria, són l'actualització de les causes vigents d'indignitat, a les quals també ha fet referència l'honorable consellera, i s'hi incorporen altres delictes, com la persona del testador, i hi incorporen les novetats en matèria de violència domèstica.

El títol segon del llibre quart s'ocupa de la successió testada i en destaca la importància i centralitat del testament en el procés successori. En matèria de formes testamentàries, se suprimeix, com també ja s'ha dit aquí, el testament ordinari davant del rector, reminiscència medieval, i aquest testament se substitueix pel testament extraordinari davant l'alcalde quan s'està en perill de mort, que pot ser d'utilitat en situacions extremes. Aquesta és una modificació que no és pacífica entre els operadors jurídics, fins al punt, alguns, de considerar-la innecessària. Segons ha afirmat algun expert, les raons amb què es pot argumentar la introducció d'aquesta nova forma testamentària tindrien més a veure amb l'*horror vacui* que amb l'evolució d'objectius de política legislativa. Com diu el professor Jesús Delgado, estem molt lluny de les creences de l'edat mitjana que assimilaven morir *intestatus* amb morir *inconfessus* i propiciaven descarregar la consciència del cristià en el moment de morir. Avui les normes de la successió intestada vetllen pels interessos dels seus parents pròxims i aquesta és una qüestió que, al nostre entendre, caldrà debatre a fons al llarg de la tramitació parlamentària.

Les normes sobre ineficàcia dels testaments i de les disposicions testamentàries són objecte de sistematització, de reformulació. I quant a la institució de l'hereu, es manté la necessitat de l'hereu als testaments i es reconeix efectivament que aquest és un principi tradicional del dret català, amb algunes limitacions i matisos. S'actualitzen també els efectes que cal donar a les crisis familiars sobre les disposicions de darrera voluntat, d'acord amb les recents reformes de la separació i del divorci.

En seu de fideïcomisos s'ha abordat una revisió efectivament a fons de l'actual normativa amb la finalitat d'adaptar-la a la realitat actual, de simplificar-la i d'oferir solucions a situacions complexes que es poden donar a la pràctica.

Pel que fa als pactes successoris, el llibre quart formula una reforma de gran abast que ha rebut dels experts un comentari general favorable. El dret català ha conegut tradicionalment els pactes successoris en forma de donació universal o heretament, recollint el millor de la tradició jurídica catalana, i es regulen els pactes successoris de forma oberta i de forma flexible.

Si fem referència a la successió intestada, hem de dir que en la present reforma s'ha respectat l'essencial de la normativa vigent i s'hi han introduït canvis tècnics i de política jurídica. Cal esmentar que el codi equipara la situació de convivència estable de parella a la del matrimoni d'una manera adequada i equilibrada; equiparació que s'estén a la resta dels supòsits en què al llibre quart es fa referència al cònjuge i s'estableixen els requisits i condicions. Se suprimeix, com ja s'ha dit, la distinció incorrecta entre germans i tots tenen el mateix dret a succeir i la mateixa consideració legal, matrimonials o no matrimonials, o adoptius, pel que fa al tracte familiar donat pels ascendents.

Quant als drets –que també s'hi ha fet referència– del cònjuge vidu, la pràctica recent ha demostrat la bondat de l'usdefruit vidual universal, que atorga una posició de fortalesa personal i econòmica al vidu; aquest model tradicional de l'usdefruit pot presentar, ho reconeixem, febleses en la pràctica i disfuncions en la gestió dels patrimonis, sobretot de base urbana i financera, de forma que sembla aconsellable introduir una possibilitat de commutació o conversió opcional per una quota de l'herència en favor del vidu, i evitar així, eh?, la solució usufructuària.

La nova regulació de la llegítima també es manté en el nou llibre quart del Codi civil com a límit a la llibertat de testar i com a dret forçós dels fills i altres ascendents. Destaca, però, la voluntat d'afeblir-la i d'evitar litigis entre fills i cohereus a través d'una sèrie de regles que introdueixen les necessitats ajustades al sentir social.

La regulació de la quarta vidual suposa al nostre entendre un avenç en el reconeixement dels drets del cònjuge vidu o convivent.

I, per tant, examinades totes aquestes raons, ens porten al nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi a manifestar un posicionament favorable al Projecte de llei del llibre quart del Codi civil que avui es presenta, i es valora molt positivament el fet que no s'hagi presentat cap esmena a la totalitat, destacant el consens que es pot assolir respecte a això al llarg de la tramitació parlamentària, tot sigui per millorar el projecte de llei que avui es presenta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pardell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla que no és exagerat afirmar que els catalans a més de ser una gent que vivim en un territori determinat, que ens identifiquem amb una llengua i una cultura mil·lenàries i que ens volem governar amb unes institucions d'origen medieval però actualitzades i adaptades a les necessitats, doncs, de la nostra societat, som també una gent que ens distingim perquè tenim una manera específica i pròpia de regular la transmissió de la propietat, sobretot en cas de mort. És a dir, som com

som, amb les nostres virtuts i defectes, perquè també tenim una determinada manera de transmetre, doncs, la propietat. I aquesta determinada manera de transmetre la propietat, doncs, reflecteix una psicologia col·lectiva i reflecteix una cosmovisió que, ho repeteixo, no és ni millor ni pitjor que les altres que existeixen sobre el planeta però que, en tot cas, és pròpia i específica i ens defineix.

Per tant, quan parlem del llibre quart, que fa referència al Codi de successions, abordem una qüestió nuclear de la nostra identitat com a poble. I, per tant, això ens obliga a ser especialment curosos i a ser especialment rigorosos a l'hora d'abordar aquesta qüestió.

La intervenció de la senyora Núria de Gispert, per la seua contundència en el contingut, m'obliga a variar una mica el discurs o la intervenció que jo tenia preparada. En primer lloc perquè, doncs, la seva posició, legítima com la de qualsevol altre partit que està a l'oposició, en aquest cas, mereix una, diríem, valoració especial pel fet de la representativitat social i política de qui la formula, atenent a la força parlamentària que té i a la representació que té en aquesta cambra i atenent també al fet que tots sabem, doncs, que la senyora Núria de Gispert, per la seva trajectòria professional, és una experta en aquestes qüestions i que realment té una autoritat que s'ha guanyat a pols.

Llavors, nosaltres, li he de dir, senyora Núria de Gispert, que el nostre grup ens hem quedat molt preocupats per la seua intervenció, en el sentit que ara explicaré i matisaré. Preocupats, en el sentit que, si bé vostè ha dit que no havien presentat una esmena a la totalitat i, per tant, doncs, amb això ja diu que el que vol és facilitar el diàleg i el consens amb les forces que donem suport al Govern i, per tant, i segur també, amb les altres forces de l'oposició, quan vostè ha fet una referència als motius de disconformitat amb el projecte de llei que avui es presenta en aquesta cambra, doncs, realment ha plantejat qüestions de molta entitat, que en el fons gairebé signifiquen una esmena a la totalitat. És a dir, vostè formalment no ha presentat una esmena, doncs, a la totalitat, però les diferències que en aquest moment la separen, a vostè i suposo que al seu grup, evidentment, d'aquest projecte de llei són de prou envergadura, de prou profunditat per considerar que, de fet, ens està dient que gairebé sí que està disconforme en aspectes fonamentals i essencials, doncs, d'aquest projecte de llei.

Perquè, és clar, vostè ha parlat que estem a punt de desnaturalitzar el nostre dret civil, sobretot en l'apartat de successions. Ha dit també que correm el perill de perdre el sentit autoreferencial, que és el que dóna coherència i identitat en aquest capítol, no? I ha dit també que ens estem a punt de carregar la columna vertebral d'una part substancial, doncs, del nostre dret.

Clar, aquestes afirmacions són de molta gravetat, entenc jo, en el bon sentit de la paraula, eh? Per tant, jo crec que això ens obliga, als grups que donem suport al Govern, doncs, a..., no sé si l'instrument serà una ponència conjunta, no estic jo en aquest moment autoritzat a, això, poder-ho dir, perquè és una decisió que hem de prendre tots els grups, però sí que això ens obliga, jo

diria, a reconduir tot el procés de debat i de negociació sobre aquest capítol, perquè em sembla que tots coincidim que no podem convertir el dret civil, i menys el capítol de successions, en un motiu de lluita política, perquè això seria nefast per a la nostra cambra, seria..., i, a més, introduiríem segurament elements de preocupació molt importants, doncs, dins de la societat.

Ara bé, si bé, doncs, el nostre grup, ja li dic, ens prendrem molt seriosament tots aquests advertiments que vostè ha fet, també serem molt exigents a l'hora de demanar-li que els demostrï. I també li demanem que tingui en compte que la societat catalana és plural, i que és lògic que hi hagi sectors que, d'una forma legítima, apostin per una visió més conservadora i per tant demanin que les transformacions i les adaptacions siguin més lentes, i altres sectors que, també d'una forma legítima, que també representen una part de la societat, doncs, vulguem anar una mica més ràpid o vulguem anar una mica més enllà.

Per tant, senyora Núria de Gispert, el nostre grup –i crec que en això estem d'acord també amb els altres grups que donen suport al Govern– estem disposats a trobar aquest punt intermedi que ha de fer possible que aquesta adaptació, doncs, que preveu el llibre quart sigui satisfactòria per a tota la societat catalana, perquè entenem que podem trobar punts de consens i que, si tots cedim una mica, segurament podem fer una bona tasca legislativa.

Perquè m'ha de reconèixer també que la nostra societat, aquests últims vint o vint-i-cinc anys, ha canviat molt profundament. No ho sé, per exemple, si parlem dels pactes successoris a l'àmbit rural, a l'àmbit agrari, doncs la situació s'ha modificat molt, eh?, en el sentit que aquelles unitats patrimonials i familiars que havien estat la base, segurament, de la riquesa del camp català, avui estan qüestionades per qüestions biològiques, estan qüestionades per les mateixes alteracions que està patint la família, i estan qüestionades també perquè en molts casos l'hereu o a qui li pertocaria ser hereu no té cap interès a continuar l'explotació familiar agrària.

Per tant, aquí estem en un món canviant, com estem..., com ara és molt més habitual i comú que hi hagi unitats de convivència que no estiguin basades en el matrimoni convencional. O com també és habitual que una part important de la societat no recorri al rector o al mossèn, doncs perquè o no practica la religió o practica altres religions, eh?, per tant..., això ho dic quan vostè feia referència al que és el testament davant del rector.

Per tant, senyora Núria de Gispert, està clar que estem..., o hem d'afrontar canvis molt profunds de caràcter sociològic, de caràcter cultural, de caràcter..., que fan referència a la composició, doncs, de les nostres unitats familiars.

Miri, el que sí que no es pot negar és que els principis bàsics, doncs, del dret català bàsicament es mantenen. És a dir, el de necessitat d'hereu, el de la universalitat del títol d'hereu, el de la incompatibilitat de títols successoris, o el de la prevalença del títol voluntari, o el de la perdurabilitat del títol successori, bàsicament es mantenen. Per tant, home, jo crec que el concepte de «desnaturalització» l'ha de matisar, o en tot cas l'ha de circums-

criure més i l'ha d'argumentar millor perquè realment ens el puguem prendre seriosament, perquè potser en algun apartat això potser sí que es dona, però jo crec que en altres apartats, no.

Està clar que el projecte de llei que avui debatem introdueix canvis importants, no?, que són necessaris. I miri, quan vostè defensava molt aferrissadament la quarta falcià, doncs, home, hi ha molts sectors de la societat que, la veritat, no li veuen la utilitat ni l'aplicació. Jo crec que hem de mesurar objectivament fins a quin punt s'aplica aquesta figura, no?

I quan s'està parlant en el cas de la modernització dels fideïcomisos, jo crec que també aquí s'està avançant en un sentit positiu. I quan es preveu que en el cas dels fideïcomisos familiars no es pugui anar més enllà de la segona generació o en la resta, doncs, no es pugui pactar més d'una substitució, jo crec que aquí s'està fent una bona feina, no?

O bé, per exemple, en el cas de la successió intestada, és veritat –és veritat– que els usdefruits, en cas de propietats urbanes, immobiliàries urbanes, o financeres..., l'usdefruit tradicional és molt problemàtic i genera uns conflictes que després moltes vegades acaben només paralitzant els jutjats, eh?

El vicepresident primer

Senyor Estradé, si us plau...

El Sr. Estradé i Palau

Sí, senyor president, de seguida acabo. Vull dir amb tot això que realment és necessària una actualització. Crec que el projecte de llei en alguns aspectes incideix plenament en les demandes que arriben des de la societat. I ho repeteixo, si en alguns apartats o àmbits cal renegociar o reconduir-ho, doncs, el nostre grup estem totalment oberts i som proclius...

El vicepresident primer

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

...a aquest consens –sí, sí, acabo de seguida–, perquè entenem que, ho repeteixo, d'aquesta qüestió no en podem fer, no la podem convertir en una batalla partidista.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, bé, ha acabat, l'honorable consellera, parlant que estem aquí per succeir els que van ser els nostres pares en tot això del dret civil, tan important per a Catalunya des del punt de vista, no de la seva conformació com a país, sinó des del punt de vista

del que és la seva societat i la manera que té d'entendre les relacions econòmiques, les relacions familiars i, en definitiva, la manera de viure, de veure el món. Jo compartiria amb el senyor Estradé, des d'aquest punt de vista, que forma una cosmovisió el dret que cada persona, que cada grup social, que cada comunitat té.

Però abans d'entrar en la meua intervenció, i també una mica al fil del que s'ha explicat fins ara, m'agradaria respondre dues coses. La senyora Pardell ha fet pràcticament tota la seva intervenció amb relació a aquelles coses que, en el projecte que s'ha presentat, que es presenta a la consideració d'aquesta cambra, tenen a veure amb coses que, efectivament, hi són, a dintre del conjunt del dret civil que d'antuvi tenim, però que ja no s'apliquen a casa nostra.

Clar que hi han coses que s'han de reformar, clar que hi han coses que s'han de modificar, en raó, entre altres coses, que la seva inaplicació és donada per l'aplicació de la nostra Constitució, que no permet la discriminació entre fills suposadament legítims i il·legítims, que això ja és una terminologia que està absolutament passada de moda, i que té a veure també amb institucions que amb el pas del temps sí que s'ha demostrat que no són d'aplicació ni en l'àmbit urbà ni en l'àmbit rural, i que, per tant, haurien de desaparèixer; de la mateixa manera que també s'ha de reconèixer el dret dels convivents, igual que el tenen les parelles matrimonials, o del vidu respecte de la vídua, que era la figura tradicionalment protegida en el dret civil, sobretot en el dret civil comú a tot l'Estat, però també en el dret civil català.

Nosaltres, abans, en la intervenció que s'ha fet respecte de la llei de l'esport, el nostre diputat, l'il·lustre diputat senyor Rafael López, ha fet referència al problema que pot significar el nou Estatut des del punt de vista de la interpretació de les nostres competències. Afortunadament per nosaltres, aquest tema ja quedava ben regulat en l'Estatut d'autonomia de l'any 79, i no hi ha una altra manera diferent d'entendre que el dret civil propi de Catalunya s'ha de conservar, s'ha de desenvolupar, i que, amb independència dels límits que estableix la mateixa Constitució i que estableix el sentit comú per a aquelles qüestions que la jurisprudència del Tribunal Constitucional ha entès que són límit –en concret i de manera determinada, la connexitat–, aquest grup parlamentari ha demostrat sempre la seva fidelitat al projecte comú de construir un edifici de dret civil propi de Catalunya, en raó no solament de la seva història, de la història que ha suposat vertebrar aquest dret privat des del punt de vista del dret romà, molt més del que s'ha fet a la resta d'Espanya, sinó també perquè entenem que forma part de la seva economia vertebrar, des d'aquest punt de vista, el seu sistema jurídic privat. És manifestació d'això el fet que participés i impulsés l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, que una tasca tan eficient –i s'ha recordat en aquesta cambra també avui– ha tingut en la construcció d'aquest dret civil propi.

Però el Partit Popular també planteja la seva defensa d'aquest dret civil des de la perspectiva dels valors que incorpora. I jo tinc la sensació que, malgrat que es pugui distreure l'auditori en raó de les raons per les quals s'han fet les modificacions en el projecte actual respecte de la proposta originària i respecte del que era originà-

riament aquest llibre de successions, s'ha de tenir en compte aquests valors.

El Partit Popular aposta per un seguit de valors que no són exactament els mateixos que poden defensar els partits que donen suport al Govern i que, bàsicament, passen per la concepció pràcticament central de la llibertat, d'una defensa específica de la família com a eix estructural de la transmissió de valors, de l'empresa familiar com un dels eixos fonamentals en què es recolza l'economia productiva a Catalunya, i, en última instància, un principi general que suposo que ningú posarà en dubte, que és la seguretat jurídica en les transaccions i fins i tot en aquestes que són *mortis causa*. Per tant, des d'aquesta perspectiva faré la meua intervenció.

Tots aquests principis es posen sobretot de manifest quan parlem del dret successori. El dret successori és, efectivament, una manera de entendre què és el que hem de fer amb el nostre patrimoni quan ja no hi som, i es recolza en la idea de l'herència, que és una manifestació més del dret de propietat, efectivament no fonamental, almenys en aquesta formulació de l'Estat social i democràtic de dret en què vivim.

Aquesta nostra manera d'entendre el dret successori està basada en diversos punts.

El primer i fonamental, i jo crec que en això sí que ens podem considerar afortunats respecte del dret comú estatal, és que el sistema, basat, com s'ha dit des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en el dret romà, està pensat d'una manera més eficient per traduir la voluntat de la persona que deixa els seus béns per causa de mort, és a dir, que disposa dels béns per causa de mort, d'una manera més eficient en el sistema civil català. I en això s'ha de reconèixer que el projecte avança en allò que anomenaríem el plantejament simplificador de molts tràmits, d'evitació de certes institucions que podríem considerar obsoletes, i que és evident que bona part dels aplicadors del dret, tant els advocats, però sobretot els notaris i registradors, s'adonaran que això significa, des del punt de vista de l'aplicació del dret, un avantatge.

És cert, per tant, que hi han determinades institucions que, des del punt de vista d'aquest grup parlamentari i d'aquesta diputada, són valuoses i s'han de recolzar, s'han d'entendre com a valuoses. La reformulació dels pactes successoris, de manera que sigui possible un acord entre la persona que rebrà els béns i la persona que els dona, en raó d'una determinada manera d'entendre l'economia familiar, que vagi més enllà de la persona que podria ser hereva, és una qüestió evidentment favorable per als interessos dels catalans, per als interessos d'aquesta economia productiva que, com he dit, està fonamentalment basada en l'empresa familiar i que de vegades vol posar l'èmfasi no directament sobre el que podria ser l'hereu, sinó sobre una persona col·lateral que de manera més eficient podria dur a terme els interessos de tota la família. És, per exemple, en el cas de la llegítima, una formulació molt menys feixuga, una formulació que ens ajudarà molt des del punt de vista del que significa, no solament el nostre dret civil, sinó en comparació –encara més evident– amb el feixuc sistema del dret estatal.

Però hi han determinats aspectes en què m'agradaria entrar, tot i que sigui mínimament, i que nosaltres planegem com a reserva respecte del que serà el posicionament del nostre grup en el moment en què es faci el tràmit legislatiu i les esmenes corresponents.

Un dret successori perfila un model social. El fet que hi hagin algunes institucions que estan fonamentalment basades en una visió patrimonial..., jo ho puc comprendre. M'estranya molt que els grups que donen suport al Govern, que es diuen a si mateixos catalanistes i d'esquerres, i que, per tant, haurien de tenir, com van tenir en el llibre tercer, una posició intervencionista i poc lliberal en aquest aspecte, aquí es manifesten com a liberals; liberals en el sentit que primen la patrimonialització i el liberalisme econòmic sobre altres aspectes que des del nostre punt de vista s'haurien de conservar de manera contemporània en aquest liberalisme que manifesten.

Jo tinc la sensació que quan parlem d'algunes de les institucions que s'eliminen –s'ha fet referència a la quarta falcidia trebellianica, i en podria ser un exemple– el que s'està, de mica en mica, és desdibuixant la institució de l'hereu i, per tant, la institució del que significa donar continuïtat a determinat tipus d'empresa. Sabem –ho vam saber ahir en una comissió, en la Comissió dels Drets de les Dones– que moltes empreses familiars a la tercera generació desapareixen. Determinada manera d'entendre el dret successori a Catalunya pot incidir de manera negativa respecte a això, de la mateixa manera que pot incidir, de forma probablement, negativa, que certs pactes de supervivència no tinguin en compte la institució matrimonial i que la convivència es desdibuixi com qualsevol de les manifestacions d'allò que anomenaríem les parelles de fet, solament pel fet que estiguin registrades o incloses en un registre de parelles; és a dir, haurien de tenir molt clar qui és el que pot rebre a través d'aquest pacte de supervivència els béns.

Des del punt de vista del que suposa aquesta contradicció entre la facilitació de certes pràctiques jurídiques als aplicadors del dret, amb què nosaltres estaríem d'acord, però amb la reserva que suposa que alguns dels aspectes que es desenvolupen en el text van en contra del que hauria estat la nostra tradició, ens preguntem si aquesta és la manera en què es pot preservar allò que, des del punt de vista del nostre grup parlamentari, faríem nosaltres més èmfasi en què forma part del que som, però del que som, no des del punt de vista de la identitat nacional ni tota aquesta parafernàlia simbòlica en què alguns grups estan normalment molt capficats, del que som com a persones, del que significa la nostra llibertat enquadrada en un sistema de valors, del que significa el que som, el que ha estat Catalunya quan ha estat gran; quan ha estat gran vol dir quan ha estat líder i motor del conjunt de l'economia espanyola, i que tenint en compte com es faci aquest codi successori es podria posar en entredit i, fins i tot, en perill.

Des d'aquest punt de vista reservem per al tràmit de les esmenes les nostres posicions envers algunes de les figures jurídiques que estan plantejades, i no hem posat cap tipus d'esmena a la totalitat, perquè entenem que, efectivament, això no ha de ser objecte de debat polític, tot i que sí que és un objecte de debat ideològic, és la

ideologia que hi ha al darrere d'una determinada manera d'entendre el món.

Moltes gràcies, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nebrera. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, com ja apuntava l'honorable consellera en la seva presentació, poques institucions jurídiques com les vinculades a l'herència poden explicar millor la història econòmica, familiar i cultural d'una societat i d'un país, i això és especialment significatiu en el cas de Catalunya en què el dret successori ha tingut sempre característiques singulars que han contribuït a definir i preservar la nostra identitat.

En la regulació de com es transmet la titularitat i disposició de béns i drets en ocasió de la mort de qui en tenia la propietat, apareixen fidelment reflectits els entramats bàsics de l'ordre econòmic de l'estructura de la propietat, de la tinença de la terra i de la seva explotació si ens referim a l'àmbit de la societat rural, però també ens parla de l'estructura de les empreses familiars del comerç, de la indústria o de la mateixa propietat urbana. Alhora és, en aquest dret successori, on se'ns explica l'estructura de les famílies i la seva jerarquia interna.

Tot això, cimentat en els valors dominants, culturals i polítics en cada etapa històrica, amb el paper predominant d'una religiositat catòlica uniformadora incorporada de forma indestruïble a les societats civils, dona lloc a les institucions jurídiques que en el cas que avui ens ocupa coneixem com a dret de successions, veritable element modular del dret civil català, format per un entramat no sols de normes legals, sinó també de tradicions, d'usos, de costums..., dret que s'ha mantingut al llarg del temps amb una singular capacitat d'adaptació. I això és així, perquè més enllà de l'aparença d'antiguitat i d'anquilosament que falsament pugui traspuar la terminologia i el ritual emprat en la definició de les diferents complexes figures de la institució hereditària el cert és que llur aplicació pels operadors jurídics, notaris, advocats, jutges, marmessors, tutors, partidors, comptadors, ha tingut a Catalunya la capacitat d'adaptar les velles institucions i els vells principis a les necessitats de cada temps i de cada sistema econòmic, i a cada organització social i familiar que l'esdevenir històric i els canvis polítics, socials i culturals ens han anat aportant.

Val la pena recordar aquí com Josep Pla, quan en les seves reflexions sobre l'Empordà descriu el paisatge ordenat del seu país, ben repartit en masos i en petites propietats, però sòlides i productives, quan encara predominava a primera meitat del segle xx aquesta distribució de la terra, ens parla amb admiració de com no havia calgut una revolució agrària ni una gran convulsió social més enllà dels remences per substituir el vell ordre feudal per una nova estructura social i territorial.

«La creació de la petita propietat a l'Empordà» —ens deixa escrit— «s'ha produït a les notaries, o sigui, davant d'aquests personatges que encarnen la fe pública que són els notaris. En el nostre país el notari és un personatge arcaic, és per aquesta raó que la revolució de la terra té la solidesa de la pedra picada. En el curs dels segles i a pesar dels estralls que s'han produït, res no ho ha pogut modificar.» És clar que això ho va poder dir just abans de veure arribar els barcelonins de cap de setmana, els turistes i els urbanitzadors, si bé cal constatar que aquests també van passar indefectiblement per les notaries i van saber redimir censos, extingir fideïcomisos, aixecar faccions legítimes, cancel·lar servituds i usdefruits i, naturalment, segregat finques, valent-se del vell dret català amb la inestimable col·laboració dels compiladors de 1960, que amb en Josep Maria de Porcioles se'n van sortir perfectament per legislar en plena dictadura el dret propi de Catalunya, sense Estatut d'autonomia i sense Parlament.

Però és que el mateix procés de sàvia adaptació de les institucions singulars del nostre dret successori, com ara el de l'hereu universal, confrontat als restants legítims, la podríem resseguir a l'obra d'un Miquel Llor per veure com, amb els ulls d'una Laura esclafada per la ciutat dels sants, es passa de la propietat rural al capitalisme industrial, o com es consolida una burgesia industrial i financera en una Catalunya afectada de la febre d'or, de què ens parla Narcís Oller, amb tot el seu entramat de rancúnies i petites traïcions, o com la menestralia esdevé burgesia urbana amb l'inefable senyor Esteve, de Santiago Rusiñol, o, en fi, com els vicis de les vides privades esdevenen públiques virtuts burgeses de la mà de Josep Maria de Segarra.

Arreu, en un moment o altre, apareixen herències, testaments, codicils, partions, marmessors i, per descomptat, notaris ben documentats. Bé, a tot arreu no, perquè fins ben entrada la segona meitat del segle xx, una bona part de la societat catalana, de qui no n'hem parlat, ja siguin els parcers al camp, els obrers de les colònies i les fàbriques o els criats i artesans que es repartien entre els semisotarranis i les golfes de l'edifici de l'Eixample, no necessitaven notaris, ni havien de fer testament ni instituïen fideïcomisos ni pagaven legítims; en efecte, no els trobem en els fulletons del segle xix, com no sigui per saber en l'últim moment que el mosso és reconegut fill il·legítim en el testament del senyor, ni en els poemes d'en Martí Pol que dedica a la fàbrica de Roda de Ter.

Sostenia, Friedrich Engels —en el seu llibre *L'origen de la família, de la propietat privada i de l'estat*, de l'any 1884—, que era la necessitat de conservar i transmetre els béns de fortuna el veritable element ordenador del matrimoni, fundat en la posició social dels contraents i en la posició dominant de l'home dins les relacions familiars, tal com es coneixien i practicaven a la societat burgesa del segle xix. Per tant, el dret en aquest cas, el dret de família i successions sols existien llavors, sols tenien sentit per a aquells que posseïen béns prou valuosos per ser transmesos, de forma que la majoria de la població, les classes treballadores quedaven fora de l'abast de l'aplicació d'aquestes figures jurídiques.

No hi ha dubte que avui no podem dir el mateix, afortunadament Catalunya en l'últim mig segle ha canviat

de forma substancial i segueix canviant, tant en la seva configuració econòmica i social, com en els valors dominants en l'ordre polític i cultural. Cal, doncs, continuar la tasca iniciada en aquest Parlament l'any 91 d'adaptació del nostre dret successori a les noves realitats i a les noves necessitats.

El projecte que avui acoïm recull, a l'entendre del nostre grup, modificacions que són del tot necessàries per mantenir la coherència d'un programa legislatiu de modernització de les estructures socials i de major cohesió social, que en el camp del dret de successions per causa de mort passa per incorporar les necessitats d'aquests sectors socials, que han passat de ser desposseïts a disposar de petits patrimonis familiars, formats per l'habitatge propi, per la segona residència, pels estalvis, pels vehicles, per l'assegurança de vida o la petita empresa autònoma o familiar; que, en aquest sentit, veuen ben acollida la seva necessitat en les novetats que s'incorporen en el títol tercer sobre pactes successoris, que es tenen presents els seus nous patrons familiars i nous models de convivència, per la qual cosa s'estableixen i no es limiten les persones unides per vincles familiars o per l'existència de descendència, i s'amplia la facultat de pactar la seva institució d'hereu a qualsevol persona.

En coherència amb el model d'estat laic i respectuós amb les diverses creences o no creences, és bo que se separi definitivament les institucions eclesiàstiques catòliques de les institucions civils successòries amb la supressió del testament davant del rector, com ja l'any 91 es va fer amb el testament sacramental, malgrat que alguns enamorats de la història del dret, com jo mateix, sentim nostàlgia per aquest jurament sobre l'altar de l'església de Sant Just i Pastor.

Honorable diputada, el testament davant del rector sols es pot sustentar amb base a una autoritat religiosa, que no tots els ciutadans estan obligats a acceptar ni a assumir-ne la validesa civil dels seus actes més enllà de l'àmbit estrictament religiós i íntim. En cas contrari, i en ares del principi de la no-discriminació per raons de religió, hauríem d'acceptar la figura del testament davant de l'imam o davant del pastor evangèlic, per què no?, no tothom és catòlic.

Amb relació a la capacitat successòria, destaca com a novetat especialment positiva la inclusió de la violència de gènere i la desatenció dels progenitors envers els seus fills com a causes que determinen la il·legitimitat. El projecte acull molt acuradament les modificacions que resulten del nou concepte ampliat de família amb la plena equiparació de fills adoptats i dels nascuts dins i fora del matrimoni, o el fet que el cònjuge vidu no hagi de perdre l'usdefruit de l'habitatge habitual pel fet de contraure nou matrimoni i passar a viure maritalment amb una altra persona.

El nostre grup vol destacar la importància que la regulació de l'herència intestada a favor de la Generalitat de Catalunya per manca d'altres cridats a l'herència concret i l'obligació de destinar els habitatges i altres béns immobles a polítics d'habitatge d'inclusió, passant a ampliar el patrimoni públic d'habitatge en coherència amb les noves necessitats socials, per la qual cosa en

tot cas caldrà, si cal, introduir petites millores tècniques en aquest article.

Assumim, doncs, amb responsabilitat, la tasca de continuar legislant amb un sentit innovador, i construir amb els vells materials del dret romà i de la tradició, recollits en les constitucions i altres drets a Catalunya, un edifici jurídic modern que contribueixi també, alhora, a ordenar les successions i a fer del dret un instrument de cohesió i de justícia social, superant la distància entre els que durant molts segles una minoria va veure com a ordre i una majoria vivia com a injustícia.

Gràcies, senyor president, honorable consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Milà. En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, la existencia del derecho de sucesiones obedece, además de a una tradición jurídica inveterada en Cataluña, y se ha hecho mención, a la existencia del artículo 33, primero, de la Constitución, en el que se reconoce el derecho a la propiedad y a la herencia.

El libro cuarto del Código Civil viene a adaptar ese derecho a la herencia en lo que hace referencia al Código de Sucesiones en Cataluña, es decir, viene a regular el contenido del Código de Sucesiones por causa de muerte, que está vigente desde el año 1991. Nos parece adecuada la elaboración del libro cuarto del Código Civil en base a dos razones. En primer lugar, porque apenas han transcurrido quince años desde su entrada en vigor, plazo que no es largo para el derecho civil, caracterizado, como se sabe, por su estabilidad.

Igualmente, ya el Código Civil, el código de 1991, incorporó cambios substanciales respecto a la compilación de los sesenta, como la Ley de sucesión intestada, del 87, y de la legítima, del año 90. Estas modificaciones han sido trasladadas ahora al nuevo Código Civil catalán.

Los cambios, como la propia exposición de motivos indica, responden, por lo tanto, a una reestructuración formal. Pero no solo formal, sino que también se trata de adaptar —como aquí se ha puesto de manifiesto esta mañana— a la sociedad actual las instituciones que desde la época del derecho medieval contaban en Cataluña.

En este sentido, no se trata de desnaturalizar el derecho catalán, como aquí se ha manifestado. A nuestro juicio lo que se ha pretendido y se pretende con el Código Civil —y de aquí nuestro apoyo bastante amplio a su contenido— es precisamente armonizar o adaptar a la sociedad actual ese derecho antiguo. El derecho en sí es cambiante, es mutable y ha de ser adaptable. No podemos estar priorizando instituciones del siglo XVIII o del siglo XIX a la realidad que ahora vivimos.

Una primera consecuencia es que las instituciones deben configurar-se con intención de armonizarse de una forma adecuada con el resto de instituciones de índole

civil. En este sentido, nos parece a veces excesivo y así será objeto de alguna enmienda por parte de nuestro grupo la necesidad de mantener peculiaridades muy específicas limitadas a un reducido ámbito geográfico en el Código Civil como se plantean; a lo mejor, quizás sería conveniente establecer un derecho más general, más armónico y no tan específico para determinadas zonas.

De todas maneras, sí que entendemos positivas figuras que se incorporan en el nuevo Código Civil, en el libro cuarto. Nos parece positiva la introducción de la figura del testamento ante alcalde. Eso no quiere decir –eso no quiere decir– que veamos como si se acaba el mundo tradicional cuando no se regule la figura del testamento *davant del rector*, o delante del rector. Es cierto que esta figura, de larga raigambre en Cataluña –venía de las decretales–, goza todavía de cierta aplicación real en algunas zonas de Cataluña, sobre todo en las comarcas de Lleida. Ahora, su supresión tiene una trascendencia, a nuestro juicio, menor, puesto que ya se prevé la figura del testamento ante el alcalde. Y siendo nosotros un partido que propugna la laicidad de las instituciones, no queremos hacer expresión de laicidad la supresión de este testamento, sino sencillamente consideramos que puede tener un cierto contenido obsoleto y, por eso, vemos bien su supresión.

Igualmente..., consideramos, sin embargo, cuestionable lo relacionado con el plazo de caducidad en el testamento ante alcalde. Como está supeditado al peligro eminente de muerte, el testamento caduca si después de tres meses des del otorgamiento el testador todavía vive. ¿Entenderán los testadores o herederos que sea ineficaz un testamento otorgado ante una autoridad como el alcalde? Es una cosa que hay que plantear por las posibles consecuencias que puede tener el plazo de caducidad.

Igualmente vemos positivamente la regulación que se hace de la eliminación del testamento ante testigos, que se justifica en el hecho de que su otorgamiento no comporta el formalismo necesario en materia de sucesiones y siendo una forma testamentaria susceptible de impugnación con facilidad extrema en una ulterior recusación ante el órgano judicial competente, debido al nulo control legal de los requisitos necesarios para otorgar testamento y fijar las condiciones básicas y de prevención legal que se consideran como derecho necesario.

He hablado antes de la necesidad de adaptar la regulación actual del derecho..., a la sociedad actual, el derecho vigente. Lógicamente, y así se menciona en la exposición de motivos, es necesario amoldar la regulación del derecho sucesorio a las innovaciones propias de otras ramas del derecho civil.

Pero aquí encontramos alguna antinomia. Por ejemplo, la que aparece en el artículo 442-6 al atribuir al unido de hecho los mismos derechos sucesorios *ab intestato* que se reconocen al cónyuge en tres supuestos: si la unión de hecho se ha pactado en escritura pública, si hay un hijo en común y si la convivencia ha durado más de cuatro años. Llamamos la atención sobre que los dos primeros supuestos coinciden con el artículo 1 de la Ley 10/98, de 15 de julio, de uniones estables de pareja,

pero no el tercero; en la ley del año 98 la consideración de pareja de hecho se tiene solo con la convivencia de dos años. Esta diversidad de régimen pudiera crear ante todo inseguridad jurídica, que debe ser perseguida sencillamente por sentido común y por imponerlo el artículo 9 de la Constitución. No es que nos parezca mal el período de cuatro años, pero sí que al menos se tiene que corresponder un precepto con el otro.

También encontramos positiva la regulación, que es más limitada, que se hace de las sustituciones fideicomisarias; institución que, aunque muy arraigada en el pasado de Cataluña, no se adapta bien a la economía actual muy basada en el mercado. La perpetuación del patrimonio de las personas de una misma familia sin que puedan enajenarse libremente los bienes ahoga el aprovechamiento de los mismos. Las sustituciones fideicomisarias, como las prohibiciones de disponer, actúan hoy como un mecanismo de prolongación de la voluntad del muerto mucho más allá de su fallecimiento y complican la vida a sus sucesores.

También entendemos positiva la introducción como causa de desheredación la falta de relación familiar entre el causante y el legitimario, salvo que sea imputable al primero. Nos parece adecuada esta causa, muy alegada por los padres testadores para poder desheredar a sus hijos cuando estos, no es que les hayan agredido de obra o de palabra, sino que a veces han hecho algo incluso peor, que es ignorarlos y romper todo el vínculo. En definitiva, también vemos con acierto la introducción de esta causa de desheredación.

También nos parece positiva la declaración de responsabilidad del notario en los supuestos de nulidad e ineficacia de los testamentos en aquellos casos en que la falta, la nulidad procede de su malicia –del notario– o de negligencia o ignorancia de forma inexcusable.

Consideramos igualmente conveniente la regulación que se hace respecto a los pactos sucesorios o heredamientos, a los que aquí se ha hecho referencia, en este acto. Esta institución de tanto arraigo como de escasísima vigencia es una incógnita a la vista de lo que pueda acontecer. Esta figura, recordemos, obedecía a la conveniencia de asegurar al hijo que se quedaba en la casa familiar, configurada como empresa agraria, la certidumbre de ser en su día el heredero, garantizándole así que las inversiones por él realizadas redundarían en su beneficio a la muerte de sus padres. No deja de ser loable el intento que aquí se plantea respecto de adaptar esta figura, estos pactos, a la actualidad. Ahora bien, el éxito o fracaso de la nueva normativa lo conoceremos dentro de unos lustros.

La impresión que tenemos, como ha quedado aquí puesta de manifiesto, es positiva en cuanto a la regulación que se hace del Código Civil en cuanto que adapta a la sociedad actual muchas expresiones que ahora tienen vigencia. Y por eso daremos apoyo a la tramitación del proyecto de ley, sin perjuicio de que, lógicamente, y en la fase de enmiendas, nos reservemos la posibilidad de mejorar el texto según nuestras consideraciones.

Una consideración final. Decía el profesor De Castro que el peor de los códigos civiles es más constituyente que la mejor de las constituciones, pues refleja y ca-

naliza la vida cotidiana del ciudadano, lo que le interesa de una manera primaria, esencial y directa. Aprovechemos, por tanto, para hacer un buen Código Civil que nos haga olvidar, hasta donde sea posible, la norma de rango superior, el Estatuto, tan mejorable y tan generador de quebraderos de cabeza.

En este sentido, cuando se escuchan determinadas menciones en esta cámara justificando la existencia del derecho de sucesiones en el hecho de que Cataluña es una nación, sinceramente creo que debemos medir la regulación y adaptarnos a las normas. Esa expresión no se contiene en texto positivo en el Estatuto y, por eso, en boca de determinadas responsabilidades o autoridades carece, a nuestro juicio, de sentido.

En definitiva, hagamos bien en el ámbito del derecho privado lo que quizá no se ha hecho bien en el ámbito del derecho público.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. No s'han presentat esmenes a la totalitat, per tant, el projecte continua la seva tramitació ordinària.

Proposició de llei de modificació de l'article 3 de la Llei 4/2000, del 26 de maig, de mesures fiscals i administratives (debat de totalitat) tram. 202-00004/08)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 3 de la Llei 4/2000, de 26 de maig, de mesures fiscals i administratives. Presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, entrem en aquest debat sobre fiscalitat en un moment en què la conjuntura política no parla pas d'aquests temes, oi?; estem en aquests moments encara immersos en debats sobre desplegament de l'Estatut, pactes postelectorals, lluita contra el terrorisme, etcètera. Però necessàriament hem d'aterrar, hem de tocar de peus a terra i hem de parlar de qüestions més domèstiques; qüestions, com diuen, que toquen la butxaca de la gent. Tornem, doncs, com deia, al debat sobre la fiscalitat catalana. I avui parlem concretament de l'impost de transmissions patrimonials.

Els debats precedents d'aquesta legislatura ja ens en permeten tenir algunes conclusions aquí al davant, perquè hem tingut ocasió de parlar-ne. Hem parlat ja dues vegades sobre successions i donacions. Iniciatives de Convergència i Unió i iniciatives del Partit Popular de Catalunya han estat debatudes en aquesta cambra; amb poc èxit, d'altra banda, malauradament.

També hem parlat de l'impost de patrimoni, fa pocs dies, concretament en el darrer Ple, a proposta presentada per Convergència i Unió i defensada de manera

brillant, com sempre, per l'honorable diputat Teixidó. I hem vist, com deia, diferències d'enfocament en l'hemicicle, diferències d'enfocament en aquesta cambra, quant a què ha de ser el més recomanable, si més pressió fiscal o menys pressió fiscal. Hem vist també diferències del model de fiscalitat que defensem uns i altres, quant a si més impostos o menys impostos és el que cal.

Però en el transcurs dels debats que hem tingut ja sobre aquesta matèria, sobre la fiscalitat catalana, hi ha hagut alguna coincidència en la necessitat de reformar el sistema i de buscar una major eficàcia que en aquests moments encara no tenim. Però malgrat aquesta coincidència, com deia, en la necessitat de reformar, el Govern no fa res. I això ho hem constatat, no només des de l'inici d'aquesta legislatura, sinó ja des de la legislatura anterior, perquè a vegades se'n diu que només amb sis mesos no es poden portar iniciatives en aquest Parlament, però és que resulta que qui governa no ho fa des de fa sis mesos, sinó que ho fa des de ja fa pràcticament quatre anys.

Doncs, bé, tampoc, en el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres del 2007, que hem vist fa pocs dies i que es tramita en aquests moments en el Parlament, en la comissió, tampoc hem vist cap iniciativa que ens sembli suficientment interessant per poder abordar aquesta qüestió.

De fet, nosaltres insistim i insistirem, serem tan pesats com convingui, hi dedicarem tant de temps com calgui, durant la legislatura, a continuar parlant d'un tema tan important com aquest.

I avui parlem d'un impost indirecte, parlem d'un impost indirecte, i ho subratllo, per diferenciar-ho dels dos debats que hem tingut amb anterioritat, com era el cas de successions i donacions o el cas de l'impost de patrimoni, dos impostos de caràcter directe, que, per tant, avui ens permeten parlar amb un altre to del que vostès esgrimien en debats anteriors sobre la progressivitat o la regressivitat dels impostos. En aquest cas, crec que ens hauríem de posar d'acord, almenys aquesta és la meva opinió.

Després també veurem l'efecte recaptador amb relació a la resta d'impostos que té aquest impost que avui tractem i em sembla que serà rellevant poder-ho observar. I espero, per tant, que podrem escoltar arguments diferents del tripartit dels que hem hagut d'escoltar durant aquests altres debats als quals he fet ja referència.

I per què avui tractem d'aquest impost, de l'impost de transmissions patrimonials? Doncs, senzillament per tres motius, molt curts però molt importants. El primer, per convicció. El nostre enfocament és suficientment conegut per tots vostès i el nostre model de reducció de la pressió fiscal sobre la ciutadania catalana ha estat suficientment exposat en aquests debats i avui ho repetim. Per tant, aquesta és la nostra primera raó, la convicció en aquest model que defensem.

La segona, per compromís; perquè nosaltres aquest tema que avui estem defensant aquí, igual que l'hem defensat en altres moments, i els que continuarem defensant en el futur estan reflectits en el nostre programa

electoral de les últimes eleccions autonòmiques. I finalment, perquè ho considerem just per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Quina és la finalitat de la proposició de llei que avui presentem? Molt senzilla. Volem o proposem la reducció del tipus de gravamen general en un punt. És a dir, passar-lo del 7 per cent, com el tenim actualment, al 6 per cent. D'aquesta manera volem beneficiar els ciutadans reduint la pressió fiscal, volem millorar la seva capacitat d'estalvi i volem incentivar l'economia i la generació de riquesa.

Quina és la situació actual? El tipus general estatal, com tots vostès saben, és del 6 per cent i les comunitats autònomes amb capacitat normativa, és a dir, totes, l'han anat modificant amb el pas del temps. Fins l'any passat era un tribut parcialment cedit, però el nou Estatut, la llei aprovada l'any passat, estableix en la seva disposició addicional setena que l'impost de transmissions patrimonials és ja un impost totalment cedit, és a dir, un impost estatal cedit totalment, i això des de la mateixa entrada en vigor de l'Estatut.

Per tant, aquest fet obre la porta de bat a bat que el Govern articuli la legislació respecte a això i que en els elements que la configuren pugui suposar una reforma a fons d'aquest impost, tant des del punt de vista tècnic com des del punt de vista jurídic. I en tractar-se, a més a més, d'un impost cedit totalment a la Generalitat, aquesta té atribuïda la capacitat normativa més àmplia possible en regular de nou l'esmentat impost.

En aquest moment, de fet, amb la present proposició de llei, nosaltres només hem proposat un element senzill que és rebaixar en un punt el tipus de gravamen general; però considerem que seria recomanable aprofundir encara més en la reforma de l'impost en el futur.

El que demanem és, per tant, que s'admeti a tràmit aquesta proposició de llei per tal de poder-ne fer el debat necessari. Com altres vegades, insistim i els demanem que no impedeixin que el debat d'elements tan importants com aquests sigui possible.

Vull parlar també un moment sobre quina és la situació d'aquest impost en la resta de les comunitats autònomes. Totes les comunitats autònomes, excepte els territoris forals, el País Basc i Navarra, que mantenen el tipus general del 6 per cent, el tipus general de l'Estat, i Canàries, que està en un 6 i mig per cent, han utilitzat, com deia, la seva capacitat normativa fins al dia d'avui per efectuar pujades fins al 7 per cent, i han obtingut increments de recaptació molt importants, que alhora han permès rebaixes en altres impostos directes. També s'han vist beneficiades del *boom* immobiliari, però cal veure –i aquí vull posar atenció– quines disfuncions provoca això en les famílies i en les empreses. La millora general del finançament de les comunitats autònomes, especialment després de l'acord amb el Govern Popular, ha donat més i millors instruments per a la gestió dels ingressos, i dona també marge per moderar la recaptació per la via dels impostos indirectes, que, com en el cas de l'impost de transmissions patrimonials, s'ha considerat tradicionalment com una política fiscal regressiva.

Quins són els antecedents que hem viscut a Catalunya? A Catalunya, com deuen recordar segurament molts de vostès, l'increment del tipus general del 6 al 7 per cent es va produir amb efectes del pressupost de la Generalitat de l'any 1998, en un moment en què una millora del finançament de Catalunya, francament, era necessària, i en què els instruments a disposició no eren encara, ni de bon tros, els que disposem en l'actualitat.

Avui tenim, sortosament, una situació molt millor, amb un sistema de finançament fixat des del pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular del 2001, encara vigent avui, que ha permès triplicar –triplicar– els ingressos de la Generalitat, en passar dels prop de 13.000 milions d'euros d'aquell moment als més de 32.000 milions d'euros que tenim el 2007 com a pressupost, en aquests moments, sobre la taula. Això, al nostre entendre, hauria de permetre al Govern de Catalunya gestionar millor els ingressos, fent compatible la reducció de la pressió fiscal per la via indirecta, amb una eficient gestió de la despesa pública necessària per atendre els serveis de la nostra societat.

De fet, i en coherència amb el que els partits anomenats «d'esquerres» han defensat sempre, aquests tipus d'impost no han estat mai..., o aquests partits no han estat mai partidaris entusiastes d'incrementar aquest impost indirecte, considerat regressiu, com deia abans, per la qual cosa pensem que podrien ara, també per coherència política, estar a favor i acceptar, per tant, la tramitació d'aquesta iniciativa, que pretén rebaixar-lo i deixar-lo en el nivell que estableix amb caràcter general l'Estat espanyol. Es tracta d'aplicar allò que la capacitat normativa no ha de servir a les comunitats autònomes únicament i exclusivament per apujar els impostos, sinó que també es pot rebaixar moderadament, quan les circumstàncies ho permeten i ho recomanen.

Quant a l'evolució de les bonificacions i de les exempcions que en el transcurs del temps han fet les diferents comunitats autònomes, també voldria fer un comentari breu. Amb el pas del temps i les successives lleis de mesures fiscals i financeres, totes les comunitats autònomes –Catalunya també– han anat aprovant i aplicant diferents bonificacions i exempcions sobre les transmissions patrimonials oneroses, les que afecten aquest impost.

A Catalunya, concretament, des de l'any 2000 fins a avui, cal remarcar-ne alguns supòsits que em semblen prou importants, com per exemple el tipus del 5 per cent per a la «vivenda» habitual en el cas de famílies nombroses, o el tipus del 5 per cent en la «vivenda» habitual per a minusvàlids, o el tipus també del 5 per cent per a la «vivenda» habitual per a menors de trenta-dos anys, o per exemple la reducció d'un 70 per cent en empreses del sector immobiliari, o l'exempció en vehicles de més de deu anys, etcètera. Totes elles, però, complint un seguit de requisits i limitacions que les fan únicament reservades a un determinat col·lectiu o grup de persones.

I també vull esmentar que cal dir que en les diferents comunitats autònomes, no m'hi allargaré perquè no tindrà temps, però els tipus de les bonificacions no coincideixen, i que si fem una anàlisi detallada de cada una

de les comunitats autònomes veurem i comprovarem que en moltes d'elles les bonificacions que s'han incorporat a la legislació pròpia autonòmica són superiors, en molts casos, a les que s'estableixen a Catalunya, i suposa, per tant, això també un cert greuge comparatiu per a les catalanes i els catalans.

I, pel que fa als efectes de la recaptació econòmica –que al començament he dit que m'hi referiria– en els ingressos de la Generalitat de Catalunya, vull remarcar que l'evolució i la situació actual són les següents: si ho comparem amb la resta de comunitats autònomes, Catalunya és la que ingressa més diners per aquest impost i una de les que més ha crescut en els darrers cinc anys, en passar dels 887 milions d'euros el 2001 als 3.865 milions d'euros el 2006, pressupost liquidat segons fonts de la mateixa Generalitat.

Si mirem el que s'ha previst en el pressupost de la Generalitat del 2007, anem als 4.445 milions d'euros de previsió de recaptació per aquest impost. Si mirem, només en un any, entre el 2006 i el 2007, l'increment previst és, per tant, del 15 per cent –del 15 per cent. És més del que recaptarem per la participació en l'IVA, i pràcticament el mateix que recaptarem pel tram autonòmic de l'IRPF. Estem parlant d'un volum importantíssim de diners.

De fet, la Generalitat recaptarà el 2007, segons el pressupost presentat en aquesta cambra, en concepte d'impostos indirectes –impostos indirectes–, 10.917 milions d'euros, que suposaran ni més ni menys que un increment del 13,8 per cent amb relació a l'any anterior. Aquesta recaptació d'impostos indirectes suposa ja el 40,9 per cent del total dels ingressos de la Generalitat. És a dir, només la recaptació d'impostos indirectes suposa el 40,9 per cent del total dels ingressos de la Generalitat.

Així doncs, en aquests moments hi ha marge per a la reducció moderada de la pressió fiscal, i crec que els números canten per si sols per tal de veure i deixar palès no només la necessitat, com explicava al començament, sinó la possibilitat de fer aquesta reducció de l'impost i, per tant, fer aquesta disminució de la pressió fiscal.

En conclusió, senyores i senyors diputats, nosaltres constatem que en general, no només a Catalunya, a Catalunya, a Espanya, a tot arreu, creix la pressió fiscal que ve dels impostos indirectes, i considerem que també des d'aquí podem fer alguna cosa per reduir aquesta pressió que perjudica d'una manera clara els ciutadans.

Hi ha una demanda social creixent d'aturar aquesta dinàmica que sembla imparabile però que no ho és, i volem donar una resposta raonada i volem donar una resposta responsable a aquesta legítima demanda de tots els ciutadans. Estem convençuts que una reducció mesurada dels impostos és també una manera de tributar més justa. I, en definitiva, aquesta justícia social que a través de la fiscalitat volem aconseguir es pot també realitzar per aquesta via.

Volem incentivar l'economia per fer-la més competitiva. Volem, amb aquesta iniciativa, amb aquesta proposició de llei, estimular els ciutadans, perquè puguin

estalviar més i millor. I volem, en definitiva, contribuir a fer que redueixin el seu endeutament actual, ja amb nivells de certa preocupació.

En definitiva, i per acabar, amb la presentació d'aquesta proposició de llei el Grup Popular de Catalunya vol que els ciutadans paguin menys impostos i guanyin llibertat per decidir com volen invertir o gastar els seus diners. Per aquest motiu defensem avui aquesta rebaixa de l'impost de transmissions patrimonials en el seu tipus de gravamen genèric, com fa pocs dies defensàvem la supressió de l'impost de successions i donacions i com en un futur immediat –no en tinguin cap dubte– continuarem presentant iniciatives en aquesta mateixa direcció, per tal de reduir la pressió fiscal a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor conseller.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en qualsevol cas, suposo que en el transcurs del debat podrem analitzar si l'impost de transmissions patrimonials és un impost regressiu o no, eh? Jo discrepo de l'opinió que el senyor Millo exposava amb referència a aquest impost, no?, i sobre el model que defensem els uns i els altres respecte a la política fiscal que el Govern de Catalunya ha de tirar endavant.

En qualsevol cas, una petita història, no?, o una petita apellació a l'evolució d'aquest impost en el nostre país –ho exposava, em sembla, també vostè en la seva exposició; si més no, en l'exposició de motius de la proposició sí que hi és. En el moment d'aprovar-se la llei que avui es pretén modificar, el sistema de finançament estava regulat per la Llei 14/96, de cessió de tributs de l'Estat a les comunitats autònomes, on es fixava que en l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats el tipus a aplicar sobre la transmissió de béns immobles era del 6 per cent. És cert que amb la Llei 4/2000, aprovada pel Parlament de Catalunya, es va fixar o es va incrementar el tipus a Catalunya del 6 al 7 per cent pel que fa referència al gravamen per a la transmissió d'immobles.

Si vostès ho recorden –i si no ho recorden, jo els en faré memòria–, el Grup dels Socialistes en aquell debat ja va presentar algun seguit de propostes que el que pretenien era produir o aprovar un model tarifari escalat, en funció dels segments de població, de les necessitats o dels ingressos de la població, i per tant, en funció d'això, establir els trams en funció de les bases liquidables i de les quotes íntegres que en resultaven.

Aquest escalat va ser..., el Grup dels Socialistes va presentar aquesta proposta –si no ho recordo malament, el Grup d'Esquerra Republicana també va presentar alguna proposta similar–, que va ser rebutjada per la majoria

que llavors formaven en aquest Parlament el Grup de Convergència i Unió, que estava al Govern i era el que feia la proposta, i aquell grup que els aprovava totes les lleis que venien a aquest Parlament, que era el seu grup, el Grup del Partit Popular.

Vostès ho saben –vostè mateix ho reconeixia–, que és cert que al llarg de tot aquest temps s'han produït un seguit de modificacions en l'impost de transmissions patrimonials, no amb caràcter general, sí en aquells segments i en aquells sectors de població en què el Govern considera que cal tenir o fixar polítiques fiscals per tal d'ajudar determinats trams de població. Entre ells, els joves menors de trenta-dos anys, en tot allò que fa referència a l'accés a l'habitatge habitual; no, tampoc, amb caràcter general, sinó en aquells trams de població que tenen un determinat nivell d'ingressos, eh? Per tant, un determinat model de política fiscal, que és cert que en altres comunitats autònomes –algunes dirigides pel grup que fa avui la proposició en el Parlament– no es produeix des d'aquest punt de vista, eh? En concret, les modificacions per a l'adquisició d'habitatge habitual a joves menors de trenta-dos anys, a les comunitats autònomes de Madrid i de València, no es produeixen en els termes en què sí que es produeixen en el nostre país.

M'ha semblat també que hi havia una certa discordança entre el que el senyor Millo ha defensat aquí a la tribuna i l'exposició de motius de la proposició de llei, perquè allà intentava fer-nos veure que només és Catalunya la que té fixat el tipus al 7 per cent, quan vostè sap que aquest percentatge del 7 per cent és idèntic a totes les comunitats autònomes de règim comú, exceptuant-ne Canàries, que el té al 6,5. Per tant, totes les comunitats autònomes, estiguin governades per governs progressistes o governs conservadors, eh?, i que estan en el règim comú, tenen fixat el percentatge del 7 per cent.

Jo crec que cal ponderar de manera seriosa el que significa, el que significaria si s'aproves aquesta proposició –que ja li anuncio que el meu grup parlamentari no li donarà suport i, per tant, hi votarà en contra–, doncs, aquesta reducció d'un punt percentual podria significar a les finances de la Generalitat de Catalunya al voltant d'uns 300 milions d'euros, eh?

I, dit això, podem parlar dels models que sustenten les polítiques econòmiques i fiscals del Govern de Catalunya i les que vostè defensa, no? Deia: «Si fem aquesta reducció i fem aquesta modificació, el que això produirà és una incentivació de l'estalvi.» Miri, discrepo d'aquesta opinió, no? Jo crec que hi ha una estreta relació d'aquest impost i de les seves bases imposables amb el mercat immobiliari i la seva evolució. En aquest sentit, en un mercat on els preus encara creixen per sobre de l'IPC, reduir el tipus de gravamen general, des del nostre punt de vista, no significaria un estímul a l'estalvi, com vostè diu, sinó que, precisament, el que podria suposar és un estímul al manteniment d'aquest elevat creixement dels preus del sector immobiliari en el nostre país.

També dubtem que hi hagi..., ho puc entendre tot, puc entendre que cada Ple vostès vinguin a aquí, vostès o l'altre grup de l'oposició, intentant proposar-nos una

modificació de les polítiques fiscals i dels impostos que regeixen en el nostre país.

Però jo crec que hem de tenir una visió de conjunt del sistema fiscal a l'hora de presentar aquestes modificacions tributàries que tenen algun caràcter allò, bastant puntual i parcial, no?, i que són molt ben vistes, com li referia, com li deia, pels dos grups de l'oposició, que en aquests dos temes o en aquest tema són bastant coincidents; en altres també, però en la reforma de la política fiscal també.

I, escolti, mai que..., o aquí millor dit que en d'altres casos, no?, perquè vostès saben que les escriptures de transmissions d'immobles primer passen per l'oficina del notari, a la qual cosa alguns estan molt aficionats, i després acaben a la taula del registrador. Bé, probablement aquesta és la dinàmica que alguns dels grups..., no, que els grups de l'oposició en aquests moments a la cambra catalana, doncs, els agradi fer. Ja em disculparà també, eh?

Vostès tenen una afició compulsiva a fer-nos propostes de rebaixes d'impostos. Escoltant els seus arguments, i alguns arguments que també hem escoltat en plens anteriors..., em recorda aquells... La meua àvia, quan jo era petit, em portava al mercat de Granollers, que es celebra el dijous, i hi havien uns senyors que tenien molt èxit entre la mainada, que es posaven allà a vendre i a explicar que venien quatre flassades al preu de dues i a sobre te'n regalaven una, no? Una mica sembla aquest el discurs reiteratiu que vostès estan fent: reducció d'impostos. Amb totes aquestes reformes que vostès plantegen el que es produeix en tots els casos és una reducció de la recaptació; tots ells suposen beneficis fiscals que en la majoria dels casos no afecten..., o afecten només segments particulars de població, no en el seu conjunt. I, en canvi, la reducció de la recaptació, i les conseqüències per mantenir i millorar la qualitat dels serveis públics que l'Administració proveeix, i que és la seva obligació, des del nostre punt de vista, que creiem també en les polítiques públiques, sí que afecten aquelles persones que tenen menys recursos i que, per tant, depenen més de la qualitat i els recursos que es destinen a aquests serveis.

Som coneixedors de les seves posicions recurrents; en tot cas, em permetrà que nosaltres també siguem recurrents en la posició que mantenim, no? Nosaltres creiem que el Govern ha d'actuar en dos sentits: el primer, que és que té la responsabilitat de proposar, des d'una visió global, l'escenari tributari i econòmic del país, i, per tant, les modificacions del sistema en els termes que consideri oportú, però des d'aquesta visió de conjunt. I, per tant, manifestar un cop més que el Govern ja duu a terme modificacions normatives tendents a reduir la tributació relacionada amb l'habitatge en aquells casos en què es consideren necessàries; un d'ells, la reducció a la meitat de l'acte jurídic documentat per a joves de trenta-dos anys o menys, que aniria també en la línia exposada anteriorment.

També el Govern ha anunciat, i ho va anunciar el conseller en el debat a la globalitat del pressupost, en el debat en la comissió parlamentària corresponent, que en poques setmanes tindrem en el Parlament la nova regu-

lació de l'impost de successions i donacions, que significarà una reforma a fons d'aquest impost, no només per a aquells que tributen per qüestions patrimonials, sinó també per als que no tenen patrimoni per transmetre i ho fan per raó de parentesc, eh? Per tant, també podrem entrar a discutir altres tipus d'impostos que tenen a veure sobre els béns immobles en el conjunt. Ara, el que no farem serà reduccions parcials d'aquest impost..., i, en qualsevol cas, ho farem des de..., o la política fiscal que el Govern ha d'impulsar, des del nostre punt de vista, s'ha de fer des d'aquesta visió de conjunt.

Amb el finançament autonòmic també sobre la taula, tenint en compte el sistema tributari, li ho torno a repetir, en la seva globalitat, les repercussions sobre la situació econòmica del país i els seus agents, i protegint i mantenint la millora del nostre estat del benestar i dels seus serveis públics, perquè els que no tenen patrimoni per transmetre o per comprar també han de tenir i tenen un govern que pensa i compta amb ells.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Sí, el senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Sí; gràcies, senyor president. En primer lloc, jo vull, i ho dic sincerament, agrair el to, el to utilitzat per l'il·lustre diputat senyor Terrades en la presentació de la seva esmena a la totalitat. De vegades sembla que no, però les formes són importants; jo inclús sóc dels que pensa que les formes són molt importants en política, de vegades inclús el més important, no? Perquè vostè, doncs, ha manifestat discrepàncies profundes en el model..., en fi, en l'enfocament, però, en canvi, doncs, ho ha fet amb un to que jo li agraeixo personalment, perquè ens permet dialogar tranquil·lament i assossegadament sobre temes tan importants com aquest de la fiscalitat, no?

De totes maneres, tot i la seva amabilitat, jo no em puc estar de..., posats a fer memòria, perquè ha començat la seva intervenció fent-me memòria, a mi, no?, i parlant del que vostès van defensar, o el Grup Socialistes va defensar, i també el d'Esquerra Republicana, en aquell debat en la llei de l'any 2000 que feia referència a aquest tipus de mesures, jo li vull recordar –ho dic perquè segurament té un petit lapsus en el temps– que l'increment del tipus general del 6 al 7 per cent no es va fer aquell any, sinó que es va fer dos anys abans, es va fer l'any 98.

M'he pres la molèstia de portar el text, perquè és interessant recordar, sobretot fent referència a allò de la coherència, no?, quines eren les expressions que utilitzaven, precisament, els grups que actualment donen suport al Govern l'any 98, concretament el 18 de desembre de 1997, que és quan es feia el debat en aquest hemicicle sobre la llei de pressupostos que s'aprovava per a l'any 98. I en aquell moment es presentava, precisament, en el projecte de pressupost que presentava el Govern d'aquella època, l'increment del tipus general del 6 al 7, no? I concretament el senyor Carnicer deia: «El Govern ens proposa un increment indiscriminat del

tipus de transmissions patrimonials, passar del 6 al 7.» Va votar-hi en contra.

És cert que després més endavant va començar a desenvolupar una proposta d'un graduat que, en alguns casos, diguéssim, per imports més petits, doncs, sí que suposava abaixar-lo i en altres apujar-lo inclús per sobre, no? Però en qualsevol cas en aquell moment, quan en aquest cambra es va debatre l'increment, doncs, el Grup Socialistes s'hi va mostrar en contra i ho va fer d'una manera vehement, com també ho va fer, de fet, el Grup d'Esquerra Republicana, si no recordo malament. Aquí tinc la intervenció del senyor Huguet, que deia concretament això: «De fet, se'ns incrementa l'impost de transmissions patrimonials del 6 al 7 per cent d'una manera indiscriminada, cosa que podria significar en la pràctica que precisament el que ha de ser una ajuda seria, doncs, un greuge, un perjudici per als sectors socials», etcètera.

I si anéssim inclús a la intervenció que en el seu moment un altre grup polític que en aquests moments dóna suport al Govern, que és el d'Iniciativa per Catalunya, en aquells moments amb el meu estimat amic, que en aquests moments no està aquí, l'il·lustre senyor Novella..., deia el professor Novella: «Però, en canvi, quan vostès diuen que això ens costarà tants diners diuen: "Tenen una solució, no?", i aquí s'inventen, treuen de sotàma que el que fins ara gravava un 6 per cent ara gravi un 7 per cent, i recaptaran 9.000 milions de pesetes; què en faran d'això?», etcètera. O sigui que les intervencions eren, certament, doncs, dures, perquè hi havia una posició contrària a incrementar aquest tipus de gravamen, no?; és a dir, la posició era contrària.

Doncs, jo, quan en la meua intervenció inicial feia una referència a la coherència, em referia a això precisament; jo volia recordar –perquè, de fet, en aquells moments jo també hi era–, volia recordar aquestes intervencions i aquell debat que en aquells moments vàrem tenir. I que avui, quan escoltem les posicions d'uns i altres, doncs..., en fi, com he explicat en la meua intervenció, la circumstància, la millora del finançament, etcètera, fa possible tornar a una posició moderada d'aquest impost.

També vull recordar, perquè vostè n'ha fet esment, i em sembla que val la pena dir-ho, que, malgrat que exactament a Catalunya s'han fet bonificacions importants durant aquests anys a través de diferents, diguéssim, introduccions d'elements nous en la Llei de mesures fiscals i financeres de cada any, hi han alguns conceptes amb gravamen inferior al 7 per cent d'altres comunitats autònomes que no estan previstos a Catalunya. I, per tant, aquí també hi hauria un llarg camí a recórrer, que en aquests moments el Govern no té interès a recórrer. Perquè nosaltres, de fet, també voldríem entrar-hi si es pogués fer aquest debat, no? Com, per exemple, el de transmissió d'habitatges qualificats com de protecció oficial, VPO, que en el cas de les Balears és d'un 1 per cent; a Cantàbria, d'un 5; a Canàries, d'un 6; a Extremadura, d'un 3; a Múrcia, d'un 4; a La Rioja, d'un 5, i a València, d'un 4. O, per exemple, el de transmissió d'explotacions agràries, que a Astúries és del 3, i a La Rioja, del 4. O el de transmissió d'adquisició del primer habitatge habitual fins a 140.000 euros, que és del 6 per

cent en el cas de Castella - La Manxa; o fins a 122.000 euros, que és del 6 per cent també a Extremadura. I en podria relacionar uns quants, no? Això són bonificacions que a Catalunya no existeixen i que, doncs, jo crec que podrien perfectament existir. no?

Però és que en aquelles que existeixen a Catalunya, que abans en la meua intervenció les he esmentat, a les que jo m'he referit, que eren del 5 per cent, concretament, per exemple, en el cas de la «vivenda» habitual en una família nombrosa, que és un element de suport i d'ajut a la família, que nosaltres sempre hem estat defensant, doncs, per exemple, a Aragó és del 3 per cent; a les Balears, del 3; a Castella i Lleó, del 4; a Madrid, del 4; a La Rioja, del 3, i a València, del 4. O sigui, estan tots per sota de Catalunya.

O, per exemple, quan parlava del 5 per cent en l'adquisició de «vivenda» habitual per a minusvàlids, també un element important amb un fort contingut social, doncs, concretament, si ho analitzem, veurem que a les Balears és del 3, i a Cantàbria, del 4, i a Castella i Lleó, del 4, i a Galícia, del 4, i a València del 4. O sigui, tots per sota de Catalunya.

O, per exemple, quan m'he referit al 5 per cent en una transmissió d'un immoble que sigui «vivenda» habitual per a un menor de trenta-dos anys, estem en el 5, però a les Balears, en el 3, i a Castella i Lleó, en el 4, i a La Rioja, en el 5 també, com nosaltres. És a dir, que... I així podria anar enumerant altres elements de bonificacions que s'han produït amb caràcter especial en aquest impost en altres comunitats autònomes, que a Catalunya també s'han produït, però amb una menor dimensió.

Vostè diu que no està d'acord amb l'adjectiu que jo he posat de regressivitat d'aquest impost; bé, però és que no l'he posat jo. Això, vull dir, a qualsevol tractat d'economia, a qualsevol informe d'auditors, d'economistes, etcètera, vostè veurà que, efectivament, aquest és un impost indirecte i que els impostos indirectes, des de l'ortodòxia del que és la fiscalitat, mai s'han definit com a impostos progressius, no?, mai. Si ara li canviem la denominació, doncs, miri, no ho sé, algú haurà de fer un tractat nou. Però això no és així, eh? –i jo no sóc pas un expert, tot i que sóc economista–, però no és precisament aquesta la definició per la qual tradicionalment s'ha conegut aquest tipus d'impostos, no?

Em diu vostè que això no estimularia l'estalvi; ha dit: «Per això no hi estic d'acord.» Jo he parlat que aquest tipus de mesures estimula l'estalvi; vostè diu que no. Jo estic convençut que sí i és evident. I especialment el que jo no comparteixo és el que vostè m'ha dit, també molt correctament, que aquest tipus de bonificació o aquest tipus de disminució del gravamen el que provocaria és un increment dels preus de l'habitatge, dels immobles. I això sí que està molt lluny de la realitat.

És a dir, jo, de veritat, no sé veure de cap manera que el mercat de la compra i la venda de l'habitatge depengui de si el tipus d'interès de l'impost de successions patrimonials és un o és un altre. És a dir, les decisions de compra i de venda dels ciutadans amb relació a l'habitatge no es mouen en funció d'aquest impost, en absolut. Aquest impost l'acaben pagant, perquè no hi

ha més remei que pagar-lo, i prou. Però això no motiva la decisió de compra o venda d'un ciutadà.

Per tant, des d'aquest punt de vista sí que continuo pensant que això provoca un estalvi i provoca, per tant, una major disponibilitat de diners en mans de les famílies, que en el fons són l'objecte de la nostra atenció, són l'objecte prioritari de la nostra atenció: les famílies, precisament les famílies. I el que volem és que els ciutadans, que són adults... Vostè m'ha posat un exemple, perquè diu que tenim obsessió per abaixar impostos. Doncs sí, sí, sí, ja li ho reconec, però no em fa cap vergonya. I em penso que això dir-ho als ciutadans clarament i amb la veu ben alta, doncs, no és cap element que ens hagi de fer avergonyir. Nosaltres tenim una obsessió a abaixar els impostos, perquè creiem que és compatible una rebaixa moderada de la pressió fiscal, amb una millor i més eficient gestió dels diners públics, i amb una millor i més eficient gestió dels ingressos. I que la despesa pública s'ha d'adaptar a l'ingrés, però que quan l'ingrés incrementa per altres circumstàncies que hem explicat en la intervenció anterior, si aquesta circumstància nova permet una prudent, una moderada reducció dels impostos, nosaltres som partidaris de fer-la, perquè aquest és el model que nosaltres defensem: de reduir la pressió fiscal sobre els ciutadans i facilitar que sigui el resultat del seu treball, el resultat del seu esforç, el que determini quina és la quantitat de diners i de riquesa de què finalment disposen les famílies, i sobre la qual pren les seves decisions d'inversió o de despesa o d'estalvi.

Per tant, vostès continuïn sent recurrents a no abaixar-los, els impostos, que nosaltres continuarem sent recurrents a abaixar-los, els impostos, perquè és el que nosaltres creiem que de manera raonada i de manera responsable es pot fer, si es fan les coses bé.

I vostè ha acabat dient-nos que el Govern prepara iniciatives. Sempre ens ho diuen, això; això és un *déjà-vu*. Aquí el senyor conseller ens ho ha explicat, el senyor president Montilla ens ho ha explicat..., és a dir, els diputats del Grup dels Socialistes també ens ho expliquen, i altres diputats que no són del Grup dels Socialistes, que coneixen també quina és la voluntat –suposadament– del Govern, també ens ho expliquen. Jo –cada vegada els diem el mateix, no?–, jo els demanaria que deixin de dir-ho, no perquè no sigui veritat; jo crec en la seva paraula, eh? –jo crec en la seva paraula. Però jo els demanaria que deixin de dir-ho i ho facin –i ho facin. No ens ho diguin més, això, no?

És a dir, nosaltres, insistentment, perquè som tossuts –som tossuts–, venim aquí i expliquem quines són les nostres propostes en matèria fiscal, i expliquem com creiem que es pot millorar i es pot fer més eficaç el sistema fiscal a Catalunya, i com els ciutadans poden pagar menys impostos. I vostès ens diuen que no, que això no s'ha de fer, perquè el Govern ja ho està preparant. I llavors vostès paren, vostès traven la possibilitat que prosperin aquestes iniciatives, aquests projectes que presentem, no van a debat a la comissió, senzillament, no perquè vostès diguin que no se n'ha de parlar..., que seria un altre debat si diguessin: «No, escolti, no se n'ha de parlar, d'això, no volem parlar d'impostos, no volem...»; però, escolti, no és això. Ens diuen «sí» cada vegada que portem un tema. Successions i donacions:

«El Govern en vol parlar, però avui no toca. La farem un altre dia.» Ah! Impost de patrimoni: «Sí, sí, escolti, d'aquest tema també se n'ha de parlar. Però ara no, eh? Ja portarem el projecte nosaltres.» Avui, impost de transmissions patrimonials i actes jurídics no documentats, que vostè n'ha parlat també: «No, no, en aquest tema el Govern prepara iniciatives.»

Escolti, doncs, donin-se una mica de pressa, perquè el comptador va passant, el temps passa, i les iniciatives aquí no arriben. I jo, ho repeteixo, m'ho crec, eh?, que el Govern ho està preparant, però una de dues: o és molt lent, o no sap com fer-ho, perquè aquestes iniciatives avui haurien d'estar ja aquí i les hauríem d'estar ja debatent.

D'això, en podríem treure tots un profit important, perquè podríem fer un debat aprofundit sobre aquesta matèria, del tot necessari, i a més a més aconseguiríem un resultat molt important per als ciutadans i per a les famílies catalanes, que estic absolutament convençut –i vostès ho saben també– que ho necessiten i que senten i que noten aquesta pressió fiscal excessiva a sobre dels seus pressupostos domèstics, familiars, cada mes; cada final de mes ho noten, i cada any final d'any també ho noten.

Per tant, jo els diria... Evidentment, ja sé que aquesta esmena a la totalitat, doncs, imagino que prosperarà. Jo només els encoratjo que aquesta voluntat política que manifesten reiteradament quan vénen aquí, que volen entrar a fons en el debat d'aquests models fiscals, doncs..., que el portin aquí. Que el portin aquí, com he dit, per dues raons –i amb això acabo–: una, perquè estic convençut que el debat serà enriquidor per a tothom, n'estic convençut, i segurament les posicions inicials de partida de cada un dels grups no seran coincidents, segur, i de la nostra possiblement estaran bastant allunyades, però també estic segur que si és possible avançar, en aquesta línia de què parlem, de la reducció de la pressió fiscal, trobarem punts d'acord, i trobarem punts on podrem coincidir i podrem aprovar per àmplies majories en aquest Parlament, millores importants de cara als ciutadans.

I cregui'm una cosa, eh?: els ciutadans no tenen per què esperar tant, eh? I els ciutadans, en aquests moments a Catalunya, fa massa temps que esperen que actuem sobre aquesta matèria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Pot fer una intervenció molt breu, senyor Terrades. (Pausa.) Doncs, si és així, volen fixar posició els grups? (Pausa.) Senyor Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, senyores diputades, senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió no votarem a favor de l'esmena a la totalitat o, el que és el mateix, nosaltres volem que aquesta proposició de llei segueixi el tràmit parlamentari. Per què? Doncs, per coherència amb el que ha estat una constant

del nostre grup parlamentari en aquesta legislatura, i que també ho serà en tots aquells temes referits..., a nivell tributari i fiscal: d'una banda, la necessitat de concretar i acordar, pactar, arribar a acords amb iniciatives tendents o que tinguin per objectiu una clara moderació fiscal, i d'altra banda, la nostra voluntat que, malgrat que no compartim el cent per cent de les propostes, com podria ser el cas d'avui, la nostra és una voluntat que se'n parli, es discuteixi, amb la certesa que al llarg del tràmit parlamentari serem capaços d'arribar a un acord; un acord entre tots plegats per, hi insisteixo, concretar iniciatives que puguin contribuir a la moderació fiscal, que en data d'avui considerem més necessària que mai.

Per cert, conseller, ja no ho diem només nosaltres, que puja la pressió fiscal. Hem tingut moltes discussions aquí, i vostè: «És mentida que puja la pressió fiscal.» La pressió fiscal puja dos punts a la legislatura, i arriba al 36,5 per cent. Ja no ho diu només Convergència i Unió, ho diu l'Estat... (*veus de fons*), sí, sí, a Espanya. Però comprendrà vostè que això..., en els números hi entrem nosaltres, i per tant això també és a Catalunya –no rigui, conseller, vostè... I aquestes no són dades de Convergència i Unió, aquestes són dades del Ministeri d'Hisenda.

Pel que fa a la primera d'aquestes dues constants, d'aquest fil roig que ens guia i que a més a més va ser un compromís electoral molt clar de Convergència i Unió amb els ciutadans de Catalunya, referida, hi insisteixo, a cercar la moderació fiscal, a rebaixar la pressió fiscal o l'esforç fiscal dels catalans i de les catalanes, ho hem concretat des de dues vessants.

Una primera i òbvia: totes aquelles iniciatives que ha anat impulsant el Govern o els grups parlamentaris que li donen suport, que tendeixen a incrementar aquest esforç fiscal, no han tingut ni tindran el nostre suport. I això ho hem fet palès al llarg de diferents debats, com poden ser els diferents debats de les lleis de mesures fiscals i financeres, i com és el cas de la que estem discutint actualment. Però també ho hem fet palès en el seu moment quan s'ha parlat de temes com el cànon de l'aigua, com el recàrrec pels hidrocarburs, l'increment desmesurat de taxes, etcètera.

I l'altra vessant ha estat és i també serà l'impuls, la concreció de propostes clares, nítides en aquesta matèria, deixant clar on se situen les nostres prioritats. En aquest sentit hem presentat aquí en seu parlamentària –algunes ja han estat objecte de debat– la nostra proposta referent a l'impost de successions i donacions; la seva desaparició *de facto*, molt clara, molt nítida, molt prioritària per a nosaltres; la modificació de l'impost sobre el patrimoni, i la modificació d'actes jurídics documentats i, per tant, també de transmissions patrimonials. És a dir, no sols hem manifestat el nostre parer a partir de les iniciatives d'altres, allò de veure-les venir, sinó que hem concretat al màxim les nostres propostes. Propostes no tancades, dit sigui de passada, obertes a poder ser discutides i, si és el cas, millorades.

Però fins a la data –i el senyor Millo s'hi ha referit– què és el que ens hem trobat? Doncs, que els tres grups que donen suport al Govern ens han barrat el pas a la seva tramitació parlamentària, i per tant han barrat el

pas a la possibilitat de poder-ho discutir o de poder-les millorar. Val a dir que sempre amb excuses diferents i sovint contradictòries. Si ho fèiem en el marc de les lleis de mesures fiscals i financeres, deia: «Home no, aquí no, perquè això és fer-ho per la porta del darrere, això és fer-ho com d'acuit i amagar... Per tant, no cal.» Si ho fèiem –com també ho hem fet– amb una proposició de llei específica per a cada un dels temes, ens diuen: «No, és que això no toca, no us correspon...» com si el grup parlamentari majoritari d'aquesta cambra no estigués legitimat per presentar propostes legislatives.

Amb això és amb el que ens hem trobat, proposta darrere proposta. I això enllaça i entendran que ho rellegui amb la segona nostra constant en aquesta matèria, amb la tributària i fiscal, i és allò que he dit de facilitar i posicionar-nos a favor que se'n parli, que vol dir a favor que es tramiti parlamentàriament. I per què? Doncs, en aquest cas perquè s'hi ajunten moltes coses. En aquesta matèria s'hi pot ajuntar que al nostre criteri tenim un govern que bada, o bé que, pels condicionants de la composició ideològica del mateix Govern, doncs, porta una política molt i molt lenta, i molt sovint erràtica. I no sé si és un cas, o tots dos, o tots tres alhora.

Bada perquè, com hem tingut oportunitat de demostrar –i n'hem parlat aquí en diverses ocasions–, ens comencem a quedar sols a Catalunya defensant les essències d'uns impostos que a la resta de l'Estat i a Europa n'han fet reformes molt profundes, tendents a la seva moderació o a la seva eliminació. I bada amb els efectes d'això: deslocalitzacions tributàries, manca d'estímul a les empreses i economies familiars, etcètera, amb totes les derivades que això pot tenir. I bada perquè se'ns insisteix que la pressió fiscal no puja, i nosaltres estem convençuts que sí, i no només ho diem, com li he dit avui, Convergència i Unió, sinó que ho reconeix, ho diu el Ministeri d'Hisenda.

O un altre motiu, si no és aquest només, és perquè nosaltres considerem, conseller, que vostè no té la llibertat suficient per portar una política tributària eficient, perquè vostè forma part d'un govern que n'hi ha que encara van..., o que, al nostre criteri, en aquesta matèria se'ls ha parat el rellotge, i encara van amb aquella màxima que més serveis necessàriament és igual a més impostos. I això s'ha demostrat a bastament, a molts llocs del món, que no necessàriament ha de ser així.

Nosaltres parlem de polítiques d'estímul i parlem d'eficiència. Aquest és el debat de què nosaltres volem parlar. I amb l'objectiu de què? D'una moderació fiscal i amb l'objectiu de minorar l'esforç fiscal dels catalans. Vostè saben que moltes vegades, a majors estímul, o mesures de moderació fiscal, la recaptació i per tant els ingressos poden pujar.

Per això, per aquesta convicció de la necessitat d'una política de moderació fiscal clara i nítida i necessària, perquè tenim un govern que bada o que se li ha aturat el rellotge en matèria de polítiques fiscals i tributàries, o perquè va dient que presentarà, i presentarà i presentarà un seguit de propostes i no les presenta... Abans el senyor Terrades ha posat un exemple entranyable del mercat de Granollers –molt recomanable que tothom hi vagi, i especialment si hi pot fer parada i fonda, i sap a

què em refereixo–, però, miri, vostès em recorden una persona molt entranyable del meu poble que sempre deia que la setmana que ve es casaria. Ja tothom pel carrer li deia: «Quan et cases? –La setmana que ve.» Bé, es va morir molt gran, i evidentment va morir sense casar-se. I això és el que nosaltres ens temem: que anirà avançant la legislatura, que anirà avançant la legislatura i que, com que el cel està empedrat de bones intencions, doncs, aquí no es concretarà cap proposta, hi insisteixo, perquè és segur que no hi ha acord entre els grups parlamentaris.

Per això votem a favor d'iniciar els tràmits parlamentaris en aquest tipus de mesures, malgrat que no compartim el cent per cent del seu text literal, o que tampoc formi part, en aquestes propostes que l'altre dia el senyor Fernández Teixidó expressava molt bé, del que nosaltres en diem «una sèrie de reduccions selectives dels impostos», cercant, doncs, minorar l'esforç fiscal i la pressió fiscal. Però es tracta que en parlem, i aquest és el cas d'avui, que nosaltres, de la proposta del Partit Popular, doncs, discrepem clarament en algunes de les coses que hi ha a l'exposició de motius i en d'altres estem disposats a parlar-ne per arribar a acords, i estariem segurs que tots capaços seríem..., podríem arribar a aquests acords.

En què discrepem? Doncs, sobretot –i abans també algú s'hi ha referit–, en dues afirmacions que es fan en l'exposició de motius que no compartim. No és cert, com ja s'ha dit aquí, que la majoria de comunitats autònomes tendeixin o tinguin el tipus al 6 per cent; això seria esbiaixat. Ja s'ha dit abans que, excepte Canàries, amb el 6,5, i el País Basc i Navarra, la resta ho tenen en el 7 per cent.

I després un altre tema: que hi ha una expressió que nosaltres no volem passar per alt i que no ens agrada que tingués la interpretació que..., entendrà que en aquest sentit siguem preventius, no? Nosaltres, evidentment, no estem per l'harmonització tributària, no estem per l'harmonització política de les comunitats autònomes, no estem per l'harmonització social a les comunitats autònomes, i tampoc volem una LOAPA fiscal, ni volem que des del Govern de Catalunya s'apel·li al ministre d'Hisenda, dient: «Escolti, posi una mica d'ordre», per allò que en diem la «competència danyosa» o que alguna vegada amb la frase feta es deia allò de la «competència *dañina*».

Nosaltres no estem per a re amb això; ho dic perquè surt en el text. Nosaltres sempre hem defensat tenir el màxim poder normatiu des de Catalunya, i el que defensem és que fem ús d'aquest poder normatiu des de Catalunya, no estar igual que els altres ara perquè baixen, no, no. Ni perquè baixin ni perquè pugin: nosaltres volem, en funció de les necessitats, dels reptes, de les ambicions dels catalans i de les catalanes i de la seva economia, fer ús d'aquesta normativa, i, com més poder normatiu, nosaltres, i capacitat normativa tinguem, millor.

Ara bé, sí que estariem disposats a modificar els tipus, en els casos i situacions especials que..., inclús parlar de fer-lo més baix del 5 per cent, perquè aquí sí que moltes altres comunitats autònomes –és cert– el tenen per sota aquest 5 per cent. Vostè s'hi ha referit, a determinades

situacions o a determinats col·lectius: Andalusia el té al 3,5; l'Aragó, el 3 per cent; Madrid, el 4 per cent; València, el 4 per cent... És a dir, es tracta de mirar, en aquestes situacions especials i en aquests col·lectius especials, de mirar de fer algun tipus de disminució del que hi ha actualment.

Ara, del que es tracta justament és que en parlem amb profunditat –acabo, senyor president– i que, per tant, per poder-ne parlar amb profunditat, per poder intentar arribar a un acord, sempre tendent a això, a aconseguir aquesta moderació fiscal que convé tant i tant, i en els moments actuals, al nostre país, pensat en el mitjà i llarg termini, doncs, per això nosaltres votarem a favor que es pugui tramitar el text presentat, que vol dir, en definitiva, que votarem en contra de l'esmena a la totalitat que han presentat els grups del tripartit.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarem suport a aquesta Proposició de llei de modificació de l'article tercer de la Llei 4/2000, de 26 de maig, de mesures fiscals i administratives, que, en definitiva, al que ve és a reduir en un punt percentual el tipus general del gravamen de l'impost de transmissions patrimonials. Aquest punt de reducció, òbviament, es tracta de passar-lo del 7 per cent al 6 per cent.

En aquest sentit, ens agradaria començar la nostra intervenció fent tota una sèrie de puntualitzacions sobre els antecedents que ens porten cap aquí. I en aquesta primera puntualització em remeto al fet que hi hagi ara un tipus general del 7 per cent, no, no és fruit de la casualitat, no és fruit d'un origen..., hi ha un origen d'aquest 7 per cent, i, precisament, va ser, doncs, el camí invers del que vostès avui ens estan proposant fer; és a dir, que va haver-hi un govern, amb un suport parlamentari del Partit Popular, que és qui avui presenta aquesta proposició de llei..., on es va passar del 6 per cent al 7 per cent; va ser mitjançant l'article tercer de la Llei 4/2000, de 26 de maig, del Parlament de Catalunya.

És, per tant..., avui volen tirar enrere, volen fer marxa enrere en el que en el seu moment van fer marxa endavant, quan sí que tenien unes responsabilitats de govern, si més no d'un govern de Convergència i Unió que vostès hi donaven un suport parlamentari fonamental per tirar endavant lleis com la llei de pressupostos o les lleis d'acompanyament.

En aquest sentit, abans ja s'ha establert o ja s'ha dit que tant des del Grup Socialistes, com des del Grup d'Esquerra Republicana es van posar en aquell moment, doncs, una sèrie de..., bé, de posicionaments quant al fet que aquella pujada enteníem nosaltres que no s'havia de produir en el cas concret, que va quedar especificat

en una esmena, quant al fet que s'havia de mantenir la tarifa del 6 per cent per a habitatges amb limitacions i amb obligacions de protecció oficial, que també aquesta esmena va ser rebutjada pel conjunt de Convergència i Unió i el Partit Popular.

La segona puntualització que ens agradaria fer va referida, doncs, a un aspecte que vostès a l'exposició de motius en parlen i anteriorment el diputat Millo, doncs, n'ha fet..., en la seva segona intervenció ho ha especificat més, que és quant al tipus. I, evidentment, aquí vostès ens proposen parlar del tipus general –parlar del tipus general–, i vostè, doncs, ens ha justificat que hi havia uns tipus particulars per a casos particulars. Bé, vostès avui parlen d'un tipus general, i el que hem de fer és comparar-ho amb la resta de tipus generals. I és evident que aquesta suposada harmonització que hi ha molts territoris de l'Estat espanyol en què majoritàriament ja s'estigui aplicant un 6 per cent, doncs, realment no és així, precisament és el 7 per cent el tipus generalitzat en gairebé tots –tots– els territoris de l'Estat espanyol.

Per tant, entenem que en aquest aspecte aquest argument –aquest argument– el considerem pobre i en definitiva que amaga una reducció que podríem anomenar «per se», *per se* quant a aquesta modificació en el tipus general, ho repeteixo, de gravamen.

A ningú escapa que quan fem un debat sobre modificacions quant a política tributària hi ha una primera derivada. I aquesta no és altra que l'efecte directe sobre la recaptació; és evident. En aquest aspecte si féssim això que vostès proposen avui aquí, la recaptació es veuria disminuïda en pràcticament 300 milions d'euros. Déu n'hi do, 300 milions d'euros! Però és que, a més a més, si els haguéssim fet cas en l'anterior proposta del Grup de Convergència i Unió de l'impost de patrimoni i en l'anterior de l'impost de successions i donacions, resulta que en aquests moments allò... –només porta sis mesos, aquest Govern, funcionant, només porta sis mesos–... doncs, més de 1.000 milions d'euros de pèrdua de recaptació, més de 1.000 milions d'euros.

En un escenari on hi ha un pla de sanejament, que ningú ho oblidí, hi ha un pla de sanejament des de l'any 2004, fruit de l'informe econòmic i financer que es va fer a principis del 2004, liderat en aquell moment també pel conseller Castells com a conseller d'Economia..., on existia un dèficit públic molt més gran d'aquell que el Govern anterior havia dit que deixava, on s'ha anat complint fil per randa en tots i cadascun dels pressupostos, que fins i tot en la mateixa presentació del pressupost per a enguany, per al 2007, que ara està en tramitació parlamentària, se'n parlava, d'aquest pla de sanejament, que a poc a poc s'està reduint aquest dèficit fiscal..., perdó, aquest dèficit públic. Estem en condicions en aquests sis mesos de prescindir de 1.000 milions d'euros, amb un escenari de pla de sanejament en plena execució des de principis del 2004? Estem o no estem en condicions? Estem o no estem en condicions?

Estem també en un escenari de model de finançament insuficient –insuficient. Alguns dels estudis que recentment s'han publicat o s'han presentat parlen que potser estem al voltant ja del 10 per cent en dèficit fiscal –aquí

sí, dèficit fiscal. Això, aproximadament vindria a dir 20.000 milions d'euros, quan en el pressupost per a aquest 2007, consolidat, estem parlant de 32.000 milions d'euros.

Per tant, estem en condicions de prescindir de 1.000 milions d'euros de recaptació davant d'un escenari amb un model de finançament insuficient, amb un dèficit fiscal que està al voltant del 10 per cent del producte interior brut de Catalunya, que quan s'elabori la revisió de l'informe dels experts sobre el dèficit fiscal, doncs, ja veurem exactament quina és la xifra, però alguns avanços ja ens estan indicant que les coses poden anar per aquí? Estem en condicions o no estem en condicions? I, aleshores, no em diguin vostès que per mantenir o millorar la qualitat dels serveis públics això no afecta, que això no afecta. Siguem rigorosos, siguem rigorosos a l'hora de plantejar totes aquestes reformes, que entenem, doncs, que en certa manera sí que ens posaríem d'acord, però no perdem de vista en quin escenari ens estem trobant, no perdem de vista en quins escenaris.

I, en certa manera, en aquestos sis mesos de legislatura, pràcticament sis mesos de legislatura, dona ja la sensació, i és més enllà d'una sensació, que hi ha una estratègia conjunta per part dels grups parlamentaris de Convergència i Unió i Partit Popular, una estratègia conjunta. Dubtem de la seva visió en conjunt de tot el sistema tributari, però no dubtem en cap cas d'aquesta visió comuna –comuna– que tiren endavant a l'hora de plantejar determinades reduccions o eliminacions davant d'uns escenaris que els recordava.

Davant d'aquesta situació el Govern és insensible? No ho és, d'insensible, el Govern; el Govern està treballant, i no ho oblidem: portem sis mesos de legislatura. És que vostès, fixin-se, eh?, siguin-ne conscients, eh? –siguin-ne conscients, eh?–, en sis mesos ja s'han polit 1.000 milions d'euros de recaptació, eh?, poca broma, eh?, en sis mesos! El Govern és una miqueta més seriós, és una miqueta més rigorós que vostès.

Aquest Govern té la responsabilitat de proposar des d'una visió global l'escenari tributari i econòmic del país, la modificació del sistema impositiu en els termes que consideri oportuns i que conformen les prioritats que fixa –que fixa– el mateix Govern. Però és que el Govern ja està duent a terme modificacions normatives tendents a reduir la tributació relacionada amb l'habitatge en aquells casos que es consideren necessaris, com, per exemple, amb la reducció a la meitat d'actes jurídics documentats per a joves de trenta-dos anys o menys. És, precisament, en aquest escenari que ens hem de situar.

En sis mesos, tot el que han proposat és una barbaritat; és una precipitació que si vostès estiguessin al Govern segur que no estarien plantejant –segur que no estarien plantejant– en aquestos termes.

En definitiva, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, donarem suport a l'esmena a la totalitat i, per tant, rebutjarem que continuï la tramitació parlamentària d'aquesta proposició de llei, que, en definitiva, creiem que no és rigorosa i que no té en compte en quin món vivim.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, una vegada més, i ja en van unes quantes en aquesta legislatura, ens trobem parlant d'una proposta de tipus fiscal. I una vegada més s'intenta presentar el tòpic, el tòpic d'una Catalunya que hi ha una pressió fiscal exagerada, que hi ha una veritat absoluta, que és la reducció dels impostos, que només té que beneficis, i que hi han uns senyors antiquats que se'ls ha parat el rellotge i que no ho volen veure. I nosaltres amb això no hi estem d'acord –no hi estem d'acord.

No creix la pressió fiscal. La pressió fiscal creix si nosaltres estiguéssim proposant passar del 7 per cent al 8 per cent, quan creix la divisió entre la recaptació i les bases imposables, quan pel mateix fet haig de pagar més diners. Això és que puja la pressió fiscal.

«A Catalunya hi ha una pressió fiscal excessiva!» Com s'entén que en termes europeus la nostra pressió fiscal amb relació al producte interior brut sigui de les més baixes, si no és que ens volem comparar amb Portugal i amb Grècia? Com s'entén que en alguns casos hi han diferències de més de deu punts en la pressió fiscal sobre el PIB? Tots els altres, tots els de l'Europa del nord, són els equivocats? Escolti'm, la política fiscal és una política que vol allò que els italians en diuen *finezza*; no anem, si us plau amb arguments de *brocha gorda*.

Doncs, molt bé, si vostès insisteixen en els tòpics, a nosaltres ens tocarà una vegada més fer pedagogia, explicar que per nosaltres un sistema fiscal just ha de tenir equitat i progressivitat: equitat que per igualtat de rendes es pagui el mateix, i això encara paguen més les rendes de treball, i progressivitat, que qui més té més aporti. I això requereix l'existència d'un seguit de figures impositives que aporten, encara que sigui d'una manera imperfecta, equitat.

I ja que parlem dels indirectes haurem de parlar d'equitat. Miri, li posarem un exemple molt fàcil. Totes les capes de la població –totes les capes de la població– van a comprar barra de pa i totes paguen l'impost indirecte corresponent, però no totes les capes de la població, o almenys no totes en la mateixa proporció, fan les transaccions patrimonials que són les que graven aquest impost. Per tant, si estem donant una diferència d'una diferència de tractament, el que ens trobarem serà que uns aportaran menys que els altres i els altres es trobaran que tindran menys serveis.

Però és que a més a més aquesta proposició de llei que avui ens presenten està envoltada d'una sèrie d'elements que jo volia comentar, però que no tinc cap inconvenient a dir que bona part d'ells ja han anat sortint.

Escolti, van ser vostès, els que el van posar al 7 per cent, eh?; van ser vostès els que el van posar al 7 per cent. No s'hi val, ara que estan a l'oposició, a dir: «Ostres!, el 7 per cent no», no; era llavors que vostès havien de fer el que ara ens defensen, quan utilitzen argumentacions que

no s'ajusten a la realitat, tot i que en la seva exposició oral vostè ja hi ha fet la correcció oportuna —el greuge comparatiu. Però és que jo vull llegir dos fragments de l'exposició de motius. «Aquesta regulació suposa una important càrrega per a la ciutadania de Catalunya, per no dir un greuge comparatiu.» I després diu: «L'efecte que persegueix la modificació que es proposa no és altre que harmonitzar la normativa catalana amb l'estatal i la de la majoria de les comunitats autònomes per tal d'evitar el greuge comparatiu, que hom considera sense fonament.» Si jo no sé de què va, i llegeixo això: «Ui, que malament! Ui, que dolent que és aquest Govern, que ens fa pagar més que en els altres llocs!» Ja s'ha dit aquí —i hi insisteixo una vegada més— que totes les comunitats de règim comú menys una tenen exactament el mateix tipus que tenim a Catalunya.

De totes formes, jo, si volen que parlem en termes de fiscalitat, de greuge comparatiu, sempre els trauré el mateix exemple: en el nostre país les aportacions de les rendes del treball a l'impost, a l'IRPF, suposen prop del 80 per cent. Aquest és el greuge comparatiu que té el nostre sistema fiscal, el de la tributació de les rendes de treball. I aquí nosaltres no farem res per engrandir-ho.

Tres consideracions més. Primera, l'efecte sobre la capacitat d'estalvi de la família i damunt del mercat immobiliari. Potser vostès no ho veuen així, però el nostre grup està convençut que l'element bàsic de formació del preu de l'habitatge i, de rebot, del sòl és la capacitat de pagament de la hipoteca. La gent fa les compres en funció de la seva disponibilitat per pagar la hipoteca. Per tant, si abaratim els costos fiscals, com que la hipoteca continua essent la capacitat de renda per pagar la hipoteca, continua essent la mateixa, el que farem automàticament serà encarir el preu de l'habitatge. I això és una cosa que s'ha demostrat a bastament que funciona d'aquesta manera. Per tant, d'estalvi no en generem cap ni un; el que farem serà incrementar el marge de beneficis i l'activitat constructora.

L'efecte recaptatori —també s'ha dit aquí. En aquest cas parlem d'un efecte de 300 milions d'euros —de l'ordre de 300 milions d'euros—, que s'ajunten als del Ple anterior, que s'ajunten als de l'anterior i, per tant, portem en sis mesos unes propostes de reducció de recaptació de mil milions d'euros. Què hem de fer? Hem de parar la política de reducció del dèficit públic? Suposo que no ens estan dient això. Podem realment, sense posar-nos vermells, dir que tot això ho cobrirem amb una eficiència més gran del sector públic? Escolti, l'eficiència del sector públic és un objectiu que hi hem de pedalar absolutament tots, independentment que fem o que no fem rebaixes fiscals; només faltaria! Si podem fer estalvis, s'han de fer; ens els han d'exigir i el Govern els ha de fer. Però no ens diguin que això senzillament ho farem desaparèixer sense cap tipus de problema. I els vull recordar que l'actual finançament de Catalunya encara té elements en els quals..., no podem d'una manera alegre, d'una manera sense major preocupació, desprendre'ns d'algunes de les fonts de finançament bàsiques que tenim.

I la tercera. Jo penso que aquest potser és un argument que a vostès no els preocupa gaire, però, quin flac favor que faríem a la capacitat normativa de les comunitats

autònomes en matèria fiscal si deixem tirar endavant propostes d'aquest tipus. Una proposta que en aquests moments totes les comunitats de règim comú estan al 7 per cent, aprovem un 6 per cent, sabem que això seria l'inici d'una altra cursa de competència fiscal a la baixa. I si la capacitat normativa de les comunitats autònomes s'utilitza indiscriminadament i només a la baixa, al final arribarem a la conclusió que alguns volen, que a alguns potser ja els va bé: que les coses serioses, com la fiscalitat, han d'estar en mans de l'Estat i no de les comunitats autònomes. Miri, aquí a nosaltres no ens hi busquin. I no fem servir la comparativa de les diferents bonificacions buscant només aquelles que a nosaltres ens interessin. Si es posen en un quadre totes les bonificacions que hi han en aquest tribut, hi han uns casos en els quals Catalunya està per la part de dalt i hi ha uns casos en els quals Catalunya està per la part de baix. I les comunitats autònomes se situen en un sentit o en l'altre de manera diferent; com ha de ser, perquè fem polítiques fiscals diferents per respondre a necessitats diferents. Anar a buscar la més baixa de les tributacions, anar a buscar la més bona de les bonificacions i pretendre que s'apliqui automàticament torna a ser exactament el mateix: la competència fiscal a la baixa.

Per tant, nosaltres donarem suport, com es podien imaginar, a l'esmena a la totalitat de la proposició de llei, per descomptat. I escolti'm, eh?, aquí no guanyaran els plantejaments suposadament retrògrads d'una esquerra que se li ha parat el rellogte. Aquí guanyarà una majoria que actua amb racionalitat en matèria fiscal, que vol un sistema fiscal més just i que no juga amb la demagògia en aspectes tan sensibles com són els impostos.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, el señor del pueblo del señor Turull no se casó al final, pero aquí queda claro que lo que sí ha habido es un divorcio, un cambio de papeles entre estar en la oposición o estar en el Gobierno. La lectura que se desprende es que cuando uno está en la oposición pretende siempre la rebaja de impuestos y cuando está en el Gobierno pretende el mantenimiento. Este debate lo ha dejado meridianamente claro.

Nosotros somos una oposición especial y en este sentido vamos a diferir en parte con lo que ha planteado el Grupo Popular y, sin embargo, vamos a dar apoyo a lo que propone, es decir que se abra el debate de la reforma del impuesto sobre transmisiones. En definitiva, sí que nosotros en algún Pleno anterior, en los que se ha abordado el tema de la política fiscal, nos hemos manifestado como evolucionistas fiscales. Y creemos en este concepto en la medida en que sí que el inmovilismo no conduce a nada en materia de reforma fiscal puesto que, igual que es cambiante la sociedad, y antes hemos tenido ocasión de comprobarlo con motivo de la reforma del Código Civil, del libro cuarto, de sucesiones,

también es cambiante la sociedad en materia tributaria y debe ser cambiante en cuanto a los efectos que tienen en la sociedad las decisiones tributarias.

Creemos que no es momento de parar la reforma fiscal en este caso y de aquí que sí que veamos positivamente, pues, la apertura del debate. Por lo tanto, de acuerdo con el debate, no de acuerdo con su contenido.

En primer lugar..., y nadie nos puede decir que nosotros no seamos partidarios de la armonización fiscal, lo somos, lo hemos dicho en muchas ocasiones, con lo cual no vamos a engañar a nadie; somos partidarios de la armonización fiscal y en este sentido, si bien es cierto que por decisión propia la mayoría de las comunidades autónomas han decidido, haciendo uso de su capacidad de modificación de la normativa tributaria, elevar al 7 por ciento el tipo general en materia de impuesto sobre transmisiones, entendemos que no hay motivo para rebajar de forma generalizada este tipo; más cuando en Cataluña contamos –y eso es obra del Gobierno de la Generalitat– con un sistema de priorización de valorizaciones que se fijó en el año 90 –en junio del año 90– y que precisamente permite tener un modelo quizá ejemplar en cuanto a la valorización del patrimonio, que no tienen otras comunidades y que hace que la tributación en esta materia, en cuanto a las transmisiones patrimoniales, en cuanto a la valoración del bien, sea más exacta que no en otras comunidades. Ya se ha dicho por parte de otros intervinientes que la mayoría de las comunidades tienen, efectivamente, el 7 por ciento.

Y ha hablado de abrir el melón de la reforma y abrirlo en la vía de la reducción de tipos. Y eso no quiere decir, como aquí se ha planteado, que en modo alguno estemos copiando las reformas más a la baja, de tipos más a la baja de otras comunidades autónomas. No, no es así. Es que si comparamos y hacemos un examen de los tipos que existen en Extremadura, en Galicia, en Madrid, en Murcia, en la Rioja, en la Comunidad Valenciana, en Aragón, en Asturias, en Baleares, en Cantabria, en Castilla - La Mancha, en Castilla - León observaremos que los tipos que se plantean en cuanto a la reducción en Cataluña son de los más altos de las distintas comunidades autónomas.

En definitiva, bien, mantengamos el tipo general al 7 por ciento, pero adaptemos la reducción de tipos a la media de las otras comunidades autónomas, y precisamente para favorecer a los más desfavorecidos. Como antes se ha planteado aquí, es necesario a lo mejor incrementar la edad para alcanzar la reducción, que en estos momentos está en el 32 por ciento y sería conveniente subirla a 35 años o 36, como tiene alguna otra comunidad autónoma. También, incrementar el porcentaje de reducción para viviendas para minusválidos, que aquí está en el 5 por ciento y algunas comunidades autónomas lo tienen incluso en el 3 por ciento. Y también, establecer una inversión, una reducción de tipos por adquisición de viviendas de protección oficial.

En definitiva, favorecer la adquisición de viviendas de los más desfavorecidos. Y eso sí que lo consideramos imprescindible y por eso daremos apoyo a la tramitación de la proposición de ley, no en los términos plantea-

dos pero sí en los términos que nosotros consideramos que debieran plantearse.

Escojan. Escoja el Gobierno: o reducción de tipos o reducción del tipo general. Desde luego, nosotros, y en base a lo que abordaba antes, de la necesidad y la conveniencia de una armonización de tipo general que no favorezca la fiscalización a la baja y la guerra de comunidades, precisamente abordamos esta materia desde el punto de la reducción de los tipos, bien por el sujeto, o bien por el objeto de que se trate.

En cuanto a lo que hace referencia a la capacidad de ahorro –y ha sido objeto de debate aquí por algún interviniente anteriormente–, nosotros sí que creemos que en alguna medida va a favorecer la tendencia a la adquisición; por lo menos va a no hacer más difícil la adquisición de determinadas viviendas si logramos reducir los tipos específicos en función de determinados sujetos u objetos. Y más ahora, cuando tenemos un mercado inmobiliario que al parecer vuelve o va a quedar otra vez colapsado. En definitiva, se ha de tratar de favorecer la adquisición de viviendas, y esta puede ser quizá una medida indirecta, pero una medida positiva.

Se ha abordado también el tema de la reducción de la recaudación. Aquí nosotros no somos favorables a reducir de una manera trascendental la recaudación en la medida en que hemos apostado por una política social y entendemos que se ha de favorecer precisamente desde el Gobierno las medidas de corte social relacionadas con la vivienda, con la escuela o con la sanidad. Por eso no en sí consideramos buena de por sí la reducción de los tributos. Pero también sí que cuestionamos muchas veces medidas finalistas y al hilo del interviniente que ha tenido ocasión de hacer referencia al déficit que supone el déficit fiscal y la necesidad de esta recaudación para destinarla a determinadas políticas de orden social, nosotros desde luego no veríamos con mal fin que se cambiaran los tipos de reducción si eso supusiera que se dejaran de contribuir desde el Gobierno a favorecer determinadas políticas de selecciones deportivas o políticas de acción exterior. Esos 300 y pico millones de euros a los que se ha referido, que supondría la reducción del coste de los ingresos por parte de la Generalitat con la reducción del tipo general, bien, si no son con la reducción del tipo general podría ser con la reducción de los tipos para bonificación, pero en todo caso, desde luego, estarían bien empleados si se dejaran de financiar determinadas políticas por parte de este Gobierno.

Finalmente, y acabo, señalar que nosotros queremos favorecer el debate, lo fomentaremos. No entendemos que se pare la hora de las reformas fiscales por pararse y por eso nos opondremos a la enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.

(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.)

El president

Senyor Millo...?

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, només un minut, si m'ho permet, per diferents al·lusions reiterades que s'han fet a la meua

persona per la intervenció que he fet abans en defensa de la proposició de llei.

El president

Exactament un minut.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Reiteradament se m'ha preguntat durant la intervenció dels grups del tripartit, especialment el Grup Socialistes i Esquerra Republicana, si estem en condicions o no de reduir els impostos. I s'ha fet una suma, inclús, del que suposaria la reducció d'impostos que defensem des del començament d'aquesta legislatura. Jo li dic que sí, perquè hi creiem, en això, i ho hem defensat. És a dir, perquè reducció d'impostos vol dir també més diners en el sector privat, més diners en les famílies, en l'economia domèstica, més estalvi, més inversió, més generació de riquesa, i també més recaptació d'impostos per altra via. I nosaltres és aquest, el model que defensem; per tant, vol dir «sí». I, a més a més, això és compatible amb l'equilibri pressupostari i amb el dèficit zero, i compatible també, com s'ha dit fa un moment, amb una despesa més equilibrada i més raonada.

Diu: «No es comparin vostès amb els que estan millor –no es comparin amb els que estan millor.» Doncs, amb qui volen que ens comparem? Amb els que estan pitjor? Nosaltres continuarem defensant els interessos de les famílies catalanes, i, si entenem que per fer-ho ho hem de fer també comparant-nos amb els que estan millor que nosaltres, ho seguirem fent, per què no?, i segur que ens ho agrairan.

I, per acabar, és evident que hi han dos models fiscals diferents en aquesta cambra, és evident. Ara, ja els asseguro que no hi ha una estratègia conjunta entre Convergència i Unió i nosaltres, que vostès en aquests moments ho denunciaven. Però també els dic una cosa: malgrat que no hi hagi una estratègia conjunta de Convergència i Unió i nosaltres, la coincidència que existeix entre ells i nosaltres en temes com aquest concretament..., ja m'agradaria a mi que existís coincidència entre els tres partits del tripartit, perquè segur que el Govern funcionaria millor i Catalunya també aniria millor i els ho agrairia a tots vostès.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada per 66 vots a favor i 59 vots en contra, i, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00057/08)

I, en primer lloc, té la paraula per formular la corresponent al Grup Mixt l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bien, en primer lugar, me gustaría, antes de pronunciar nuestra pregunta, desear la mejora del bebé que ha sufrido malos tratos. Y, por tanto, desde aquí, desde nuestro grupo, y entiendo que de otros compañeros de la cámara..., una pronta recuperación. Y también aprovecho para pedirle al Gobierno que tome las medidas y las responsabilidades convenientes, en este caso, ya que no es la primera vez que bajo la misma dirección y la misma persona que ocupa esta secretaría general hoy en día, pues, se produce una situación de este tipo. Por tanto, entiendo que el Gobierno tomará las medidas oportunas.

Nuestra pregunta, al margen de esto que ha sucedido en las últimas horas, iba referida, era referente a cuál es la opinión del presidente de la Generalitat en cuanto a la negativa de los autores, de grandes autores catalanes, que han tenido frente a la Feria de Fráncfort. Es decir, según estos autores, pues, han sufrido un trato distinto y diferente a otros autores, y queremos saber cuál es la opinión del presidente respecto a esta negativa.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, entre altres coses, no sé a quines posicions o valoracions fa vostè referència, perquè són diverses i plurals. Hi ha autors que han expressat el seu desig de no anar a Frankfurt, i entre altres coses perquè hi han anat en altres ocasions, i

altres que ho han expressat en el sentit, purament i simplement, que pensen que qui ha de tenir la rellevància i la presència són escriptors que fins ara no hi han anat, que són els escriptors catalans, en llengua catalana, que és la cultura i la llengua convidada.

Per tant, les valoracions..., ho repeteixo, cada autor és molt lliure d'anar-hi o no anar-hi. En qualsevol cas, l'Institut Ramon Llull i el Govern de Catalunya han fet el que havien de fer. I, per tant, han convidat totes aquelles persones que pensem que era important la seva presència. Després la decisió, finalment, d'anar-hi o no anar-hi és una decisió que no deixa de ser personal.

El president

Senyor Rivera, pot pregar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, señor presidente, me estaba refiriendo a autores como Javier Cercas, Juan Marsé, Eduardo Mendoza o Vila-Matas, que han manifestado, según viene hoy en la propia prensa, que los escritores consideran que la propuesta que se les hacía era excesivamente ambigua o inconcreta, que llegaba con retraso y que no les reconocía como miembros de la cultura catalana, sino como comparsas de la embajada.

A estas declaraciones y estas manifestaciones de estos autores de reconocido prestigio era a lo que iba dirigida la pregunta. Entendemos que no ha habido un trato igual o no se ha tratado igual a diferentes autores de cultura catalana, o por lo menos de lo que la mayoría de ciudadanos entienden por cultura catalana. Y, por lo tanto, entendemos que ha habido un trato discriminatorio. En este caso, autores de reconocido prestigio que viven, trabajan, tributan en Cataluña no pueden representarnos en el extranjero por cuestiones, en este caso, que se deben a la interpretación de qué es o no es cultura desde el Instituto Ramon Llull.

A nuestro entender, debemos entender o debemos intentar que la cultura catalana y los que nos representan, los autores que nos representen, sean los mejores. Y, en este caso, que no se juzgue en función de la lengua que utilizan para realizar sus obras.

Esa es nuestra forma de entender Cataluña y la forma de entender Cataluña de muchísima gente. Queremos lo mejor, la mejor imagen para Cataluña, los mejores trabajadores, los mejores profesionales, y no que en función de cuestiones lingüísticas de menor relevancia puedan quedar al margen o recibir un trato desigual personas competentes y personas catalanas.

En este caso, lo que le sugerimos y lo que demandamos al Gobierno es que tenga en cuenta esto, que tenga en cuenta que hay mucha gente que quiere lo mejor para Cataluña, la mejor imagen para Cataluña, que la actitud de juzgar a la gente en función de una lengua o de un territorio está haciendo que muchos autores catalanes no puedan tener representación...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, miri, alguns dels autors que vostè ha citat ja han anat a Frankfurt en més d'una ocasió, perquè Espanya ha estat un país convidat i la literatura feta en castellà ha estat present a Frankfurt. I, a més a més, hi han anat en altres ocasions, purament i simplement, perquè els han convidat les seves editorials. I, per tant, saben el que és Frankfurt.

Precisament, jo no comparteixo les opinions que vostè diu o que atribueix a alguns d'aquests escriptors. Hi han estat convidats, són lliures, ho repeteixo, d'acceptar la invitació que els ha formulat l'Institut Ramon Llull, o no fer-ho; n'hi ha alguns que han acceptat la invitació i altres que no. En qualsevol cas, l'important és que aquests escriptors han estat convidats per l'Institut Ramon Llull, entre altres coses, perquè, escolti, formen part de la cultura catalana, fan literatura en castellà, però formen part de la cultura catalana. Per tant, no, no..., tampoc, en fi, les paraules que vostè fa no són precises ni s'ajusten a la veritat.

En qualsevol cas, crec que tots hem de fer un esforç perquè finalment la presència catalana a Frankfurt sigui un èxit, i jo estic convençut que així serà, i treballarem perquè sigui possible.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00058/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Voldríem preguntar, senyor president de la Generalitat, sobre les condicions salarials al nostre país. A Catalunya es crea riquesa, però aquesta riquesa no es distribueix equitativament. I té un reflex molt preocupant en l'evolució dels salaris i repercuteix negativament en el nivell de vida de la gent treballadora.

La comparativa de 1997-2006 entre l'evolució acumulada de l'IPC i els increments salarials a Catalunya dona una diferència negativa de menys 2,72 per als salaris. És a dir, la gent treballadora ha perdut poder adquisitiu a la darrera dècada. I si agafem el període 2002-2006, el diferencial és major: menys 5,32. Dit d'una altra manera, l'evolució dels sous, els efectes de l'aplicació de l'euro, els preus dels habitatges i de les hipoteques,

les raquíiques polítiques públiques dels antics governs conservadors i l'increment dels impostos indirectes porten que sigui difícil per a molts treballadors arribar a fi de mes i que sigui impossible per als més joves l'auto-nomia personal.

Treball precari i baixos salaris limiten objectius de l'acord estratègic; baixos salaris i treball precari afecten negativament la qualitat de vida de la gent treballadora i dels joves, però també la qualitat de la democràcia, ja que els allunya de la política i els aboca a l'absten-cionisme.

Una societat on la renda està millor distribuïda i on les diferències relatives són menors és una societat més democràcia, amb més igualtat i més justícia social.

Som conscients que tot no està en mans del Govern, però quan un sistema econòmic presenta una redistribu-ció tan desigual cal que un govern d'esquerres fomenti més polítiques redistributives. Primer, amb el despla-gament, com diu l'Estatut, del marc català de relacions laborals per garantir convenis de referència per a tot-hom, amb salaris dignes. Segon, amb la promoció de les polítiques socials, de l'habitatge i del transport públic. I tercer, amb majoria..., amb una política fiscal on paguin més els que més tenen, quan la majoria dels ingressos tributaris directes provenen de les rendes salarials.

Les condicions econòmiques favorables s'han d'apro-fitar pensant en les persones. Dignificar la política i la visió que tenen les persones de la política i dels partits passa per donar respostes a les seves necessitats: millors salaris i polítiques redistributives són un bon camí per fer-ho.

El president

Senyor Miralles, s'ha acabat el temps.

El Sr. Miralles i Conte

L'ADN de l'acord d'entesa –acabo– són les persones i les polítiques socials. Per això volem saber...

El president

Senyor Miralles...

El Sr. Miralles i Conte

...quines iniciatives són del Govern respecte a les con-dicions salarials.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Gene-ralitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que molta gent a casa nostra no arriba a final de mes i al Go-vern, i a tots plegats, estic segur que és un tema que ens preocupa. I, per tant, ens preocupa millorar les condi-cions de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Deia vostè també una cosa important, no?, i és que l'economia va bé; vostè ho reconeixia. I li asseguro que aquesta és una dada essencial, no?, per afrontar amb garanties el problema, també, que vostè planteja. Si l'economia no va bé, no es crea ocupació, i la que es crea és més precària i té pitjors condicions salarials. Per tant, en primer lloc, una economia forta i, en segon lloc, aprofitar aquesta economia forta per generar riquesa, que després es pugui també repartir.

I el Govern està treballant de valent en aquesta direcció amb un objectiu clar, que és assolir més justícia social per al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Són moltes les mesures a portar a terme en aquest ter-reny, i, en primer lloc, per enfortir els pilars de l'estat del benestar. No oblidem, ni hem d'oblidar que aquests són la millor garantia d'una societat més igualitària, més justa. Algunes de les iniciatives que s'estan discutint en aquesta cambra, com la Llei de serveis socials, o la Llei aprovada de la dependència en són un exemple, no?

Per una altra banda, no hem d'oblidar les condicions laborals dels treballadors i treballadores de Catalunya. I aquest Govern no els oblidarà i està treballant per as-solir una ocupació de qualitat, millorant l'estabilitat, la seguretat, la salut laboral, la igualtat d'oportunitats en el treball, i per consolidar, també, com vostè hi ha fet referència, un marc propi de relacions laborals.

Sabem que resta molt per fer, però anem en aquesta di-recció, en aquesta bona direcció. I així mateix, sabem que encara hi ha molta gent amb salaris baixos i que, amb sort, no podem..., que perden poder adquisitiu. En som conscients, també, i ens preocupa, no?, i treballem per aconseguir que tots els catalans i les catalanes millo-rin les seves condicions salarials, de salut, d'estabilitat i, com no?, també d'igualtat entre homes i dones.

I finalment –i per raons de temps no m'hi estendré– no oblidem aspectes importants, com, per exemple, les po-lítiques en matèria d'habitatge o de transport públic, te-mes que preocupen la societat catalana i que el Govern també considera essencials en aquesta legislatura.

En definitiva, mesures de progrés econòmic i social, que són les que poden garantir que cada dia estiguem més a prop de la societat de la societat que, n'estic segur, tots desitgem.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat so-bre les darreres declaracions del president del Govern espanyol amb relació a les in-fraestructures que Catalunya necessita (tram. 317-00059/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, aquests dies –encara més, no?– s’ha incrementat el debat sobre les infraestructures que necessita el país. No parlo ja d’aquests temes recurrents que mai s’acaben de resoldre, com el quart cinturó o la interconnexió elèctrica, sinó que parlo de la manca de definició respecte al futur de l’aeroport de Barcelona, i els problemes que això comporta. O parlo del que s’acaba de dir per part del seu Govern respecte al fet que la solució de Rodalies d’aquí a tres anys potser la tenim perquè aplicarem la llei de liberalització del transport ferroviari. O parlo també de l’anunci que ha fet el Govern espanyol, amb el somriure complaent de membres molt destacats de la seva Administració, dient que l’arribada del tren d’alta velocitat a França encara es retardarà tres anys.

Jo crec que això mereix una resposta molt clara del Govern de Catalunya, i la hi demano.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies. Miri, hi ha infraestructures que segurament vostè desconeix que s’estan executant per part de l’Administració general de l’Estat. Vostè parla del quart cinturó; n’hi ha tres trams adjudicats, i el 20 d’abril van començar les obres en un dels trams. Per tant, aquesta és la realitat. O expropiacions que s’estan fent referents a un altre projecte que vostè hi ha fet referència, que coneix molt bé.

Escolti, l’important és que les obres s’estan fent: s’estan fent a l’alta velocitat, s’estan fent a Rodalies i s’estan fent també a l’aeroport. I l’important també és que estem treballant, després, perquè alguna d’aquestes infraestructures sigui gestionada amb una posició determinant de la Generalitat: l’aeroport, o perquè siguin gestionades d’acord amb el que preveu l’Estatut, i per tant des de la mateixa Generalitat de Catalunya, com en el cas de Rodalies.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Moltíssimes gràcies, senyor president. Jo celebrego que això que diu vostè, doncs, ho comparteixin els membres del seu Govern i de les altres forces polítiques que li donen suport; em refereixo al quart cinturó o a la interconnexió elèctrica.

Però no em fugi d’estudi: la impressió, i ho diuen els agents econòmics i socials, és que no s’està fent res, que les decisions es retarden –que les decisions es retarden– i que vostès no tenen una posició ferma davant del Govern d’Espanya, que teòricament és amic seu, a l’hora de fer les coses que cal fer. No és de rebut..., no em digui que s’està treballant en Rodalies. Perquè

si l’amenaça, si la posició del Govern de Catalunya és que d’aquí a tres anys, quan es pugui aplicar la llei de liberalització, ja veurem què fem amb la Renfe... Això no val als centenars de milers de ciutadans, usuaris de Rodalies, que pateixen les incidències pràcticament quotidianes. Això no val.

I no val que per enèsima vegada vingui el president del Govern espanyol, amic seu, del seu mateix partit, de la seva mateixa ideologia política, a dir per enèsima vegada que «donarem una participació rellevant de la Generalitat en l’Administració de l’aeroport de Barcelona», però a partir d’aquí res més.

I no val que ara se’ns digui que es retarda tres anys l’arribada de l’AVE a la frontera francesa per raons de seguretat. És que em quedo estupefacte. És que s’estava disposat a fer les obres de l’AVE sense tenir en compte la seguretat? És que és increïble! Jo li demano una definició prèvia.

I li faig dos prec, en els vint-i-nou segons que em queden. Vagi a La Moncloa, demani una entrevista amb el president del Govern i digui-li que la posició de tot Catalunya, de la societat catalana respecte a la necessitat d’aquestes grans obres d’infraestructura és una necessitat compartida. Vostè té al darrere, si vol, tot aquest Parlament per dir-li que volem el traspàs de Rodalies ja, amb les inversions corresponents, que volem un canvi de gestió a l’aeroport i que volem que a l’AVE, doncs, els terminis es compleixin i que arribi com més aviat millor.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

I per això li demano una altra cosa, perquè ho pugui fer bé, que és un ple...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...extraordinari d’aquesta cambra per debatre exclusivament sobre les infraestructures...

El president

Senyor Piqué..

El Sr. Piqué i Camps

...i estic segur que si vostè ho fa bé –acabo, senyor president–, si vostè ho fa bé, i nosaltres també procurarem fer-ho, podrà anar a La Moncloa amb aquesta posició ferma. Li ho agraeixo.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, m'alegro que comparteixi les posicions del Govern; me n'alegro que les comparteixi. Lamentablement en aquest tema, segurament quan vostè formava part del Govern no ho tenia tan clar. Perquè, miri, les inversions s'estan fent en Rodalies ara, i s'estan fent ara, no quan governaven altres. A l'aeroport s'estan fent ara, no quan governaven altres. (*Remor de veus.*) I tots els trams, absolutament tots els trams de l'alta velocitat d'aquí a Figueres, estan licitats d'aquí al mes de setembre. I, per tant, després el problema serà purament i simplement d'execució de les obres.

I serà amb aquest Govern, tingui'n vostè la seguretat, que aconseguirem la gestió de Rodalies i que aconseguirem aquesta participació determinant en la gestió de l'aeroport del Prat.

Estic segur que quan arribi el moment, si hi ha problemes, que segur que n'hi haurà en alguns dels casos..., espero el seu suport com ara ho ha manifestat.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de la política catalana (tram. 317-00056/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ri-dao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Ara precisament que es parla tan de fatiga i de distanciament de la gent cap a la política és bo que recordem, i que ho anem fent de tant en tant, que en aquest país també hem viscut recentment moments de gran autoestima col·lectiva, com, per exemple, quan el 30 de setembre es va imposar la unitat a l'entorn d'un horitzó il·lusionador com va ser un estatut ambiciós, que després només el partidisme i les presses van acabar malmetent i reduint a cendres, no?

Però en qualsevol cas ara els partits catalans esmolen ja les estratègies de cara a les pròximes eleccions generals, n'hi ha que debaten, fins i tot, si entraran en el futur Govern espanyol. I tot això mentre constatem les dificultats, objectivament, per avançar en el compliment de l'Estatut, a causa sobretot de les vacil·lacions i al retard del Govern de l'Estat: no es fan públiques les balances fiscals; encara a hores d'ara discutim sobre el càlcul de les inversions que preveu l'Estatut, que enguany ja ens ha costat pel cap baix de l'ordre de 1.700 milions d'euros; acabem d'encaixar un nou retard deplorable en l'arribada del TGV a la frontera; els traspassos estan calents i a l'aigüera, i l'Estat continua, senyor president, sense complir, i sembla, fins i tot, que Zapatero estigui de retirada amb Catalunya. Sembla, per tant, com si el PSOE volgués, en definitiva, entrebancar-se amb Catalunya, tot i que sap —o hauria de saber— que no es

pot governar Espanya sense Catalunya, només amb un grapat de vots de canaris o de bascos; seria temerari.

Per tant, senyor president, li demanem, en primer lloc, que el Govern sigui clar, sigui ferm, sigui fins i tot incòmode, si cal, com acaba de demostrar, per exemple, tirant pel dret a l'hora de desplegar les competències en matèria d'educació amb la tercera hora de castellà.

I en segon lloc, més enllà del perímetre estricte, si es vol egoista fins i tot, de cada partit, cal recuperar una mínima unitat d'acció. El senyor Mas ens ha emplaçat, i li hem dit que sí, a fer un front comú per plantar cara a Madrid. Li hem dit que sí, però a Madrid; començant, per tant, per una qüestió com els pressupostos de l'any 2008 —sempre, això sí, senyor Mas, que plantar cara no vulgui dir finalment acabar posant les dues galtes com ha passat en altres ocasions.

I això també ho volem fer extensiu, senyor president, al conjunt de partits catalanistes; els quaranta-un diputats i diputades catalanistes, a Madrid, tenen molta força, molta fortalesa, poden ser fins i tot imbatibles, sobretot si van junts i no es miren de reüll. I això ho poden fer i ho han de fer sota el patrocini del Govern i amb el lideratge de vostè, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, senyor president. Senyor diputat, miri, vostè en la seva intervenció em demanava una certa contundència i fermesa a l'hora de negociar amb el Govern d'Espanya. I jo li dic que hi serà tota. Perquè estic segur que ni vostè donaria suport a un govern que no ho fes, ni jo estaria disposat a presidir-lo, que quedi clar. I no dic això perquè estiguem en campanya d'eleccions generals, que òbviament no ho estem, encara. Suposo que està vostè d'acord amb mi.

Miri, he dit moltes vegades que aquest Govern les lleis en vigor les respecta, les compleix i les fa complir. I l'Estatut és una llei, i molt important, perquè és la norma bàsica del nostre país. I, per tant, no dubti que no permetrem que s'incompleixi en cap de les seves previsions.

Per tant, vostè ha parlat dels pressupostos també de l'Estat, i jo li dic que el Govern, òbviament, en aquest sentit, farà tot el que sigui possible perquè l'aplicació de les previsions d'inversió de l'Estat a Catalunya es facin, tal com estableix la disposició addicional tercera del nostre Estatut. Per cert, una disposició que en aquest any ha suposat un volum d'inversions que supera el que es va fer de l'any 96 a l'any 2000 —de l'any 96 a l'any 2000—, tota una legislatura, la famosa legislatura del pacte del Majestic.

He dit moltes vegades que la negociació seria complicada, i serà complicada. I ho reitero. Però també dic que la posició del Govern serà contundent, perquè surt de la convicció de fer el que cal per al nostre país. I no ho serà només en l'aplicació de la disposició addicional

tercera, sinó també en altres temes que abans he tingut ocasió de respondre al portaveu del PP, al president del Partit Popular: inversió en Rodalies, el seu traspass, la necessària posició determinant de la Generalitat en la gestió futura de l'aeroport del Prat, tot i que no figura en l'Estatut, com vostè sap, i en altres matèries de desplegament estatutari que ja han començat a caminar en la negociació bilateral.

Aquest Govern negociarà amb lleialtat institucional; amb la mateixa lleialtat que contundència. I amb flexibilitat també; la mateixa que demanarem als nostres interlocutors. I en això, senyor diputat, com vostè deia, necessitem l'esforç de tothom, i com més units i lleials siguem tots plegats més forts serem també com a país.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació econòmica (tram. 317-00060/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyora Montserrat Capdevila; té la paraula.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, estem gairebé al final del primer semestre del 2007 i tot fa pensar que l'evolució de l'economia catalana continua pel bon camí, almenys això s'ha pogut percebre durant els dos esdeveniments que s'han produït recentment, la darrera setmana; estem parlant de la xxiii Reunió del Cercle d'Economia de Sitges i de la xviii Trobada Empresarial als Pirineus. I això, afegit al fet que venim d'un període de diversos exercicis de creixement constant a Catalunya, segurament per diversos motius. Entre aquests motius hi deu haver les reformes i les accions que des dels diferents àmbits del Govern s'estan impulsant des del 2004 i que ja comencen a donar fruit amb un creixement sòlid i estable; ens referim tant a les diverses mesures previstes a l'acord estratègic com al Pla de mesures contra la inflació, entre d'altres.

Per altra banda, també en aquests dos esdeveniments que esmentava es va traslladar, per part del món empresarial, un reconeixement i una valoració positiva sobre la projecció d'estabilitat política i econòmica; constatació que en termes literals parlava d'un govern més previsible i més estable, en definitiva, un govern que genera i projecta confiança.

I això ens ho diuen els empresaris, malgrat que el senyor Duran consideri, segons declaracions seves, que el que haurien d'haver fet és criticar el Govern.

Aquest clima és també acompanyat per un clima general econòmic, tant a Europa com a Espanya, amb perspectives positives, així com per un context social

amb molts reptes per endavant, que té una ambició de progrés, d'igualtat i de justícia social.

En aquest context, doncs, voldríem saber quina és la seva valoració de la situació de l'economia catalana, així com les seves perspectives de futur.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, aquest és un govern compromès amb el benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i és un govern responsable que sap perfectament que aquest benestar és totalment impossible sense una economia forta, una economia dinàmica.

I avui Catalunya es troba en una situació econòmica bona, fet que, a la vegada, comporta també una bona salut del mercat de treball. Les dades, com vostè sap, així ho indiquen: el creixement del PIB l'any passat va ser del 3,9 per cent; hem començat el 2007 amb un creixement d'un 4 per cent; el nostre creixement se situa 1,2 punts per sobre de la mitjana de la zona euro; la inflació el mes de maig se situa en el 2,6, i ens permet, ens ha permès reduir el diferencial amb Espanya en 0,3 punts i amb la zona euro en 0,7.

L'evolució positiva de l'economia catalana i la seva capacitat de generació d'ocupació ens han permès entre el quart trimestre del 2003 i el quart trimestre del 2006 la creació de pràcticament 400.000 llocs de treball. La taxa d'ocupació del nostre país és del 71 per cent, i, per tant, molt per sobre dels objectius que va fixar l'agenda de Lisboa per a l'any 2010, i la taxa d'atur ha assolit el nivell més baix des de l'any 78, amb un 6,7 per cent.

Es preveu, com vostè sap, que durant l'any 2007 continuï aquesta tendència, amb la creació de 89.000 nous llocs de treball, equivalents a temps complet, i la reducció de la taxa d'atur fins al 6,3 per cent.

Veiem, doncs, que els principals indicadors de la nostra economia ens permeten afirmar que Catalunya viu un bon moment econòmic, i així ho afirmen també, tal com vostè ha dit, els nostres empresaris, un bon moment econòmic que ens ha d'allunyar del pessimisme, però també de l'eufòria; tots dos estats són enemics del bon funcionament de l'economia i també d'altres coses. Un moment, per tant, propici per seguir compromesos en la transformació del nostre model de competitivitat que serà clau per afrontar el futur amb garanties.

Catalunya té una economia oberta a l'exterior, som un país atractiu per a l'activitat econòmica i un territori i una gent disposats a promoure-la i a facilitar-la; hi hem, per tant, de continuar treballant, però crec que tenim motius per estar satisfets.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments de l'actualitat política (tram. 317-00061/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, un petit aclariment abans d'entrar en la pregunta. S'ha parlat en aquesta sessió del tema d'infraestructures. Jo només els voldria recordar que totes les grans infraestructures que s'estan fent a Catalunya en aquest moment..., van ser aquelles que es van generar entre l'any 96 i l'any 2000. I, si no, facin una cosa, diguin-me una sola infraestructura que s'hagi programat en els últims quatre anys d'aquelles que se'n diuen «de sentit general de país», una sola. I aleshores parlarem clarament d'aquestes altres coses. Ho dic només a nivell d'aclariment.

La pregunta. Es qüestiona des de dintre el Govern de la Generalitat la seva manera, com a president, de relacionar-se amb el Govern espanyol. Ho hem sentit aquestes darreres hores i aquests darrers dies. Més enllà de les declaracions i de les opinions que tinguin membres del seu Govern, crec que és interessant, avui, que estem en una sessió pública i no en una sessió secreta com és el Govern, que vostè ens digui com a president de la Generalitat quina valoració fa, si pot ser una mica exhaustiva, de la manera en què el Govern espanyol del Partit Socialista es relaciona amb el Govern de la Generalitat i quina eficàcia té aquesta relació.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, nosaltres també hem aprovat la planificació d'infraestructures d'aquí fins a dintre de vint anys. El Govern de Catalunya, el d'ara. El problema és quan es pressuposen i quan s'executen. I s'estan pressuposant i executant ara, senyor Mas; no de l'any 96 a l'any 2000.

Segona qüestió, la relació amb el Govern de l'Estat és una relació basada en l'exigència mútua, des de la defensa dels nostres interessos, des de la lleialtat, que la demanen i l'exigim i estem disposats a practicar-la, en la mateixa mesura en què es tingui amb nosaltres, i sobre la base, evidentment, de defensar els interessos de Catalunya, de desplegar l'Estatut i d'aconseguir els objectius que tots plegats, col·lectivament, ens hem fixat.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí; gràcies, senyor president. No me n'ha pogut citar ni una, d'infraestructura, decidida pel Govern espanyol en la relació amb el Govern de la Generalitat. Ni l'ampliació de l'aeroport del Prat, ni les ampliacions dels ports

de Tarragona i Barcelona, ni tot el que eren les obres prioritàries de xarxa viària, ni el tren de gran velocitat, res de tot això es va decidir fora d'aquells anys. Tot es va decidir en aquells anys. I vostè ara executen allò..., vostè o ells executen allò que es va decidir en aquell moment. Vostè ha sigut alcalde de Cornellà durant molts anys, sap que entre que es decideix una infraestructura i es comença a executar no passen quatre dies.

Ara, escolti, a mi no m'ha de convèncer sobre el grau d'exigència del Govern de la Generalitat que vostè presideix amb relació al Govern espanyol; ha de convèncer els seus, que deu ser més senzill que convèncer-nos a nosaltres. I els seus no ho estan, de convençuts; si vostè escolta la intervenció del senyor Ridao d'avui, no ho estan gens, de convençuts, i si escolta membres del seu Govern, tampoc.

Quan nosaltres diem que no hi ha fermesa en la defensa dels interessos de Catalunya, se'ns llencen tota mena d'improperis. I ara vostès diuen que aquí no passa absolutament res. Des de dintre de casa seva, del seu propi Govern, que és el Govern de tot el país, s'està dient públicament —no en privat, s'està dient públicament— que vostè no defensa amb prou energia els interessos de Catalunya. Això és el que se li està dient! I vostè no pot venir aquí a dir bones paraules sobre lleialtat, eficàcia, igualtat en relació, equilibri, etcètera. Jo crec que vostè, senyor president, s'ha de desmarcar del PSOE. Vostè segueix sent membre de l'executiva del PSOE, vostès no tenen un grup parlamentari propi a Madrid; d'aquesta manera no es poden defensar...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...amb eficàcia els interessos de Catalunya. I jo li demano que en aquest sentit faci un projecte d'ambició, com li reclamen des del mateix Govern.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Sí, miri, a l'hora de defensar els interessos de Catalunya, vostè no ens ha de donar lliçons, senyor Mas. (*Remor de veus.*) Segurament vostè, que veu tants problemes al Govern de Catalunya, ho fa i ho diu, perquè té molt presents els problemes de lideratge que té a casa seva, a Convergència Democràtica i a Convergència i Unió. Segurament aquest és el seu problema, senyor Mas. (*Forta remor de veus.*) No confongui els...

El president

Senyors diputats...

El president de la Generalitat

...problemes de Catalunya amb els seus problemes...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...i amb els problemes de Convergència i Unió.

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats, els prego silenci.

Salutació al cònsol d'Ucraïna

Volem saludar l'honorable senyor Yuriy Klymenko, cònsol d'Ucraïna, que ens acompanya en aquest sessió, atès que quan acabi la sessió de control al Govern farem lectura d'una declaració institucional que afecta aquest país.

Preguntes (continuació)

Seguidament formulem les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la formació d'experts en oleologia (tram. 310-00075/08)

I en primer lloc formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Honorable conseller, vostè sap perfectament que en el món del vi a Catalunya aquests últims vint anys s'ha produït una revolució que ha permès que avui molts dels nostres vins estiguin situats als segments mitjà i alt de mercat. Aquesta revolució ha estat possible en bona part pel treball dels enòlegs, aquests professionals que han sabut aportar valor afegit als vins. Doncs bé, el nostre grup considera que en el món de l'oli, que encara no ha sabut segurament impulsar aquesta revolució, malgrat que som un país productor d'excel·lents olis, sobretot verges extres, seria molt necessari que també hi poguéssim haver una figura semblant, és a dir, professionals que poguessin també aportar valor afegit als nostres olis, que els donessin una major projecció, que els situessin també en els segments alts de mercat i que sabessin, doncs, en definitiva, impulsar nous olis, amb nous cupatges i amb nous formats.

Per tant, la nostra pregunta vindria en el sentit de demanar-li com rebrien des de la conselleria les peticions que els puguin arribar, les propostes des de les universitats dels territoris on es produeixen bàsicament els olis de qualitat –la majoria, verge extra, com deïa–, en el sentit de posar en marxa plans d'estudis, sobretot de tercer grau, que tinguessin com a finalitat formar aquests experts que nosaltres anomenem «oleòlegs», però que, evidentment, la qüestió de la denominació és el de menys, i que segurament podrien realitzar una

tasca semblant en el món de l'oli a la que han fet els enòlegs en el món del vi.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet i Biosca, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, amb relació a la necessitat i la possibilitat d'impulsar un programa d'estudis universitaris que contribueixi a formar experts en oleologia, per tal que contribueixin a la millora de la qualitat dels olis i la seva expansió en el mercat, és evident que, en el marc del debat que s'està produint del mapa universitari català amb relació a la confluència de l'espai europeu, hi ha la possibilitat de plantejar estudis de postgrau, eh?, que jo entenc que haurien de ser protagonitzats per alguna de les universitats més pròximes al clúster de l'oli, no?

Per tant, estem oberts a aquesta proposta –són les universitats, que ens han de fer aquesta proposta–, estudiarem el mapa, eh?, i jo crec que un postgrau és perfectament factible, de la mateixa manera que la Rovira i Virgili, per exemple, per ser més explícit, ja té una línia d'enologia i d'excel·lència en l'àmbit de l'enologia, no? Per tant, em sembla que tindria el seu sentit avançar en aquesta direcció.

Per altra banda, tant des de la conselleria d'Agricultura com des de la banda de comerç i turisme, som conscients que hi ha una altra part important per al desplegament de l'oli: la qualitat jo crec que la tenim –tot i que sempre és millorable–, ens falta comercialitzar. I, per tant, aquí hem de fer un esforç important tant des de la banda de la restauració, que afecta turisme, com de la banda de la comercialització. I crec que aquí estem avançant en aquesta línia, perquè, efectivament, doncs, hi ha un camí per córrer per posar al mercat precisament els olis catalans amb marca pròpia, més del que ho estem fent fins ara, que encara es pot fer més.

I, per tant, les dues coses, innovació en l'àmbit de la recerca universitària i millora del suport dels qui estan en el mercat, que són els restauradors, a l'oli propi, crec que serien dos aspectes clau per acabar de tancar el cercle que ha de facilitar que aquest sector tan bo, ja, d'una alta qualitat, doncs, pugui excel·lir encara molt més.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre l'ensenyament del castellà (tram. 310-00077/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Senyor president... Honorable conseller, ens agradaria saber quines són les raons pedagògiques i educatives que justifiquen que vostè hagi renunciat a l'aplicació de la tercera hora del castellà al currículum de primària.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, gràcies, president. Senyora diputada, el Govern compleix escrupolosament tot allò que s'estableix en el nostre marc legal vigent, és a dir, el marc que componen avui el nou Estatut d'autonomia i la Llei orgànica d'educació, pel que fa al funcionament del nostre sistema educatiu, i molt especialment pel que fa a la seva ordenació curricular.

En aquest marc, l'objectiu del Govern pel que fa a les àrees lingüístiques és perseguir incansablement l'objectiu tantes vegades anunciat i repetit i detallat, és a dir, aconseguir que la totalitat dels nostres alumnes assoleixin el domini real que necessiten del català, del castellà i d'una tercera llengua, majorment l'anglès, però no exclusivament l'anglès; poden ser altres. I això ho farem amb absolut respecte de la realitat vigent i en aplicació dels criteris d'autonomia de política educativa, com sap perfectament, i ho farem amb un desplegament normatiu propi, avui a través d'un decret que, li ho recordo, encara no està aprovat, i d'un desplegament reglamentari posterior.

De manera que no es precipiti, no prejudgi, contempli el conjunt de l'ordenament vigent avui i comprovarà que no hi ha ni menysteniment ni incompliment de cap llei. El que hi ha és la necessària i imprescindible protecció del català com a llengua vehicular i pilar bàsic del nostre model educatiu.

El president

Senyora Mejías, pot repreguntar.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, li demanava les raons pedagògiques, perquè les polítiques, és a dir, aquest compliment de la normativa que vostè anuncia, nosaltres no les veiem per enlloc, perquè el que veiem és que hi ha un incompliment de la normativa bàsica de l'Estat. I, per molt que vostè ho intenti justificar, vostè en aquest cas ha perdut una gran batalla, senyor conseller; vostè mateix, en seu parlamentària, va reconèixer el dèficit de coneixement del castellà per part d'alguns alumnes. I el que ha passat aquí, senyor conseller –i així ho han expressat els mitjans de comunicació, d'acord amb la roda de premsa, que ni tan sols la roda de premsa li van deixar fer sol– és que vostè ha claudicat en benefici dels interessos i de les pressions dels republicans,

que en aquest cas li han tornat a marcar un gol, senyor conseller; un més.

Sabem que aquesta insubmissió que vostè ha practicat de complir la normativa bàsica de l'Estat..., el que no intenten ja ni tan sols amagar és aquesta clara voluntat política d'excloure el castellà com a llengua d'aprenentatge de les escoles de Catalunya i que té una clara voluntat de donar al castellà un tractament de llengua estrangera.

Vostè parla de trilingüisme, i també ho feia aquest dematí, senyor conseller. Amb dues hores es pot aprendre una llengua, senyor conseller? Això podem entendre que ho digui Esquerra Republicana, però vostè també, senyor conseller? Així creu vostè que els nostres alumnes podran anar a buscar feina fora, amb un coneixement com el que tenen? A sant de què, senyor conseller, hem de demanar permís i autorització per fer un projecte lingüístic que ens permeti estudiar en castellà, en una llengua que és cooficial a Catalunya? Per què es relega el castellà a matèries que no són lectives?

Miri, senyor conseller, jo li demano que vostè sigui ferm en l'aplicació de les seves conviccions, li demano que prioritzi els interessos dels nostres alumnes, que garanteixi que no hi haurà una actitud exclouent del castellà a l'escola i que apliqui els seus criteris, senyor conseller, els seus, per sobre d'interessos partidistes d'altres. I si no vol, o no pot, o no li deixen, el que ha de fer és dedicar-se a una altra cosa, però no ser còmplice dels interessos d'uns altres. Aquestes decisions, senyor conseller, tenen un cost important, un cost a la llarga, del qual vostè serà l'únic responsable.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyora diputada. Vostè intenta confondre aquesta cambra i els ciutadans... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)* ...ja parteix d'aquest mínim de dues hores, que durant tot el temps que vostè va donar suport al Govern de Convergència era exactament igual, que val més seguir com estàvem. I amb aquest sistema hem assolit resultats de català i de castellà perfectament comparables, i, de castellà, exactament iguals que els del conjunt de l'Estat espanyol. És a dir, no és cert... El que jo dic és que podem millorar i hem de millorar en les dues llengües, perquè estan avui per sota del que l'interès nacional de Catalunya exigeix. I això és el que farem.

I no es quedi amb la interpretació literal o pretesa que, com que el decret diu «dues hores mínimes», això s'ha acabat aquí. I li repeteixo el que hem explicat abans: hi haurà projectes educatius i projectes lingüístics, hi haurà instruccions clares per part del Departament d'Educació, hi haurà garantia i resultats magnífics en la defensa del català com a llengua bàsica i pilar de l'ensenyament, en la recuperació de la immersió lingüística com a model, perquè hi han molts nouvinguts que ho necessiten...

El president

Senyor conseller, ha acabat el seu temps.

El conseller d'Educació

...i aquest país ho necessita encara més, i hi haurà resultats perfectament exitosos i comparables als de català també en castellà.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'anunci de l'endarreriment fins al 2012 de la connexió entre l'Estat espanyol i França per mitjà del tren d'alta velocitat (tram. 310-00079/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial, li preguntem sobre la seva valoració arran del retard de tres anys, presentada l'altre dia en uns termes pràcticament festius a la Delegació del Govern.

Ha consultat el ministeri a la Generalitat sobre el calendari d'obres del TGV a Barcelona - frontera amb l'Estat francès? Quina ha estat la posició de la Generalitat durant les converses? Quan es van produir aquestes converses, senyor conseller? Quan es va prendre la decisió del nou calendari? Quan va tenir coneixement la Generalitat d'aquesta decisió? Qui va decidir, senyor conseller, que no havia de comunicar a l'opinió pública fins després de les eleccions municipals aquesta decisió?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Fa una setmana, el secretari d'Estat d'Infraestructures va donar a conèixer tres fets incontrovertibles, que són: primer, el 31 de desembre el TGV arribarà a Sants; segon, dins de l'any 2009, el TGV creuarà el túnel transfronterer Figueres - Perpinyà, i tercer, coneguda la declaració d'impacte ambiental del tram Sants - Sagrera, el Govern espanyol licitarà dins del mes de juliol el tram Sants - Sagrera del túnel urbà del tren d'alta velocitat, amb un termini d'execució de trenta-dos mesos, i el coneixement de les dates de la durada de les obres només es podia saber a partir del moment en què s'haguessin completat els tràmits.

Tinc la certesa, senyor Rull, que els endarreriments de què parlem ara s'originen en la manca de planificació escandalosa d'alguna de les etapes, per part del Govern espanyol, de què feia tanta ostentació fa una estona el president del seu grup.

El president

Senyor Rull, pot repreguntar.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Hi havia dues opcions: o la connivència o la nullitat. En aquests moments ens està dient que vostès no tenien cap mena de coneixement d'això? Ens està dient això, senyor conseller?

Quatre reflexions. La primera: vostès intenten utilitzar la seguretat, però el problema és d'incapacitat d'entendre la importància que té per a Catalunya la connexió amb França, que és l'obertura del nostre espai natural. I preferim dir que hi ha una incapacitat de comprensió, perquè, si realment s'ha pres aquesta decisió sabent que no s'ha de connectar amb França, seria encara més greu. El que és evident, però, és que darrerament totes les inversions del TGV tenen una visió absolutament radiocèntrica.

Segon element, el que li deia: o nullitat o connivència amb el retard. Potser abans també hi havia retards en l'execució de les inversions de Madrid, però la Generalitat se'n queixava, pressionava, mantenia contra les cordes el ministeri espanyol. (*Remor de veus.*) Ara celebren els retards amb abraçades i brindis, senyor conseller, potser perquè, coneixent els seus col·legues, creuen que un retard de tres anys és un retard adequat per a Catalunya.

Tercera reflexió: hi ha hagut una ocultació d'aquesta acció, d'aquesta decisió, perquè no afectés negativament el PSC en les darreres eleccions; hi ha hagut un intent deliberat d'enganyar la gent després que votés. Quan mentia, senyor conseller? Mentia fa un mes, quan ens explicava el seu grup parlamentari que els terminis estaven concretats? Mentien fa dos anys, quan aprovaven una proposta de resolució en aquest mateix Parlament? Quan mentien, senyor conseller?

I la darrera reflexió: el TGV pot i ha d'arribar a la frontera amb l'Estat francès l'any 2009. L'instem a combatre la resignació que caracteritza el seu Govern i abandonar les genuflexions. I quines són les receptes? Ja li ho hem dit: el corredor del Vallès, si cal amb un tercer rail, i l'adopció d'ample internacional, l'adaptació d'ample internacional de Figueres - Girona. Perquè l'any 2009 nosaltres pagarem el túnel transfronterer...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Faci de govern, governi, lideri d'una vegada.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, al mes de juny es licitarà Montcada - Mollet i Riudellots - Parc de

Bombers de Girona. Al mes de juliol es licitarà Sants - Sagrera, Parc de Bombers de Girona - plaça Salvador Dalí, els dos túnels urbans de Girona i el tram Sarrià de Ter - Sant Julià de Ramis. I al mes de setembre es licitarà Sagrera - nus de la Trinitat.

No hi ha cap connivència, senyor Rull. Vostè falsifica radicalment tots els plantejaments de la qüestió i intenta confondre l'opinió pública. No hi ha cap ocultació, no hi ha cap connivència. A partir del moment en què es completen tots els tràmits –tots– es poden fixar els calendaris d'una forma creïble.

Quan vostè planteja alternatives, les planteja falsament. Sabent que no és veritat que l'alternativa que vostè planteja ens garanteixi l'arribada contínua del TGV des de Barcelona, per Sants, fins a la frontera francesa, no és veritat.

Hi haurà tercer carril dins del 2009 –hi haurà tercer carril– per a mercaderies Mollet - Papiol; hi serà –hi serà. Hi haurà tots els trams construïts, excepte els dos túnels urbans de Barcelona i de Girona. I amb realisme, si són obres de trenta-dos mesos, els túnels començaran a estar acabats, sense les instal·lacions corresponents, a l'inici del 2010, i després vindrà la resta de les obres.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Concloc, senyor president. Li puc assegurar una cosa...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...en aquests moments, senyor diputat...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...no hi ha ni una sola obra a Catalunya fent-se que hagi estat projectada o que tingui els tràmits completats...

El president

Senyor conseller, ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...en el període 1996-2000.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00080/08)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, ens agradaria saber quina és la previsió del Govern d'atorgar ajuts de la Llei estatal de la dependència durant aquest any 2007. Quantes persones preveu que rebran aquest ajut, perquè ens preocupa que a la Comissió de Benestar vostè va reconèixer que amb els terminis de valoració de tres mesos, i del pla individualitzat d'atenció tres mesos més, que cal tramitar per cada persona dependent, arribem al mes de desembre i és possible que no s'hagi donat cap ajut, i a més, al pressupost del 2007 vostès no tenen ni un euro pressupostat per a aquest concepte.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera, senyora Carme Capdevila, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, els terminis dels tres mesos per fer la valoració de la dependència, i després l'altre termini de tres mesos per poder elaborar aquest programa individual d'atenció, per a les persones a les quals els donarà dret i accés a les prestacions, són els terminis que determina la mateixa Llei de la dependència.

Nosaltres a partir del dia 18 de juny començarem a fer valoracions als domicilis, i esperem que amb aquestes primeres valoracions no haguem d'esgotar el termini dels sis mesos.

El president

Senyor Cleries, pot repreguntar.

El Sr. Cleries i González

Honorable consellera, vostès no han prioritzat l'atenció a les persones amb dependència, com tampoc, malauradament, no han prioritzat la defensa de la infància i els seus drets com avui en tenim un exemple prou evident.

El tripartit va donar suport a aquesta llei a les Corts de Madrid. Va donar suport als terminis, que ara vostè critica; va donar també suport als criteris de repartiment, dels quals es queixa, i van votar contra el criteri de tenir en compte el cost dels serveis i el cost de la vida, per exemple, a Catalunya.

Vostès són coresponsables de les expectatives creades i de la frustració que ara es genera. Vostès varen dir

que aquesta llei és el quart pilar de l'estat del benestar. Tal com està és un pilar de pagament, ni universal ni gratuït. Vostès varen dir que és una llei de drets. De moment, amb els imports econòmics acordats, a la majoria els donarà dret a pagar, a pagar pels serveis d'atenció a la dependència. Mirin el que diu l'Ajuntament de Barcelona des dels seus Serveis Socials: «Com que l'import econòmic previst a la llei no arriba a cobrir les despeses, serà un xec d'ajut.» Resulta que han fet una llei de xecs, i no de drets. Però, a més, uns xecs que queden molt curts respecte als recursos necessaris.

Com diu la federació Ecom, aquesta llei ha defraudat les persones amb dependència, ha defraudat les persones amb discapacitat. És una norma plena de carències i incongruències i vostè vol tirar pilotes fora, però el principal responsable és vostè, el seu Govern, el tripartit i el partit que vostè representa.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, a mi també m'agradaria que entre els diferents càrrecs públics que té Convergència i Unió també es posin d'acord, perquè el que no és lògic és que en plena campanya electoral de les municipals el seu candidat per Barcelona en parlés bé, d'aquesta llei, i també pogués defensar els avantatges que aportava la Llei de la dependència.

Estic d'acord amb vostè, les expectatives són grosses respecte l'aplicació de la Llei de l'autonomia personal i de la dependència. Miri, fins a data d'avui nosaltres hem registrat un total de 9.151 sol·licituds de reconeixements de grau de dependència. Abans em preguntava quantes persones podrem atendre aquest any. Bé, la nostra estimació de persones grans dependents està en una forquilla que va de les 30 a les 35.000.

Com vostè sap, a partir del dia 15 de juny ja s'inicia aquest procés de validació de les persones dependents en el seu domicili. I en total –en total– nosaltres preveiem que en el 2007, atesa aquesta gran expectativa que ha creat la llei, haurem fet unes 80.000 valoracions. A partir d'aquí nosaltres hem entès que calia, perquè la llei fos aplicada correctament, reforçar sobretot els treballadors socials, que són els que hauran de determinar aquest programa individualitzat. I per aquest efecte nosaltres hem fet un suport als ajuntaments, als ens locals, un suport econòmic per a la contractació de cent cinc treballadors socials més, perquè puguin aplicar amb diligència, amb eficàcia aquesta nova llei. Aquest suport per a aquesta contractació d'aquest personal ens suposa 749.000 euros. Vostè parlava que no tenim pressupostat, dintre dels pressupostos, el tema de la Llei de dependència...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Bé, jo crec que li vaig explicar detalladament quan vaig fer la meua compareixença per als pressupostos.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el procés de revisió de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana (tram. 310-00078/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Molt honorable president... Honorable conseller, el 16 de febrer de l'any 2007 se celebrà el segon aniversari de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. De fet, a aquests dos anys d'execució de l'acord caldria afegir un any de preparació, des de la declaració inicial del febrer de 2004 fins a la signatura de l'acord el febrer de 2005.

Com sabem tots en aquesta cambra, l'acord és un gran pacte de país, concertat entre Govern, agents socials, per tal de recobrar l'impuls i el dinamisme econòmic, perdut abans de la signatura de l'acord, en el context de la nova economia del coneixement i de la globalització dels mercats.

Concretament, l'acord el que pretén és augmentar la nostra competitivitat econòmica, millorant la productivitat del teixit empresarial català, i finalment posar tot això al servei, en darrera instància, de la cohesió, de la justícia social i de la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya.

Sabem que l'acord es desplega en una sèrie de compromisos, tots ells concrets, mesurables, pressupostats, i sabem també que l'acord té uns mecanismes d'avaluació i de seguiment, transparents i també concertats amb la resta d'agents socials.

Segons les dades disponibles, el grau de compliment dels compromisos de l'acord és del 85 per cent i si ens fixem en les dades pressupostàries veurem que el pressupost públic derivat de l'acord per a l'any 2006 ascendia a 1.501 milions d'euros, i l'execució pressupostària per a aquest mateix any, a dia 31 de desembre, ens indica que el total executat ha estat de 1.582 milions d'euros, és a dir, 81 milions més dels previstos, senyor diputat, senyor Teixidó. Per tant, es tracta d'una història d'èxit, la història de l'acord estratègic en aquests dos anys.

Sovint no som prou conscients que les decisions que prenem en el Govern o en el Parlament es deriven d'aquest acord; decisions com el Pla de recerca i innovació de Catalunya, com el Pla de finançament per a la millora de

les universitats públiques, les aules d'acollida, la creació d'ICF Crèdit, el reforçament d'Avalis, el Pla de l'energia, la creació de l'Agència Catalana d'Inversions, l'Observatori de Prospectiva Industrial, la descentralització del SOC, la creació de l'Indicador de Rendes de Suficiència, la Llei de prestacions socials, etcètera. Són moltes les mesures que s'han anat prenent que es deriven directament de l'acord.

En el segon aniversari, celebrat el passat 16 de febrer, es va celebrar la reunió del Consell d'Institucions, on es van marcar noves prioritats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

Li preguntaria, senyor conseller, quines són aquestes noves prioritats, i quin és l'estat de l'acord en aquesta etapa de nou impuls.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president... Il·lustre senyor diputat, efectivament, vostè ho ha assenyalat, jo crec que l'acord estratègic va ser un esdeveniment important en el seu moment, un esdeveniment de país. Jo crec que és mèrit de tots, i que tots n'hem d'estar satisfets.

Va tenir lloc, com vostè assenyala, la signatura el 16 de febrer del 2005, i va venir precedida d'un any d'intens treball, del 17 de febrer del 2004, encara no tres mesos després—dos mesos després— de prendre possessió el primer Govern catalanista i d'esquerres es va signar la declaració que va conduir a aquest acord.

Era un moment en què hi havia alguns núvols sobre l'evolució de la nostra economia, no basats en la realitat, i era important que hi hagués un diagnòstic compartit, com va ser-ho, l'acord, i a la vegada una voluntat d'anar junts, de compartir responsabilitats, per part del Govern i dels agents econòmics i socials. No era fàcil, introduïa elements de complexitat. Volia dir negociar, pactar, posar-nos d'acord, renunciar en moltes coses, però era bo que fos així.

Han passat tres anys des que es va signar la declaració, i dos des del primer acord, i efectivament fa ara tres, quatre mesos vam tenir el Consell d'Institucions, el 16 de febrer de l'any 2007, presidit en aquesta ocasió pel president Montilla, i allà vam voler destacar fins a quin punt continuava sent important.

La nostra economia va bé, és veritat, va millor que fa tres anys. Estem en una bona situació econòmica. Estem creixent el 3,9, el 4 per cent, abans ho ha dit el president, creant ocupació. S'està produint una transformació de fons del model de competitivitat, però cal que reafirmem la voluntat de ser exigents per anar més

enllà, i això representa al Consell d'Institucions que es va fer, en el qual es van voler destacar algunes línies fonamentals... Sabem que hi ha dues qüestions fonamentals: la formació, amb totes les seves dimensions, i les infraestructures. Són els dos temes fonamentals per a la competitivitat de la nostra economia. I per això en aquest Consell d'Institucions vam voler prioritzar cinc o sis aspectes bàsics. Primera, la qüestió de la formació professional. En segon lloc, l'èxit escolar, o sigui, reduir les taxes de fracàs escolar. En tercer lloc, l'aprenentatge de l'anglès. En quart lloc, tot allò que té a veure amb la connexió entre universitat i empresa—transferència de tecnologia. En cinquè lloc, les infraestructures estratègiques. En sisè lloc, la simplificació administrativa. En setè lloc, totes les qüestions que tenen a veure amb el medi ambient. I en vuitè lloc, tot allò que té a veure amb la relació entre mercat de treball i immigració.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

No tingui cap dubte que són línies fonamentals que inspiraran l'acció de govern.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre el disseny d'una estratègia en l'àmbit de Catalunya contra el canvi climàtic (tram. 310-00076/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, la qüestió que planteja el nostre grup fa referència al canvi climàtic. Avui en dia ja no existeix cap dubte científic de l'existència d'un fenomen d'escalfament del planeta lligat a la crema de combustibles fòssils i a la desforestació. En un entorn mediterrani, fràgil per naturalesa com és el nostre, això té unes conseqüències importants: aigua. Canvi en la freqüència i intensitat de les precipitacions, reducció de la biodiversitat, amenaça per a les zones properes a la costa, i evidentment, també, un canvi en les condicions en les quals caldrà desenvolupar l'acció econòmica.

Evidentment aquest realitat configura un repte de primera magnitud, però és molt important insistir que són possibles i convenients les estratègies per frenar el canvi climàtic. Unes estratègies que passen a nivell mundial, i on encara els resultats són insuficients, si bé cal destacar el paper que fa la vella Europa, però que passa, que juga també a nivell nacional, a nivell de Catalunya.

És ara, és en aquest moment que el nostre país ha de dibuixar les línies mestres que ens permetin avançar en la introducció de noves tecnologies més eficients, disso-

ciar la producció econòmica i el consum d'energia. És ara que hem de crear les infraestructures que permetin una mobilitat més respectuosa amb el medi: el tren, especialment el convencional; els tramvies; els autobusos. És ara que hem de pensar en l'estalvi, l'eficiència energètica i la producció d'energies renovables. És ara que s'ha d'assegurar el paper dels espais naturals i dels boscos com a embornals d'emissions. La creació de l'Oficina Catalana contra el Canvi Climàtic i la seva dotació econòmica a través dels pressupostos d'enguany és, sense cap mena de dubte, un element molt positiu.

És possible que les estratègies contra el canvi climàtic no siguin encara una prioritat en termes sociològics. Però ho seran sense cap mena de dubte. I si no actuem, se'ns demanaran responsabilitats per la nostra inacció, com ha passat altres vegades, com va passar fa una dècada amb les polítiques d'habitatge, avui en dia en el primer pla de la política nacional. És per aquest motiu que caldrà seguir molt de prop les iniciatives del Govern en aquest àmbit.

Per aquest motiu formulem la següent qüestió. Quines són les línies de treball del Departament de Medi Ambient i Habitatge en matèria de prevenció del canvi climàtic?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albasa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que no és ni la primera ni la darrera vegada que haurem d'anar parlant de canvi climàtic en aquesta cambra.

Entre altres coses, m'agradaria assenyalar un aspecte d'entrada positiu. Alguns dels que tenen grans responsabilitats a nivell mundial fa un temps el negaven absolutament; després varen entrar ja en el reconeixement, tampoc volien actuar-hi, i ara sembla que hi actuaran encara que no d'una manera rigorosa ni articulada; però de tota manera n'hi ha alguns que ja van entrant a poc a poc en tot el que és la lluita necessària contra el canvi climàtic.

A nivell de Catalunya, el Govern de l'Entesa es va plantejar diverses coses. En primer lloc, crear l'oficina; en segon, crear la comissió interdepartamental, i en tercer lloc, s'ha fixat un altre objectiu, que és com fem que l'estratègia catalana del canvi climàtic no sigui merament un acte del Govern, no sigui un acte de les administracions públiques, en aquest cas incloent-hi l'Administració local també, sinó que sigui un acte del conjunt de la societat.

I, per tant, ha programat la Convenció contra el Canvi Climàtic, la Convenció Catalana contra el Canvi Climàtic. Com ho farem? Doncs, en primer lloc convocant quatre grans àmbits: l'àmbit acadèmic universitari, l'àmbit econòmic i social, l'àmbit local i també l'àmbit de les entitats. A partir d'aquí arribaran unes conclusions i uns compromisos que a la tardor es materialitzaran, que aniran sobretot a conclusions que comprometen

ten l'acció de l'Administració, però també l'acció de la ciutadania.

Un cop fet això, traurem les primeres conclusions; conclusions aplicables pel Pla català d'acció contra el canvi climàtic 2008-2012, perquè està molt clar que en aquests moments no solament podem entendre el canvi climàtic com aquella qüestió que inevitablement ens caurà a sobre, sinó que sobretot ho hem d'entendre com aquelles accions que vostè assenyalava que poden justament avui intervenir de tal manera que no passin els paisatges apocalíptics d'aquí quaranta, cinquanta, seixanta anys.

I un cop aprovat aquest Pla 2008-2012, continuarem en estreta col·laboració amb la ciutadana i amb les seves entitats per formular un pla a mitjà i llarg termini, que creiem que ha d'anar en consonància, òbviament, com vostè deia, amb l'estratègia europea de canvi climàtic, que és fonamental i decisiva.

El president

Gràcies.

Declaració institucional amb motiu del 75è aniversari de la Fam Artificial a Ucraïna (tram. 401-00006/08)

Seguidament té la paraula la secretària primera de la Mesa, la senyora Lúcia Santos, per fer lectura de la declaració institucional amb motiu del setanta-cinquè aniversari de la Fam Artificial dels anys 32 al 33 a Ucraïna.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya vol recordar totes les víctimes de la gran plaga de fam que va patir la població d'Ucraïna entre els anys 1932 i 1933 i retre'ls homenatge, i vol expressar el rebuig unànim de qualsevol genocidi o abús sobre els drets humans en el present i en el futur.

»Aquest any 2007 es compleix el setanta-cinquè aniversari de la gran tragèdia nacional ucraïnesa, la Fam Artificial o *Holodomor*: catorze milions de persones, entre morts i afectats. Tot i el reconeixement internacional d'aquest fet, la ferida encara no està tancada; no es pot oblidar l'extermini físic de la població civil per defensar els drets, les llibertats i els ideals i per demostrar el rebuig a un govern totalitari.

»Historiadors ucraïnesos certifiquen que la fam no va ser provocada per causes naturals ni socials, sinó per motius polítics. La finalitat principal de la fam artificial era el control totalitari de l'Estat sobre totes les classes de la població, per a ensorrar els fonaments tradicionals i culturals de la població ucraïnesa. Per la seva dimensió, i pels motius antiucraïnesos que la van causar, la Fam Artificial va resultar una arma de destrucció massiva del règim totalitari de Stalin contra els pagesos ucraïnesos lliures, la base social de la nació.

»L'any 2003, amb motiu del setantè aniversari del genocidi perpetrat contra el poble ucraïnès, l'Assemblea

de les Nacions Unides va reconèixer com a tragèdia nacional el període comprès entre els anys 1932 i 1933, el qual va ésser reconegut internacionalment des d'aleshores com la Fam Artificial.

»El nostre país és especialment sensible a la recuperació de la memòria històrica, ja que també fou víctima dels anys de la dictadura franquista i de la seva repressió. Recordar és un deure moral, no només amb les persones que visqueren un episodi tan lamentable de la història d'Ucraïna, sinó amb el present i el futur de la humanitat, perquè no es repeteixin els errors i els horrors del passat. Un record que va dirigit, sobretot, a tots els que patiren, resistiren i moriren en la defensa de llur dret a la vida i a la dignitat humana, perquè el testimoni i la memòria d'aquestes persones han d'ésser coneguts per les generacions més joves.

»El Parlament de Catalunya manifesta el rebuig del genocidi perpetrat a Ucraïna pel Govern totalitari de Stalin entre els anys 1932 i 1933 –conegut com la Gran Fam Artificial–, un totalitarisme que va portar a la mort més de deu milions de persones.

Així mateix, fa una crida a continuar treballant per la pau i la convivència entre els pobles, i expressa el rebuig d'aquest crim vergonyós contra la població civil comès durant el govern de Stalin.

»Palau del Parlament, 13 de juny de 2007.»

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies (tram. 300-00047/08)

El següent punt de l'ordre del dia, que és el quart, és la interpellació al Govern sobre les polítiques socials, especialment les adreçades a les famílies. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, honorable consellera d'Acció Cívica i Ciutadania, diputats, diputades... (*remor de veus*), senyora consellera, no podríem entendre...

El vicepresident primer

Si us plau, perdó..., perdó, senyor López. Li demano un moment de silenci, perquè demano silenci a les diputades i diputats que hagin de sortir de l'hemicicle, si us plau. (*Pausa.*) Gràcies. Pot continuar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Li deia, senyora consellera, que no es podria entendre, avui, que vostè compareix en seu parlamentària, que no parlem del cas, primer, abans,

del cas de la Clàudia, la nena de Salou. I em sembla de justícia, perquè precisament és en seu parlamentària on hem de parlar d'aquestes coses, perquè és on queda registrat i és on està la representativitat.

Jo crec que ens hauria d'explicar..., nosaltres ja hem demanat la seva compareixença, ja n'hem parlat aquest matí, però jo crec que vostè ens hauria d'aclarir algunes coses, com: per què no es va actuar cautelament declarant el desemparament de la nena; per què no només es va confirmar l'equip d'infància responsable, sinó que amb el nou Govern s'ha ascendit aquest equip de la infància; per què la Generalitat de Catalunya no es va personar en el cas; si creu vostè que pot continuar confiant en aquest mateix equip de la infància; si vostè té la confiança actualment d'aquest equip, i que ens expliqui què és el que ha fallat, com pot ser que després de la elaboració d'uns protocols encara estem com estem.

Jo crec que és important que ens ho expliqui, que ens faci almenys avui, que és d'actualitat i que està el cas sobre la taula..., que ens ho expliqui, amb la serenor que ha de tenir aquest cas, perquè es tracta d'un infant, i amb la serenor que ha de tenir aquest cas quan es parla en seu parlamentària.

Parlem de família; és una interpellació que crec important, crec important perquè per nosaltres, i ja ho hem dit molts cops, per nosaltres, la família és el fonament de la societat, és on es produeix la solidaritat intergeneracional, és on està la llavor de la solidaritat dintre de la nostra societat.

Si jo hagués de fer un balanç de la política familiar del tripartit en aquests sis mesos, jo diria que és nul·la, absolutament nul·la. No només nul·la, sinó regressiva, senyora consellera. Perquè si mirem, per exemple, el primer que van fer vostès quan van arribar a la conselleria és treure el nom de «família», que desaparegués el nom de «família» de la conselleria. Si nosaltres creiem veritablement, senyora consellera, en aquest valor transversal, aquest valor fonamental que ha de tenir la família, aquest valor d'impuls de les polítiques familiars, no s'entén com podem deixar de tenir una conselleria de família, que tenen altres..., a les democràcies més avançades d'Europa: Alemanya, França, Luxemburg i Irlanda.

Però és que, a més, no existeix..., per no existir, no existeix ni hem vist cap desplegament de la Llei de famílies, una llei fonamental que fa quatre anys; quatre anys perduts –quatre anys perduts–, amb una llei famílies que es va pactar en aquest Parlament i que tenim actualment quatre anys perduts.

Per una altra banda, la llei de la infància. Si parlem d'infància, és una llei que trigarà més a arribar que l'AVE a Barcelona. Hi ha un procés participatiu, sí, senyora consellera, però el procés participatiu no pot ésser un subterfugi per no fer res, per tenir paralitzat un tema tan important com la llei de la infància. I avui li ho hem de recordar.

Però això, a sobre, el que fa és que aquell Pla de suport a les famílies que es va aprovar el 6 d'abril de l'any 1993 per un altre govern, no ha tingut una continuïtat en el seu Govern. Existeixen plans de tot tipus a la Gene-

ralitat de Catalunya, i si vostè ho mira, cada secretaria, cada secretaria de la conselleria té un pla propi: Jovenut té un pla nacional de joventut; Infància i Adolescència, un pla Integral de suport a la infància i a l'adolescència; Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania, i Immigració, Pla de ciutadania i immigració, Pla d'ajuda al retorn. Però la secretaria de la família és l'única que no té pla. Això que..., i fins i tot ara estem parlant d'un pla del tercer sector. És a dir, que l'única pota de la seva conselleria que no té una planificació acurada dintre de les polítiques de la Generalitat és la seva; almenys no ha estat presentada, almenys no ha estat presentada en aquests tres anys..., quatre anys de tripartit.

Per això li ho demanem. Perquè això és importantíssim, perquè en no existir un pla el que no existeix és la perspectiva familiar de les polítiques de la Generalitat. Parlem molt de la perspectiva de gènere: «Hem de fer la perspectiva, hem d'aplicar la perspectiva de gènere dins de les polítiques de la Generalitat...», però jo crec que si ens creiem veritablement que la família és important i ens creiem veritablement la transversalitat que han de tenir les polítiques de família, hem d'aplicar aquesta perspectiva familiar dintre de les polítiques de la Generalitat.

I no existeix un pacte específic de família. Vostè sap molt bé que el president de la Generalitat va oferir quatre pactes –infraestructures, recerca i desenvolupament, habitatge, immigració–, però nosaltres pensem que hauria valgut la pena, si volem posar al centre de l'acció política les polítiques familiars, que aquest pacte s'hagués ampliat també amb un pacte de la família.

Però el que més ens importa: què ha passat amb les ajudes a les famílies, senyora consellera? Ajudes a les famílies. Vostè ens va vendre unes ajudes, una pujada de les ajudes de vint-i-cinc euros en un lloc, que deien: «Un 4 per cent per sobre l'IPC!» –ara ho analitzarem–, «per sobre l'IPC!», de vint-i-cinc euros en un lloc i de trenta euros en un altre.

Vostè ho sap perfectament: el cost mitjà actualment d'un nen de zero a tres anys és anualment d'uns 7.384 euros. Vol dir que les ajudes actuals que dona la Generalitat cobreixen un 8,6 per cent del total –un 8,6 per cent del total.

Si mirem per exemple el que són les deduccions que vostès fan, fan una deducció a l'IRPF de tres-cents euros per fill. Deducció que no s'ha mogut des de l'any 2001! És a dir, des de l'any 2001 no hem mogut les deduccions; segueixen sent de tres-cents euros per fill. És a dir, no ho hem actualitzat al nivell de l'IPC.

On som? Si mirem les dades a nivell de tota Espanya, Catalunya és la segona comunitat autònoma en ajudes al primer fill. No està malament; ho hem de reconèixer. Però si mirem les ajudes al segon fill, ja passem al tercer lloc, ja baixem. Li recordo, senyora consellera, que la majoria de famílies tenen dos fills; és la mitjana.

Però és que si anem a les ajudes que rep..., o si ajuntem les ajudes d'excedència que donen altres comunitats autònomes i que nosaltres no donem, estem a la sisena posició, senyora consellera, a la sisena posició. Només cobrim un 8,6 per cent.

Per tant, Catalunya estaria, en el rànquing europeu, sisè a l'Estat espanyol i dotzè a la Unió Europea. Com volem ser capdavaners a la Unió Europea si estem a la cua en aquest sentit..., posant les ajudes per a fills i les ajudes a l'excedència estem a la cua de la resta d'Espanya?

Jo li ho comentava abans; vostè ens va vendre i ens va dir que per sobre de l'IPC pujava... També hem de recordar que les despeses de les famílies amb fills menors han augmentat molt més que l'IPC normal. Però és que aquí també hem de veure una cosa, i és que les ajudes que dona, que ha donat el tripartit no són el mateix concepte d'ajudes que es donaven abans. Per exemple, entre zero i tres anys, ara es dona a partir d'un any, en el qual la gent ha deixat de percebre, realment... Si abans, en aquests quatre anys primers, cobraven 2.100 euros, ara només cobraran 1.875 euros. És a dir, realment no hem pujat, sinó que hem anat cap enrere, senyora consellera; per tant, estem donant menys ajudes –menys ajudes– que fa tres anys.

I això ho podem veure a les prioritats pressupostàries; d'això en vam tenir ocasió de parlar també quan vam parlar de pressupostos, vam veure quines són les prioritats pressupostàries. Les transferències corrents de la Secretaria de Família han baixat de 182 milions d'euros a 174 milions d'euros –pressupostos de l'any 2007. L'import total destinat als ajuts a les famílies ha baixat 10,5 euros; sembla anecdòtic, però és que l'import destinat a aquestes ajudes de què vostè parla ha baixat, encara que siguin 10,5 euros. Jo em pregunto: com pot ser que hagi baixat si hem augmentat un 4 per cent les ajudes que donem a les famílies? I si mirem quants fills, quants beneficiaris se'n beneficiaran, veiem que passem de 323.000 a 280.000. Escolti'm, no ho entenem, perquè les projeccions de l'Idescat, per exemple, no donen una baixada, una davallada tan important per a aquest any. És més, el que ens diu és que estarem entre 303.942 infants i 346.435 de mitjana. És a dir que no hi ha una baixada tan important. Com pot ser que hi hagi aquesta reducció del 13 per cent? Les ajudes baixen.

I el pressupost: si mirem el que és la Secretaria de Família dintre del pressupost global de la Generalitat de Catalunya, hem passat del 0,62 per cent al 0,58 per cent. Per tant, no tenim una prioritització clara: no tenim una prioritització clara en lideratge, hem perdut el lideratge d'una conselleria de Família, ni tenim la prioritització clara tampoc en la despesa, perquè, malgrat que vostès ens parlen d'un augment del 4 per cent, les realitats pressupostàries ens demostren que s'han reduït.

On estan les promeses que vostès ens van fer dels programes electorals, del tripartit, de l'acord de l'Entesa d'estendre la prestació econòmica universal per infant a càrrec almenys fins als sis anys, i almenys fins als vuit anys? On estan les promeses de l'expresident o del president Maragall, que ens deia de cobrar totes les famílies fins als divuit anys cinquanta euros al mes per fill?

Per això nosaltres considerem, senyora consellera, que cal un canvi de rumb a les polítiques de família. Cal repensar molt bé les polítiques de família. Cal posar les polítiques de família de forma interdepartamental,

per un lideratge de la seva conselleria. Cal recuperar el concepte de família –cal recuperar el concepte de família. I això cal fer-ho també amb ambició. I sense una ambició pressupostària, senyora consellera, no hi haurà una ambició en les polítiques de família.

Jo li diria que la política, actualment, de família de la Generalitat és una política inexistent, és una política que es basa..., com vostè em deia: «És que ja fem altres coses a altres departaments.» No. La universalització dels ajuts que vostès volen fer a la Llei de serveis socials també ha de ser universalització per a totes les famílies. No es tracta de mirar cas per cas les famílies, sinó el concepte de família, recolzar-la. Perquè vostè sap molt bé quin és el problema demogràfic que tenim a casa nostra...

El vicepresident primer

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

I acabo, senyor president. Quin és el problema demogràfic que tenim a casa nostra? Hem de poder, amb les polítiques de família, que les famílies, que les parelles puguin tenir els fills que vulguin, i que no sigui un impediment. I això només ho farem amb ambició –ambició– des de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor consellera, senyores diputades, senyor diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. La consellera d'Acció Social i Ciutadania, honorable senyora Carme Capdevila, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, jo lamento de tot cor el que li ha passat a aquesta nena. Jo, abans de dedicar-me a la política, he estat professional de la Direcció General d'Atenció a la Infància durant molts anys, he vist casos esgarriposos i, malgrat això, mai –mai– he pogut posar pell morta davant d'aquesta situació.

Jo vull que sàpiga que en aquest moment la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, a nivell intern, estem analitzant el que ha passat, el que s'ha fet i el que es podia fer. I li puc ben assegurar que, si arribem a la conclusió que hi va haver negligència per part d'alguna persona de l'equip d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de Tarragona, a mi no em tremolarà el pols i prendrem les mesures adients, encara que aquestes siguin dràstiques.

Des del departament, com li dic, estem analitzant amb profunditat el cas, i em comprometo a donar totes les explicacions que facin falta, des de la serenor, per a poder avançar i, sobretot, per a evitar noves situacions com aquestes, aquestes explicacions que vostè em demana que jo faci. Però també com a consellera demano a la resta de les administracions implicades que facin el mateix, que revisin amb honestedat el que ha passat i que, si arriba el cas, també prenguin les mesures cor-

rectives. Ho demano a tothom: als jutjats, a l'hospital, a tothom. Perquè, li ho repeteixo, seré ferma si no s'ha actuat correctament, i espero que ningú defugui la seva responsabilitat; jo entomaré les meves.

I retornant a la interpellació que vostè m'ha fet sobre política social, especialment adreçada a les famílies, primer de tot un aclariment: hi ha la Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies, en la qual estan recollides totes les actuacions –si vol, després ja li'n passaré una còpia, amb molt de gust–, però sí que hem de tindre clar que la nostra societat, que està en constant evolució, tant pel que fa als diversos models familiars..., i per tant també pel que fa als diversos models de suport a les famílies que nosaltres hem d'aplicar. Les polítiques per a les famílies, de suport a les famílies, jo no les puc entendre d'una altra manera que no sigui amb aquest caràcter transversal. Seria molt limitat pensar que totes les actuacions de suport a les famílies quedessin reduïdes al context del Departament d'Acció Social i Ciutadania. No les puc entendre d'una altra manera des d'aquesta vessant transversal i amb la qual nosaltres estem treballant. Perquè volem, sobretot, donar suport a les persones que tenen al seu càrrec també persones en situació de dependència; volem també fomentar que la gent jove pugui formar famílies, a través de les polítiques d'emancipació, o facilitar l'accés a l'habitatge, o augmentar també les places de l'escola bressol, per a poder conciliar la vida laboral, personal i familiar.

Totes aquestes mesures s'inclouen en el full de ruta en matèria de polítiques familiars. Unes d'elles estan contextualitzades per la mateixa Llei de suport a les famílies, i és per això que aquest any, el 2007, hem creat un grup de treball per al desplegament de la Llei de suport a les famílies. Aquest grup de treball està preparant un projecte de decret que regularà les prestacions i els ajuts a les famílies, l'acreditació de les famílies nombroses, el reconeixement i l'acreditació també de les famílies monoparentals, amb l'expedició del títol corresponent, amb l'objectiu d'oferir protecció social a aquestes famílies que també es troben o es poden trobar en una situació d'especial vulnerabilitat.

Però m'agradaria, ja que en tinc l'oportunitat, passar a dir-li quines són les polítiques familiars que estem fent en aquest moment. I, en primer lloc, jo li parlaré dels ajuts i de les prestacions amb fills a càrrec, que, des que va entrar en vigor la llei el 2004, s'ha anat ampliant el ventall de les famílies beneficiàries. Vostè ho sap –i ho ha anomenat–, hi ha aquesta prestació de caràcter universal per infant a càrrec per a totes aquelles famílies amb infants de menys de tres anys i per a les famílies nombroses fins als sis anys.

El 2004, el Govern d'esquerres i catalanista va equiparar el tractament de les famílies monoparentals al que rebien les famílies nombroses, i donava així un major reconeixement a les famílies monoparentals. El 2004 també es va crear l'ajut a les famílies en situació d'especial vulnerabilitat per part, adopció o acolliment múltiple. El 2005 es va establir la prestació econòmica de caràcter universal per part, adopció o acolliment múltiple per a les famílies que han tingut un part múltiple o que hagin adoptat o acollit dos o més infants. També el 2006 es va establir l'ajut per a l'adopció internacio-

nal. Lluny, lluny d'aquelles promeses electorals, potser sí, senyor diputat, però la prioritat política..., en lloc d'incrementar les edats, doncs, s'han incrementat els diversos col·lectius que podien ser perceptors d'aquests ajuts universals per fill a càrrec.

Jo, també, dir-li que a nivell estatal l'única ajuda que existeix a nivell de prestacions per a les famílies és aquesta deducció de l'IRPF de 1.200 euros anuals i que només s'aplica a les dones que són treballadores. Per tant, a l'Estat espanyol no tenim aquest ajut universal, com sí que el tenim aquí a Catalunya.

Nosaltres som conscients que hem d'avançar cap a l'increment dels ajuts familiars, tant pel que fa a la seva quantia com a l'edat per ser-ne beneficiari, i en aquest sentit li puc assegurar que hi estem treballant. Però aquesta transversalitat en les polítiques familiars també es veu reflectida en altres departaments. I aquí voldria, per exemple, incloure els ajuts a famílies, per exemple, per a la inseminació o per a tractaments de fecundació *in vitro*, ajuts des del Departament de Salut; o tota l'ampliació o tot el suport que s'ha donat a totes aquelles famílies per a l'atenció de la primera infància amb discapacitat o amb risc de patir-ne fins als sis anys, amb un augment molt important d'hores d'atenció assistencial per a atendre aquests infants i les seves famílies. Però també mencionar que des del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'han implantat diversos ajuts perquè les famílies puguin accedir a un habitatge, ajuts per a l'adquisició –i estic parlant de 2.200 habitatges–; o ajuts per al pagament del lloguer, dels quals se n'han beneficiat 8.376 famílies, o la concessió d'ajuts per a la rehabilitació, en els quals estem parlant de 21.271 habitatges destinats a les famílies.

Aquests ajuts econòmics són importants, però crec que també és important el fet que estem avançant en la conciliació de la vida laboral i familiar, i es per això que des del Govern estem impulsant el Pla estratègic per a la gestió del temps a Catalunya. Amb aquest ens comprometem, o ens comprometrà, aquest pla, a diverses actuacions i mesures que permetran revaloritzar el temps i incrementar-ne la quantitat i qualitat, buscant al mateix temps la participació i el consens de l'Administració, dels agents i de les persones implicades. Aquest pla està dirigit per la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania del departament.

En aquest marc, també vull destacar l'aprovació de la Llei 8/2006, de 5 de juliol, pel que fa a les mesures de la conciliació de la vida laboral, familiar i personal del servei de les administracions públiques de Catalunya, que va suposar un important pas endavant. Però també les campanyes de sensibilització per al repartiment o per la coresponsabilitat per al repartiment paritari de les tasques de la llar, que, com vostè sap, es van fer tant en la premsa escrita com a la ràdio, amb l'objectiu de donar més reconeixement social a la tasca reproductiva i al treball de cura i de la llar, sensibilitzant la societat sobre la necessitat d'un repartiment més equitatiu entre homes i dones.

Des del Departament de Treball s'han concedit subvencions per a guarderies infantils laborals. Des del Departament de Polítiques Territorials i Obres Públiques

s'ha establert una línia de transport públic a diversos polígons industrials, també en la línia de polítiques de suport a les famílies. I en l'àmbit educatiu s'han fet moltes actuacions, molt diverses.

Jo voldria destacar, per exemple, que no podem deixar-los de banda, tots els ajuts que es donen per a l'atenció domiciliària a infants que per causa d'una malaltia, per exemple, no poden assistir a l'escola; o els ajuts per a assistir-hi a un alumnat que viu en un entorn sociocultural desfavorit; o els tallers de cohesió social a les famílies, o els plans educatius d'entorn. També cal mencionar la dotació econòmica que es fa per a la compra de llibres de text a aquelles famílies, doncs, en condicions socioeconòmiques desfavorides; o bé els 88 milions de despeses destinats al funcionament de llars d'infants o a actuacions per al foment..., amb la creació d'escoles per a infants de zero a tres anys.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor López, té la paraula per replicar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, gràcies per les seves explicacions. Nosaltres, ja sap que hem demanat la seva compareixença, seguirem molt amants tot això, i sempre ho repetiré –ho vaig dir quan parlàvem del cas de les adopcions del Congo i ho dic ara–, amb la prudència, perquè per nosaltres, pel nostre grup, pel Grup Popular, els infants són el..., dic «el bé», però no vull..., a vegades, utilitzar «el bé»..., però per nosaltres els infants són el bé més preuat de la societat, i per tant ho hem de fer amb molta prudència però també amb responsabilitat, i per tant serem molt contundents en aquest sentit.

Home, jo del que li he escoltat, senyora consellera, quan hem parlat dels temes de família, és que l'únic que estan fent nou, allò nou que ens poden presentar, és aquest grup de treball per al desplegament de la llei. Home, està molt bé que quatre anys després de l'aprovació de la llei creïn un grup de treball per al desplegament de la llei; és a dir que aquest grup de treball supos que trigarà un any més i trigarem cinc anys... I ara tenim, en el desplegament de les lleis de família de Catalunya, per una banda, un grup de treball per al desplegament de la Llei de famílies, i per una altra banda, un procés participatiu per a la creació de la llei de la infància. Està molt bé; està molt bé, però sàpiga que el temps corre i que les famílies tenen necessitats avui, actualment, i que, per tant, hem perdut molt de temps, i, com a mínim, en això sí que acceptar la crítica que hem perdut massa temps en el desplegament de la llei, si ara estem començant a plantejar-nos –a plantejar-nos– com desplegar-la.

Ajudes a les famílies. Miri, vostè m'ha comentat una sèrie d'ajudes que s'han creat, però no són ajudes universals. Les que s'han creat, no; les que s'han creat, no: estan condicionades per recursos, les que s'han creat, les noves. Per això jo li deia: estem parlant, en una llei de serveis socials, d'un concepte d'universalització dels serveis. I nosaltres el que diem és que una concepció de política de família... No estem parlant de necessi-

tats concretes de les famílies –que em sembla molt important i que són també d'altres departaments: llibres de text, etcètera–, no, un concepte de recolzament a la família com a institució, i un concepte també que ens pugui..., que puguem lluitar des de l'Administració de la Generalitat de Catalunya per combatre aquest desert de la natalitat que ens està dient la Unió Europea. L'altre dia escoltava el comissari Solbes que ens ho deia, que tenim un greu problema a Europa. Fixi's que no és un tema de la dreta o l'esquerra. El comissari Solbes, prohòm del socialisme espanyol, que ens deia... Solbes, perdó, Almunia, que ens deia que teníem un gran problema a Europa amb el problema de la natalitat. I això és una cosa que després veurem, per exemple, en el tema de les pensions, no?

I, per tant, aquest enfocament de recolzar les famílies, de dir que, en tenir un fill, en tenir dos fills, la Generalitat de Catalunya està amb ells, és molt important. Per tant, a nosaltres ens interessa aquest concepte, recolzar el concepte que tenir fills és molt important.

I, si nosaltres mirem com han evolucionat les ajudes de la Generalitat en aquests conceptes, no han evolucionat, han anat cap enrere. Perquè és cert que hem passat de 525 euros l'any 2003 a 625 euros l'any 2007, però és que hem tret un any: abans era de zero a tres anys, i ara és d'un a tres anys. Abans cobraven 2.100 euros i ara cobren 1.875 euros en total. I això és important que ho diguem: hem perdut, hem anat cap enrere!

Deduccions. Vostè ens comentava una sèrie de deduccions, perquè, si mirem les dues deduccions que existeixen en concepte de família, la deducció per naixement o adopció i la deducció per lloguer d'habitatges no s'han mogut des de l'any 2002. I jo suposo, senyora consellera, que vostè sap molt bé que aquests 300 euros del 2002 no són els 300 euros del 2007. I li deia abans: l'IPC mesura l'evolució dels preus, però els costos que tenen les famílies amb menors són molt més elevats, l'evolució és molt més. Per exemple, l'any passat, si va augmentar un 4 per cent l'IPC –un 3 per cent i escaig, quasi un 4 per cent–, els costos de les famílies amb menors van augmentar un 5 per cent, i per tant tampoc podem mirar això.

Senyora consellera, nosaltres considerem que, més enllà de la transversalitat, necessitem que vostè sigui líder, que lideri les polítiques de família, que des de la conselleria es doni aquest enfocament familiar a les polítiques de la Generalitat. Abans parlàvem: «Hi ha un enfocament, quan parlem de les polítiques de gènere, de la perspectiva de gènere.» També és important que donem la perspectiva familiar dintre la Generalitat.

Nosaltres considerem que cal ampliar l'enfocament que té aquest Govern, cal posar en marxa un pla de família; és l'únic pla que li falta, a la seva conselleria. Tots els sectors tenen pla, i la família no. Per què? No ho entenem. Per què treu el nom de «família» de la conselleria? Tant costava, reconèixer l'esforç que fa la majoria d'aquesta població per crear una família?, per crear una família que cada cop li costa més a la gent jove, als menors de trenta-cinc anys? Tant costava, això? I tant costa incloure-ho en els quatre pactes –és una cosa que ja li dic que li proposarem en la moció, i espero

tenir el seu suport– que va oferir el president Montilla a tota aquesta cambra? Que un pacte, un més, sigui una cosa que és fonamental: que donem aquesta visió a la societat que tota aquesta cambra, que aquest Govern de la Generalitat de Catalunya creu, valora i, sobretot, fomenta la família com a base de la nostra societat, de la societat de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, per nosaltres, aquest enfocament i aquesta priorització de les polítiques de suport a les famílies també són prioritaris per al Govern de la Generalitat. Jo sóc plenament conscient que tenim molta feina per fer i, de fet estem treballant per millorar aquestes polítiques de suport, no en tingui cap dubte, perquè –li ho he dit– aquest eix troncal del suport a les polítiques familiars també és una prioritat d'aquest Govern, també és una prioritat del Departament d'Acció Social i Ciutadania. Però aquest suport el farem en un marc d'actuació integral.

Jo voldria acabar aquesta rèplica d'una manera molt breu, perquè sí que voldria repassar les dades de caràcter econòmic a què vostè m'ha fet referència amb anterioritat amb relació a les polítiques de suport a la família.

Miri, vostès han presentat una proposició de llei de modificació de diversos articles de la Llei de suport a les famílies. Jo he tingut a bé de fer... (*Veus de fons.*) Sí, vostès l'han presentat, una proposició de llei de modificació dels articles 9, 12 i 13 i d'addició a l'article 10 bis, i una disposició addicional de la Llei de suport a les famílies. Jo he fet un càlcul de les seves polítiques familiars. Miri, el càlcul de la modificació d'aquesta proposició de llei suposa 800 milions d'euros, més –més– de la meitat del pressupost que tenim en tot el departament.

Per tant, avancem i avançarem plegats, però sempre que les propostes siguin raonades i les propostes es puguin tirar endavant. Per què? Jo li passaré dades de l'Eurostat del 2005: la pressió fiscal a Espanya és, era d'un 36,4 per cent; França registrava un 45,8 per cent; a Suècia i Dinamarca estaven per sobre del 50 per cent. Vostès sempre han fet la política d'abaixar impostos, de no augmentar la pressió fiscal, però en canvi volen polítiques socials. A veure, una cosa i l'altra no ens lliga, senyor diputat, no ens lliga.

Jo crec que, en el marc de la Unió Europea, totes les polítiques de suport a les famílies, potents –potents–, van lligades a una important també pressió fiscal, i no pas a una política de reducció d'impostos. Miri França, miri Suècia, miri Dinamarca. Però, per l'altra banda –per l'altra banda–, a Catalunya tenim el finançament que tenim, i no és precisament el que necessitem. Aquí hi ha un desequilibri creixent –i vostè ho sap– entre

el que paguem en impostos i el que rebem en despesa pública. Necessitem millorar aquest finançament, eh?, un finançament insuficient que també repercuteix o repercuteix molt negativament en el progrés social que tots nosaltres desitjàvem.

Vostè, en aquesta proposició que abans esmentava, eh?, demana que fem l'ampliació de les prestacions econòmiques, entre altres coses, per fill a càrrec fins als setze anys, i també n'incrementa els imports. Això té un cost, ja li ho he dit, senyor diputat, de 800 milions d'euros. Per tant, li demano –i en això ens trobarem, perquè en aquest apartat hi ha coincidència– que hem d'avançar i hem d'enfocar les polítiques del Govern en el suport a les famílies, però ho hem de fer des de la seriositat, des del rigor, perquè aquestes propostes, en aquest moment, senyor diputat, no són viables.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00048/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, formula la interpellació l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, en primer lloc, i arran dels esdeveniments ocorreguts els darrers dies, permeti'm manifestar-li l'absoluta confiança del nostre grup parlamentari en la gestió del seu departament en tots els aspectes que porten a terme.

Per altra banda –anem a la interpellació–, des de l'acord de l'Entesa Nacional pel Progrés que va donar llum al Govern actual de la Generalitat, el departament competent en matèria de joventut és el seu, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, i és per aquesta raó que dirigim al seu departament la nostra interpellació sobre polítiques de joventut.

Ho fem perquè en els darrers anys s'ha demostrat la necessitat d'articular des de totes les administracions unes polítiques dirigides a crear els condicionants que permetin als joves avançar cap a la seva emancipació i avançar cap a la seva participació plena a la societat. Emancipació entenent que és la capacitat, la possibilitat de desenvolupar per a cada jove el seu propi projecte de vida, i participació plena a la societat perquè entenem que les polítiques de joventut també són les polítiques responsables de conformar una joventut activa i compromesa amb la societat que l'envolta.

La necessitat d'articular unes polítiques de joventut més potents i millors ha vingut donada també per les dificultats creixents per a l'emancipació juvenil. L'augment de les dificultats per a l'accés a l'habitatge –ja sigui l'augment del cost de l'habitatge de compra o el cost del lloguer–, la precarització creixent en el món del treball

–on hem de recordar que els joves treballadors pateixen la meitat dels accidents laborals que es produeixen en el nostre país–, o els nous reptes en l'àmbit de l'ensenyament universitari i postuniversitari i la formació professional, són mostres d'aquesta necessitat.

Però no són les úniques dificultats que afronten els joves catalans d'avui. Les polítiques de salut, per exemple, han estat oblidades dins de les polítiques de joventut, i han hagut de ser els repunts en les estadístiques dels embarassos no desitjats i els contagis de malalties de transmissió sexual entre els joves els que han fet reflexionar que cal actuar amb molta més determinació.

I, alhora, en una societat cada vegada més complexa, no podem tractar els joves com un tot homogeni, com si tots els joves del país fossin iguals i tinguessin les mateixes necessitats. Hi ha una diversitat juvenil, una diversitat per entorn familiar, per nivell d'estudis, per ubicació territorial. I també hem de tenir en compte, per exemple, els joves nouvinguts, un col·lectiu que també és heterogeni entre ell i que cada vegada és més creixent en el conjunt dels joves catalans. I hem de tenir en compte també que les necessitats dels joves, per exemple, de setze o disset anys són diferents de les dels joves de vint-i-sis, vint-i-set o vint-i-vuit.

Som conscients també que les institucions del nostre país tenen limitacions per intervenir en la globalitat de l'emancipació juvenil, perquè decisions bàsiques que afecten l'habitatge, la formació o l'ensenyament no les decideix, malauradament, el Govern de la Generalitat, sinó que les decideix el Govern de l'Estat espanyol; un Govern de l'Estat espanyol que les decideix moltes vegades des d'una perspectiva excessivament centralista i homogeneitzadora, que oblidia la diversitat i que actua *de facto* contra els interessos dels joves catalans.

I també som conscients que per desenvolupar polítiques actives tenim dificultats pel que fa al finançament de les polítiques socials de Catalunya, perquè som deutors d'un model de finançament que perpetua l'espoli fiscal.

Però aquestes limitacions no ens poden portar ni a la inhibició ni a l'autocomplaença. Hem d'aprofitar el marge que tenim –que és ampli, tot i que no ho és tot el que voldríem– per articular unes polítiques des del Govern dirigides als joves, que permetin acompanyar-los i ajudar-los en el seu procés d'emancipació i participació plena en la nostra societat.

En aquesta línia, en els darrers anys s'han anat desenvolupant polítiques de joventut cada vegada més ambicioses i millor articulades, i ho han fet moltes institucions, de molts colors polítics diferents. Ja va ser l'any 2001 que es va iniciar el camí del Pla nacional de joventut, proposat pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i consensuat entre tots els agents del moviment juvenil i les forces parlamentàries, un pla que va ser revisat i actualitzat a la passada legislatura, també la legislatura en què es va aprovar la Llei de l'Agència Catalana de la Joventut, que estem segurs que dotarà el Govern d'una eina més àgil per poder afrontar els reptes dels joves catalans d'avui.

Però una peça important per al desenvolupament d'aquestes polítiques –que sempre hem dit que han de ser integrals, interdepartamentals i interinstitucionals– són els municipis i els ens locals. De fet, en ser els ajuntaments les administracions més properes al ciutadà, són els primers que perceben les necessitats dels joves d'avui i són, en definitiva, una peça fonamental de les polítiques de joventut. Uns ajuntaments i consells comarcals que també han fet la seva evolució en l'àmbit de les polítiques de joventut, que han passat de concebre-les només com unes polítiques d'oci juvenil, en molts casos, a incorporar serveis d'informació juvenil després, i desplegar borses d'habitatge i oficines de treball per a joves avui. Aquesta evolució ha estat un èxit atribuïble a les successives iniciatives governamentals, al bon treball i mobilització del moviment juvenil i a la tasca dels professionals de les polítiques de joventut.

Però la situació actual entenem que no és suficient, que cal anar més enllà i cal col·laborar més amb els ajuntaments i consells comarcals, pensant en les polítiques de joventut en clau de territori, adaptant l'actuació del Govern de la Generalitat a la diversitat municipal; diversitat de situacions i necessitat d'actuacions diferenciades per a cada situació diferent.

I és per aquesta raó que ens dirigim a vostè, per conèixer quina és l'estructuració del treball de la Secretaria de Joventut al territori. Unes polítiques ambicioses de joventut necessiten també una aplicació també ambiciosa, i el paper de les coordinacions territorials de la Secretaria de Joventut al territori és fonamental. És aquesta presència del Govern de la Generalitat al territori la que fa que tingui més capacitat de percebre les necessitats dels ajuntaments i els consells comarcals pel que fa a les polítiques de joventut: un jove de la Terra Alta no té les mateixes dificultats per emancipar-se que un jove de l'àrea metropolitana de Barcelona; unes dificultats que estan molt esteses i són homogènies al territori amb relació a l'habitatge, però que, per exemple, amb relació al món del treball són diferents en un cas i en un altre. I aquest és el repte d'una administració moderna i eficaç: estar present al territori i donar satisfacció i resposta al jove de la Terra Alta i al jove de la corona metropolitana.

Per altra banda, i més enllà de les coordinacions territorials de la Secretaria de Joventut i del treball que porten a terme, ens agradaria que detallés la col·laboració de la Secretaria de Joventut amb els ajuntaments i el consells comarcals; una col·laboració que es porta a terme a través dels plans locals i els plans comarcals de joventut, que són l'eina imprescindible per portar a terme unes polítiques d'emancipació i participació juvenil.

Sabem que el Govern ha fet un esforç especial per dotar els ajuntaments de plans locals de joventut que determinin les necessitats dels joves dels municipis, determinin quins serveis són necessaris i quines mesures s'han de prendre per cobrir aquestes necessitats.

Voldríem conèixer, honorable consellera, si s'ha aconseguit aquest any que hi hagi més ajuntaments que despleguin plans locals de joventut; voldríem conèixer també quin és el pressupost que es preveu destinar als municipis des de la Secretaria de Joventut, i quina n'ha

estat l'evolució en els darrers anys. Això ens permetrà una cosa bàsica, que és conèixer la tendència i saber si és positiva o negativa.

També creiem que és important valorar el paper de les comarques, sobretot aquelles parts del territori on hi ha ajuntaments petits, municipis petits, que no tenen la possibilitat d'oferir tots els serveis que poden els ajuntaments de ciutats mitjanes o ciutats grans. També el paper de les comarques, del Conselh Generau d'Aran, en tots els àmbits: en l'àmbit de l'habitatge, de la salut juvenil, de les condicions de treball o de la formació i la participació associativa. Voldríem conèixer quin és l'estat d'aquesta qüestió, i el més important, quina serà l'aportació pressupostària que destinarà el Govern enguany a aquest concepte.

Esperem, doncs, del seu Govern, del nostre Govern, que sigui capaç d'afrontar els reptes relatius a la situació dels joves del nostre país. Estem convençuts, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i des de l'organització juvenil que en formo part, la JERC, que serem capaços d'afrontar aquests reptes i de superar-los, i en serem capaços d'acord amb el territori, amb els municipis i amb les comarques del nostre país.

Gràcies, senyor president; gràcies, honorable consellera i il·lustres diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Aragonès. Té la resposta la consellera d'Acció Social i Ciutadania, l'honorable senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades..., agraeixo, senyor diputat, el to de la seva intervenció. I m'agradaria començar reiterant, com he dit altres vegades, que des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, a través de la Secretaria de Joventut, continuarem desplegant les polítiques que segueixen els principis rectors del Pla nacional de joventut de Catalunya; un document que, com vostè sap, ho sap molt bé, va ser aprovat l'any 2000, revisat el 2005, i amb el consens de totes les forces amb representació parlamentària en aquell moment.

El departament, doncs, treballa per oferir als i les joves del país eines que els permetin accedir a la plena ciutadania, unes eines que els ajudin a desenvolupar els seus projectes de vida i que els permetin, d'una banda, emancipar-se, i de l'altra, participar en la societat que els envolta.

Les polítiques de joventut del Govern, ho he dit també en una altra interpellació, són polítiques integrals i transversals, és a dir, que atenem de manera global els diversos àmbits de la vida de les persones joves, com és la formació, la salut, l'habitatge, el treball, la participació o la cultura, coordinant els diversos agents que a casa nostra fan polítiques de joventut com són les diverses administracions, les entitats socials o les mateixes persones joves.

Abans de començar a donar-li respostes sí que m'agradaria fer esment que la setmana passada, en la reunió

del Consell Executiu, del Consell de Govern, varem aprovar els estatuts de l'Agència Catalana de Joventut, i d'aquesta manera reestructurem orgànicament l'Administració de la Generalitat en matèria de joventut per tal d'oferir un servei més eficient i adequat a les necessitats del jove.

L'Agència Catalana de Joventut desenvoluparà i executarà, entre altres, aquests programes que afavoriran l'emancipació del jove per tal que els joves puguin tirar endavant aquest projecte de vida, amb independència d'on visquin, si a les Terres de l'Ebre, o al Barcelonès, o a Barcelona ciutat. L'agència també assumirà la gestió de la Xarxa Nacional d'Albergs Socials de Catalunya, el Carnet Jove, el Carnet +25 i la Xarxa Catalana d'Informació Juvenil.

Vostè ha mencionat i ha reiterat al llarg de tot el fil conductor de la seva intervenció la territorialitat. Miri, aquest és un dels principis que orienten la nostra actuació en matèries de polítiques de joventut, i que es concreta en el treball conjunt que el Govern i els municipis i les comarques estem fent per tirar endavant les polítiques de joventut, perquè sí que ha de ser d'aquesta manera, les polítiques han de ser polítiques de proximitat, i les hem d'apropar a on viuen els joves i les joves, i els hem d'apropar a les institucions perquè aquestes també puguin donar resposta a les seves necessitats.

Aquest treball territorial s'aconsegueix amb aquest treball interinstitucional. I el Govern és conscient que les administracions locals són les més properes, i per això hi treballem d'aquesta manera coordinada.

Al Departament d'Acció Social i Ciutadania, des de la Secretaria de Joventut, hi han cinc coordinacions pròpies per donar suport al territori i per permetre que les polítiques de joventut responguin a les realitats, com dèiem abans, amb independència d'on visquin els nostres joves i les nostres joves.

Aquesta aposta pel territori ja es va fer, es va començar a fer a l'anterior legislatura, també, gràcies a les intervencions i actuacions de la Secretaria de Joventut, a través d'aquesta coordinació de les diferents administracions locals, però també amb la participació de la Federació i de l'Associació de Municipis.

El nombre de municipis que en aquest moment han accedit a un pla local de joventut ha augmentat de manera espectacular. Parlant d'aquest augment, estic parlant que el 2003 hi havia 231 plans locals de joventut, en aquest moment en tenim 509, un increment important.

Enguany, després d'haver rebut i d'avaluar les propostes locals podem dir que 46 ajuntaments més —46 ajuntaments més—, sumats als 509, han aprovat aquest Pla local de joventut; d'aquesta manera ja són 555 els ajuntaments amb un pla local de joventut, o, dit d'una altra manera, el 60 per cent dels 946 ajuntaments catalans ja disposen d'una eina de planificació de les seves polítiques destinades als i a les joves. Podem constatar, doncs, que dels 231 que vam trobar l'any 2003, fins a la data d'avui, hem crescut un 220 per cent, i hem arribat a aquests 555 plans locals.

Pel que fa al pressupost —vostè també em demanava...—, la col·laboració del Govern de la Generalitat ha crescut

molt per sobre d'aquest 220 per cent, quant a la implantació de plans locals, i s'ha situat en un increment del 1.204 per cent, del 2003 al 2007. És a dir, hem multiplicat per més d'onze el pressupost que teníem el 2003, que era de 494.000 euros, l'exercici del 2003, i hem passat el 2007 a una previsió pressupostària de 5.544.340 euros.

Amb relació a les comarques els vull mencionar que tots els consells comarcals de Catalunya, inclòs el Consell General d'Aran, a hores d'ara ja compten amb el seu propi pla de joventut, i ens situem així en un total dels quaranta-un plans comarcals. I pel que fa al pressupost, en aquests moments, que mai s'hi havia arribat, és de gairebé 2,2 milions d'euros pressupostats per a l'any 2007.

Podem dir, doncs, que el Govern continuarà amb el principi de proximitat que contempla el Pla nacional de joventut i amb el mètode de treball interinstitucional que fomenta el Pla nacional de joventut de Catalunya. I ho farem perquè la proximitat és la garantia per poder implementar polítiques de joventut adaptades a les necessitats específiques, a les necessitats específiques de cada territori i a la vegada també de cada col·lectiu. Per nosaltres, per tant, la proximitat és una garantia que la igualtat d'oportunitats entre les persones joves sigui real.

Tan important, no obstant, senyor diputat, com la territorialitat és el principi d'igualtat. L'Estatut de Catalunya, en el seu article 4.2, ja ho contempla, que diu que els poders públics de Catalunya han de promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives, i han de facilitar la participació de totes les persones, etcètera, no cal que ho recordi perquè tots el coneixem. Això ens obliga, ens obliga el Departament d'Acció Social i Ciutadania, però sobretot ens obliga la Secretaria de Joventut i, en aquest cas, també totes les i els joves.

Sovint parlem de la necessària igualtat entre tots els catalans, però per fer-ho hem de ser conseqüents i hem de tenir present que avui els i les joves es troben en circumstàncies diverses, i, per tant, hem de treballar per anar donant resposta a tots els joves i les joves de Catalunya a través dels programes que el Govern té establerts en matèria de l'eradicació de la violència, amb programes per a persones amb risc d'exclusió social, amb programes sobre drogues o també per millorar l'accés a l'habitatge.

De la mateixa manera hem de procurar que l'impacte de les polítiques de joventut en les persones joves sigui igual a tot el país, i no crec que això ho hàgim de limitar a la Secretaria de Joventut i a les administracions locals, sinó que hem de demanar i, de fet, ja és així, continuar implicant i donant suport a tot el teixit associatiu. El màxim exponent d'aquesta tasca de foment es manifesta en el Consell Nacional de Joventut de Catalunya.

La Secretaria de Joventut, per tant, per exemple, està donant aquest suport decidit, i aquest crec que és un tema molt important, està donant un suport molt decidit al desplegament territorial d'aquest Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i està assumint econòmicament la creació de les oficines i el manteniment del seu

personal en les diverses demarcacions del país. Aquesta també és una eina molt necessària –estic parlant de participació, estic parlant de teixit associatiu– per tal d'avançar en la creació dels nous consells locals de joventut. Per tant, incrementarem el suport i consolidarem l'espai de coordinació entre la Secretaria de Joventut i el territori.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Aragonès, té la paraula.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Gràcies, honorable consellera, per la resposta. I serem breus i ràpids, perquè volem mostrar-li la satisfacció per les polítiques que està portant a terme el Govern en aquest àmbit.

Primer, la satisfacció pel nombre de municipis que tenen plans locals de joventut; haver passat de 230 a 555 en cinc anys és, realment, un pas endavant considerable. Que l'augment del pressupost, també en aquest termini, hagi estat una multiplicació per onze, doncs, és una satisfacció.

I, realment, creiem que això ha estat possible per diverses qüestions. La primera, perquè s'ha de reconèixer que hi ha hagut una mobilització dels joves per a la defensa de les seves condicions de vida i que hi ha hagut unes institucions que ho han escoltat i que ho han tingut en compte; en segon lloc, perquè hi ha una trajectòria i uns professionals de les polítiques de joventut que han estat treballant també i s'han implicat fermament en aquestes polítiques, i, sobretot, perquè hi ha hagut uns ajuntaments que s'ho han cregut, hi ha hagut uns ajuntaments que han decidit incorporar les polítiques de joventut en les polítiques fonamentals de cada municipi. I això ho hem pogut veure a les darreres eleccions municipals, on tots els partits, en els seus programes electorals, incorporaven propostes destacades de joventut, en la línia del que està treballant des de fa uns anys la Secretaria de Joventut.

També entenem que és important la concepció de la diversitat territorial. No és el mateix, i ho hem dit moltes vegades, el paper que poden desenvolupar les polítiques de la Generalitat en un territori o en un altre, perquè les necessitats són diferents, i per aconseguir la igualtat necessitem solucions diferents per a situacions diferents.

I també estem satisfets que es treballi d'acord amb els joves. Les polítiques de joventut no es poden desenvolupar d'esquena als joves i d'esquena a la participació. Creiem que aquest valor, que s'ha estat treballant molt en els municipis, s'està treballant també ara des del Govern de la Generalitat.

Creiem que cal revaloritzar l'associacionisme juvenil, els joves compromesos, els joves actius, i creiem molt positiu el suport al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que és la plataforma d'entitats juvenils del nostre país, que és la veu dels joves organitzats, que és la veu crítica, també sovint, que trasllada a aquest Parlament, a la Comissió de Seguiment de les Polítiques

de Joventut, les necessitats dels joves d'avui, i creiem, doncs, que el seu desplegament territorial serà una eina més que tindran per poder desenvolupar aquest paper d'una joventut compromesa i activa. Tenim un país a mig fer i, per tant, les institucions i les plataformes del país, com el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, estan a mig fer. És obligació de tots ajudar-los.

Res més. Confiam des del nostre grup parlamentari que se segueixi treballant en aquesta línia, i ens posem a la seva disposició, a la del seu departament i a la del Govern de la Generalitat per seguir avançant cap a l'emancipació plena dels joves catalans, cap a la participació plena dels joves catalans, perquè entenem que uns joves emancipats són la millor garantia per, en un futur, també tenir un país emancipat.

Gràcies, senyora consellera; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Li haig de dir que des de la Secretaria de Joventut, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, a més d'assessorar i d'assistir els ens locals, també donem resposta a les demandes pròpies i concretes de cada municipi.

Abans no he pogut parlar d'un tema que també voldria fer-hi referència, perquè, a part de la territorialització i de l'equitat territorial o de la igualtat, també hem de donar respostes per incorporar la perspectiva de gènere a les polítiques de joventut municipals. I aquest és un treball en el qual també estem avançant de manera accelerada.

Aquesta resposta a les necessitats reals del territori, jo crec que va més enllà d'aquest assessorament especialitzat o d'aquest Banc de les Bones Pràctiques, i que ara requereixen fer un salt endavant en la qualitat, pel que fa a la nostra relació amb el territori, i avançar també en aquesta atenció a les necessitats de caràcter situacional que determinen el desplegament de les polítiques locals, optimitzar els recursos i posar a l'abast dels tècnics, dels regidors i dels investigadors els recursos necessaris per desenvolupar les polítiques de joventut.

El Govern està disposat, doncs, a fer aquesta aposta per repensar i millorar el treball colze a colze que fem amb les administracions locals de Catalunya, i també estem orgullosos de l'aposta que es fa per dotar i finançar cada dia més i millor els ajuntaments de Catalunya perquè facin més i millors polítiques de joventut.

En definitiva, en l'àmbit de les polítiques de joventut el Govern treballem perquè les nostres actuacions, senyor diputat, siguin útils per a tots els joves, visquin on visquin, perquè puguin assolir la seva emancipació. I hem de garantir que, com a polítiques de ciutadania, aquestes arribin a tots els joves i les joves, i considero que en aquesta tasca avancem de forma decidida.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà (tram. 300-00049/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la tercera hora de castellà, que, en nom del Grup Mixt, formula l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas... En la intervención de enero, señor *conseller*, sobre el tema de la tercera hora nos mal fiamos de que tarde o temprano nos haría algún truco para no dar esa tercera hora. No hemos tenido que esperar mucho y ya lo han conseguido. Y en este caso, parafraseando una frase del pasado, «sin que se note el cuidado».

Ya está bien, señor Maragall, de que ni siquiera usted está por encima de la ley, no tiene ningún derecho a marginar a ningún niño de Cataluña porque tenga quimeras monolingüistas o nacionales. Debo recordarle de nuevo, señor Maragall, que el Decreto de Enseñanzas Mínimas no aumenta una hora de castellano, como si a este se le pretendiera dar unas ventajas. No, señor *conseller*, el decreto del Gobierno devuelve la tercera hora de estructuras comunes que hasta ahora y desde la implantación de la LOGSE y la inmersión lingüística se le había hurtado a la enseñanza de la lengua castellana. No añade, por tanto, nada; solo restituye. No resta tampoco de la enseñanza del catalán nada, al contrario, justificaría política, pedagógica y moralmente las cuatro horas que arbitrariamente se dan ahora en esta lengua a costa de las horas de la otra.

No imponga a los demás, señor *conseller*, lo que no quiere para sí mismo. ¿Qué tal le parecería que aplicasen al catalán la misma receta que aplican ustedes al castellano? La decisión de incumplir el decreto del Gobierno español es arbitraria por tres razones: legales, pedagógicas y democráticas.

Comienzo por las legales. El Real Decreto 1513/2006, de 7 de diciembre del 2006, por el que se establecen las enseñanzas mínimas de la educación primaria, dictamina que se imparta una hora más de castellano a la semana. La Ley Orgánica 2/2006, de 3 de mayo, de educación, en el desarrollo normativo de su disposición final segunda dice: «Corresponde al Ministerio de Educación y Ciencia dictar en el ámbito de sus competencias cuantas disposiciones sean precisas para la ejecución y desarrollo de lo establecido en este real decreto.» Pero ustedes lo han incumplido.

Razones pedagógicas. Si en el resto de las comunidades de España con una sola lengua se dan en castellano veinticinco horas a la semana por ser lengua vehicular, y cuatro de lengua y literatura castellana, exactamente las mismas que se dan aquí para el catalán, ¿por qué aquí de castellano habrían de bastar solo dos para alcanzar

su dominio? Es tan evidente este disparate que lo quiero señalar con interjección.

Todos los estudios y evaluaciones de nivel sitúan a los escolares catalanes por debajo de los del resto de España. Según el informe del Instituto Nacional de Calidad y Evaluación y el Consejo Superior de Evaluación del Sistema Educativo de Cataluña, para cuya confección se han evaluado los conocimientos de 1.333 alumnos de cuarto de ESO en 57 centros de Cataluña y 6.153 alumnos del mismo curso en 271 centros del resto de España, el conocimiento de los escolares catalanes del castellano al acabar la ESO ofrece las siguientes conclusiones.

Las carencias en el conocimiento de castellano son evidentes en expresión escrita, gramática y literatura. Por ejemplo, en el campo ortográfico, mientras que en el resto de España se sufre un 12 por ciento de ortografía deficiente, en Cataluña es el 26, es decir, el doble, más del doble. En el análisis de textos literarios y de la morfosintaxis nuevamente hay una diferencia significativa entre la puntuación alcanzada por los alumnos de Cataluña, 64 por ciento, y los del resto de España, el 74 por ciento; o sea, cuando se analiza el dominio de la morfosintaxis, una parte muy relevante de la gramática, que permite construir oraciones en castellano con sentido y carentes de ambigüedad, mediante concordancias, correlaciones de tiempos y modos verbales, uso de pronombres, etcétera, se constata entre los alumnos catalanes un nivel, 43 por ciento, sensiblemente inferior al del resto de alumnos españoles, del 64 por ciento. La diferencia, de más de veinte puntos porcentuales, es muy significativa desde el punto de vista estadístico.

En cuanto al nivel de expresión escrita, el de la lengua catalana supera el 71 por ciento, mientras el de la lengua española no llega al 58 por ciento. La diferencia de trece puntos, señor *conseller*, da cuenta claramente de la insuficiencia de horas actuales destinadas al aprendizaje culto de la lengua, que solo se alcanza en la escuela. Si comparamos el dominio escolar de una y otra lengua a nivel global, el dominio del castellano es inferior al del catalán, aquí en Cataluña, en siete puntos porcentuales.

Estos resultados son la consecuencia de excluir criterios pedagógicos básicos; son innumerables. Enumero, solo algunos. Primero, los conocimientos lingüísticos, las habilidades comunicativas y la competencia lingüística en una lengua son directamente proporcionales al tiempo de exposición a esa lengua. Pura tautología, pero imprescindible recordárselo a un gobierno que le importa más la construcción nacional a lomos de una lengua que la adquisición de conocimientos.

Dos. Hasta los doce años hay una especie de plasticidad del cerebro específica para el conocimiento de idiomas, que tiende a desaparecer a partir de los siete años. Hasta esa edad la adquisición fonética es óptima; a partir de ella se va debilitando. El vocabulario se alarga hasta los ocho o nueve años, y la sintaxis tiene su apogeo entre los diez y los doce años. Por tanto, cuanto más pronto y cuanto más lenguas introduzcamos a edades tempranas, mejores resultados tendremos en la adquisición de lenguas y de conocimientos, ya que la riqueza de es-

estructuras lingüísticas y lógicas facilita el conocimiento, la atención del niño, la comprensión y la adquisición de nuevos conocimientos. Con una salvedad: la atención del niño es más fácil de mantener si la lengua en que se imparte el conocimiento es la materna. Por eso la inmersión excluyente es causa escolar de que un 9 por ciento del diferencial de veinticuatro puntos que existe entre el fracaso escolar de catalanohablantes y castellano hablantes, un 18,58 por ciento los catalanohablantes y el 42,62 por ciento de los castellano hablantes..., es la consecuencia lógica de este desastre.

Frente a la inmersión, Ciudadanos propone un modelo trilingüe progresivo: lengua materna de entrada y progresivamente se van introduciendo las otras dos a todos los efectos, de tal manera que puedan impartirse las mismas áreas de conocimiento en catalán, castellano e inglés.

Olvídese, olvídense ya de la lengua propia; no sean antiguos. Vivimos en un mundo interactivo, donde las lenguas son una oportunidad, no una barrera. ¿Por qué seguir imponiendo un modelo vehicular único en catalán, excluyendo las otras dos lenguas de comunicación más importantes del mundo, el castellano y el inglés? Veamos, como se hace en cualquiera de esos colegios alemanes o franceses o ingleses, carísimos, a donde llevan algunos de nuestros ilustres diputados a sus hijos en esta misma comunidad autónoma.

Razones democráticas. Miren, las razones pedagógicas en último caso podrían ser interpretables, pero no lo es el derecho que nos asiste a cualquier ciudadano esté donde esté del territorio español para acceder al conocimiento de la lengua común. El problema no es que hurten una hora de forma vergonzosa; el problema es que no acaben de una vez con este sistema franquista, carga, de una sola lengua vehicular. Desobedecen el decreto del Gobierno y tratan de engañarnos con el cuento de que se dejará al criterio de los propios centros dar o no dar la tercera hora, y cómo. Aunque ya nos ha dado una pista el señor Joan Ridao, de Esquerra: «Siempre de acuerdo con la realidad sociolingüística del entorno de cada centro y previa autorización del Departamento de Educación.» Juegan con ventaja; saben que nadie se atreverá a dar la susodicha hora, pero si alguien se atreve el departamento le sacará del error. Trucos legales para no cumplir con el decreto. De todas maneras, el entusiasmo excluyente del señor Joan Ridao lo ha dejado claro: «Hay que afirmar con rotundidad que no habrá tercera hora de castellano.» La determinación es tan firme que ya han amenazado con desplegar a los inspectores, no solo para velar que no se den más horas de las debidas de castellano, sino que todos los libros de texto sean en catalán y la inmersión se cumpla a rajatabla.

¿Tienen nostalgia de tiempos autoritarios, señor honorable *conseller*? ¿Otra vez un modelo policial? Se quejan ustedes del racismo que la Plataforma per Catalunya manifiesta contra la existencia de las mezquitas. Y lo suyo, ¿qué es?, ¿patriotismo?, ¿nacionalismo?, ¿o más bien xenofobia cultural? Sí, hablo, digo y digo bien; hablemos las cosas por su nombre: se está excluyendo, y la exclusión se llama xenofobia cultural.

Señor *conseller*, cumpla con la ley, y con el tiempo que ya no perderá maquinando cómo hacer desaparecer el castellano del sistema educativo catalán construyan una escuela con tres lenguas vehiculares para que cualquier padre de Cataluña pueda ofrecer a sus hijos un conocimiento perfecto de catalán, castellano e inglés, sin necesidad de gastarse una fortuna. Eso es la civilización, eso es el futuro, señor *conseller*.

Gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Robles. Té la paraula, per a la seva resposta, el conseller d'Educació, honorable senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats que ens acompanyeu a la sala en aquestes interpellacions tan apassionants..., miri, senyor diputat, a mi em sembla que la seva intervenció defineix exactament el fons de la seva posició en aquesta matèria: «Olvídense de la lengua propia.» *¡Olvídense de la lengua propia!* I això ve a dir vostè, això, en castellà, en aquesta cambra, «olvídense de la lengua propia»? Doncs miri, no. Simplement no, eh? De la mateixa manera que espero que els nois i noies del conjunt dels països de parla castellana no se n'oblidin, de *la lengua propia*. Vostè s'imagina que algú els digués als nois de Buenos Aires, d'Albacete o del Paraguai, de qualsevol lloc de l'espai lingüístic del castellà, que algú els digués: «Olvídense de la lengua propia», amb l'excusa que l'anglès és més important o perquè hi ha més anglòfils, parlants? En fi, em sembla que amb això ja m'excusaria de contestar cap altre dels raonaments que vostè ha fet, però no només per obligació parlamentària, sinó també per responsabilitat com a departament i com a govern, crec que hem d'aclarir les coses.

Miri, la nova ordenació curricular que entrarà en vigor el curs vinent a Catalunya té tres conceptes principals, i els hem explicat i els tornarem a explicar detalladament: trilingüisme, immersió i autonomia. I trilingüisme vol dir que el nostre objectiu és que els nois i noies surtin del nostre sistema educatiu amb l'aprenentatge complet i suficient i amb el domini real de les tres llengües: del català, del castellà i de l'anglès o de l'altra tercera llengua que els centres acabin decidint i des del departament puguem inclús recomanar, perquè és obvi que en determinats indrets, i per moltes raons, és convenient que també altres llengües estiguin presents al nostre sistema, com a mínim el francès, l'alemany..., les llengües pròpies del nostre espai europeu; sense oblidar, per cert, la necessitat que anirà apareixent de donar algun tipus de resposta als ciutadans nouvinguts, en el sentit que les seves llengües de procedència tinguin també alguna possibilitat d'aprenentatge en el nostre sistema. Però, en tot cas, això és, òbviament, secundari.

La nostra ordenació curricular s'ajusta i s'ajustarà absolutament a les previsions legals avui vigents, és a dir, a la suma Estatut d'autonomia de Catalunya, Llei de política lingüística, Llei orgànica d'educació. I, si vostè repassa els articles corresponents de l'Estatut, de la LOE i

de la Llei de política lingüística, veurà que no hi ha cap mena de fuga en aquest terreny. I la legalitat del nostre decret, a més..., en fi, molt aviat es veurà confirmada –molt aviat. Bé, primer deixem que es publiqui, que s'aprovi i es publiqui, perquè encara no hi som. Però, en qualsevol cas, a partir d'aquí el mateix Govern central –que no pateixi, que en això està atent i amatent–, si no fos com jo dic, actuaria i reaccionaria i ens ho faria saber de moltes maneres. Però estic convençut que serà perfectament reconegut com a ajustat a llei.

Miri, els horaris mínims de les matèries lingüístiques de català i castellà que s'imparteixen a educació primària queden tal com estaven; ho repeteixo: els horaris mínims de les matèries lingüístiques de català i castellà queden tal com estaven. A més, per servir l'objectiu del trilingüisme que li deia, introduïm la llengua estrangera ja al primer cicle de l'educació primària, i inclús a l'educació infantil –encara que avui parlem només dels decrets de primària i secundària.

Hi ha el concepte d'autonomia de centre, que em sembla que..., en fi, que no cal que l'hi expliqui massa. Jo crec que del que estem orgullosos en aquests moments és que aquest concepte ara no només sigui retòrica, sinó que sigui part essencial del contingut i de la projecció normativa i de la realitat pedagògica en els centres del nostre país. I d'això jo crec que ens n'hauríem d'alegrar tots, perquè això ens afegirà riquesa concreta i específica a cada centre, a cada escola, a cada institut, personalitat, caràcter propi, perfil i qualitat i capacitat d'adequació i d'adaptació a l'entorn social, a l'entorn cultural, a l'entorn lingüístic de cada indret.

Dintre de pocs dies apareixeran les normes complementàries del decret; algunes, que són ja imprescindibles, en forma d'instruccions d'inici de curs, que han de sortir ja. I tindrà aleshores un panorama més complet per opinar sobre aquesta matèria, i veurà com, efectivament, estem respectant les lleis i, al mateix temps, assegurant els objectius que perseguim.

Miri, el català és la llengua vehicular de l'ensenyament a Catalunya. Vostè ha defensat avui exactament el contrari; és a dir, vostè avui ha defensat una posició absolutament incompatible amb la legalitat que ens marquen l'Estatut de Catalunya i la Llei de política lingüística, en la seva posició. Té dret a sostenir-la i té dret a tramitar iniciatives parlamentàries del tipus que vulgui per modificar l'Estatut d'autonomia. Faci-ho, jo no hi tinc res en contra. Estem en democràcia, i vostè és representant d'uns ciutadans i té tot al dret a fer-ho. Però sàpiga que la immensa majoria dels ciutadans d'aquest país tenen clar què vol dir català com a llengua vehicular de l'ensenyament, i estan d'acord que ho sigui, hi estan activament d'acord, i així ha de ser.

I això no és incompatible..., per molt que vostès o altres vulguin enfrontar..., vulguin demostrar que, si això és així, és en perjudici del castellà. No. Això és així i ha de ser així més, perquè si alguna llengua necessita protecció en el nostre sistema en aquest període és el català, que està afeblit després d'un període llarguíssim d'inacció, d'omissió i de deixadesa per part de governs anteriors. I ara estem en condicions, amb l'Estatut a la mà, amb la llei orgànica a la mà, amb la nostra orde-

nació curricular a la mà, de reforçar, de recuperar, de retornar-li el temps i la funció de pilar bàsic del sistema que mai hauria hagut de perdre. Perquè un país que deixa que la seva llengua pròpia s'afebleixi, desaparegui o es perjudiqui en el seu sistema educatiu està condemnat a desaparèixer com a país. I això és el que no farem nosaltres, i aquest Govern encara menys.

En aquest marc, la immersió lingüística és absolutament imprescindible. Havia estat deixada de banda; ara la tornarem a posar en el seu lloc, amb respecte. Immersió lingüística no és atacar ningú: és partir de les condicions lingüístiques del ciutadà que arriba al sistema, respectant-lo en la seva característica sociològica i lingüística, i ajudar-lo a integrar-se adequadament en el sistema educatiu i lingüístic del país en què ha decidit de viure. Per tant, l'estem ajudant a ser ciutadà de ple dret d'aquest país. I això ho veurem properament, amb tota la intensitat i amb tota la claredat, i veuran també com amb magnífics resultats.

De manera que estem on havíem d'estar: complint les lleis, defensant el nostre sistema educatiu, defensant el català com a llengua vehicular i defensant absolutament l'objectiu del trilingüisme, que està al nostre abast per primera vegada des de fa molts anys; des de sempre, diria jo, perquè mai s'havia plantejat realment.

Vostè ha donat una colla de dades..., percentatges, percentatges, percentatges. Miri..., en fi, evidentment, hi ha els que convenien a la seva exposició per justificar aquesta posició inacceptable, absolutament contradictòria amb la defensa de la nostra pròpia llengua. «Olvídense...» No m'oblidaré d'aquesta expressió seva, senyor diputat; no oblidaré que vostè creu que ens hem d'oblidar de la nostra llengua, i espero que els ciutadans d'aquest país tampoc se n'oblidin, del que vostè acaba de dir.

Miri, els resultats que el Consell Superior d'Avaluació a Catalunya ens dona en aquesta matèria són clars: el nivell d'aprenentatge dels nostres nois i noies en castellà és perfectament comparable al dels alumnes de tot Espanya en castellà. I ho és en els globals i en els concrets. En comprensió oral i en comprensió escrita, en expressió, hi han algunes diferències molt menors. En llengua castellana i literatura –any 2000–, al català, 63 per cent d'èxit; a Espanya, 64. Si ho veiem per trams de qualificacions, estem exactament en el mateix punt.

Vostè ha parlat de sistema franquista, senyor diputat, vostè ha parlat d'un sistema repressiu. I sistema franquista és aquell que impedia que jo estudiés en català ni un sol segon de la meua vida; això és el que era el sistema franquista: ni un sol segon. En aquests moments, el castellà està perfectament recollit, perfectament present, perfectament adequat a les necessitats, i ho estarà, a través de les polítiques educatives de centre. I farem que, efectivament, sigui cert que els nois i noies d'aquest país surtin de l'educació secundària obligatòria amb el català assumit com a llengua pròpia i amb el castellà perfectament conegut i dominat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Exactamente mis palabras fueron: «Olvídense ya de la lengua propia; no sean antiguos. Vivimos en un mundo interactivo, donde las lenguas son una oportunidad, no una barrera. ¿Por qué seguir imponiendo un modelo vehicular único en catalán, excluyendo las dos lenguas de comunicación más importantes del mundo, castellano e inglés?» Evidentemente, no le estoy diciendo que se olvide de su lengua propia, como yo no me olvido de la mía. Es evidente, nadie se olvida de su madre. Punto. (*Remor de veus.*)

Dice usted que cumple con la ley, pero a mí me da la sensación que no cumple con la ley, porque está desoyendo un decreto que acabo de decírselo... Y además incurre en algo aún peor. La Generalitat ha planteado, en este caso ante el Tribunal Constitucional, un conflicto positivo de competencias, por lo que el asunto está sub iudice. Con su decreto actual de la Generalitat resuelve por su cuenta y riesgo el tema, suplantando la decisión del Tribunal Constitucional y derogando el Decreto de Enseñanzas Mínimas estatal que está en vigor, lo que es el colmo. Por una parte plantea un conflicto de competencias que solo puede resolver el Tribunal Constitucional, y al mismo tiempo deroga el decreto estatal por su cuenta y riesgo, atribuyéndose, antes de que el Tribunal Constitucional resuelva el conflicto, las competencias en discusión, lo que constituye una indudable burla al propio tribunal, al que correspondería en exclusiva cualquier decisión en la materia controvertida. Esto es de una gravedad extrema y equivale a una declaración de independencia escolar, una burla de estado de derecho, y a la separación de poderes.

Mire, señor Maragall, yo le he dado una serie de datos, y usted, simple y llanamente, los ha obviado, no sé por qué. No sé por qué sus datos son buenos y los que yo le he dado, con datos estadísticos y con organismos oficiales, me dice que no sirven de nada. Yo creo que, dé los datos que dé, me da la sensación que a usted le daría exactamente lo mismo.

Pero le voy a decir algo más. Antes le he acusado de que, posiblemente, llevando a los directores de los colegios la responsabilidad de que impartan o no esa hora de lengua de castellano, extraída de las 665 de libre disposición que tienen los colegios..., a lo mejor no es un truco, a lo mejor solo es el atolladero que han encontrado ustedes y sus socios de Esquerra Republicana para seguir gobernando juntos. Porque, al fin y al cabo, ustedes, en el decreto que la Generalitat tiene preparado para el día 19 o el día 26, han quitado los puntos 4.7 y 4.8, y curiosamente, en las instrucciones de principio de curso, según me dice usted, van a dejar en manos de los colegios que se implante la posibilidad de esa tercera hora. Bueno, lo que quitan por una parte lo ceden por la otra, y al final a mí me da la sensación que es un juego de manos para no romperse el propio Gobierno en un tema tan delicado como es la lengua en Cataluña.

Yo no sé si ustedes van a imponer, con la inmersión que quieren hacer y con la tercera hora, más criterios monolingüistas en la escuela —que lo hizo Convergencia—, pero me da la sensación que son los mismos trucos, o parecidos trucos. Y yo no sé quién ha salido ganando, si usted o su socio. La verdad es que estamos un poco confundidos. Nos lo podría explicar, en realidad.

¿Cuántas generaciones debemos esperar para que en Cataluña los catalanes podamos llevar a nuestros hijos a la escuela sin que nos recuerden todos los días que, en nombre de la debilidad de una lengua, se quitan los derechos —los derechos, no la lengua, los derechos— de otros catalanes? ¿Cuántas generaciones vamos a tener que esperar? ¿Y cuántas veces tendremos que esperar a que, en cada espacio en que la lengua catalana es débil, en nombre de esa debilidad se llegue al bilingüismo, y cuando ese bilingüismo es preponderante para la lengua catalana, se llegue al monolingüismo? Lo que era malo en el monolingüismo castellano cuando era dominante, se convierte ahora, que lo es en catalán, en lícito.

Y eso lo hemos visto en todas las instituciones —acabo, señor presidente. Lo hemos visto sistemáticamente en la enseñanza, en los medios, etcétera. Lo acabaremos viendo en la justicia y en todos los demás sitios. ¿Cuántas generaciones, señor Maragall, vamos a tener que esperar para que, en nombre de un chantaje moral —del que no tenemos la culpa nosotros, ni estas generaciones—, nos impongan a nuestros hijos y a nosotros mismos una imposición monolingüista que desde luego no estamos dispuestos a tolerar?

Gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, el conseller honorable senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Senyor diputat, em sembla que estem on estàvem. No veig que... —no, tampoc ho esperava, eh?—, no veig que hàgim avançat a aconseguir per part seva el respecte al que és la naturalesa i la identitat d'aquest país i la seva necessària expressió en el sistema educatiu.

Mireu, el català, on té el principal actiu —ho hem dit altres vegades— és en l'educació. És l'únic espai de servei públic i d'àmbit social universal en què el català té un paper clar, definit, mesurat i exercit. L'hauria de tenir més del que el té —ho repeteixo ara i ho repetiré després segurament—, perquè s'havia abandonat i s'havia aflluixat clarament en aquesta matèria. Però aquesta és la nostra decisió, i jo crec que és la decisió de la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya. L'educació és l'actiu de la nostra llengua, és el fortí, i així ha de ser. I aquest caràcter, aquesta circumstància conscientment volguda i aplicada, no només no és incompatible sinó que ha d'anar de bracet amb els objectius que, per interès nacional també, hem de servir respecte de la llengua comuna, que és el castellà per a tots els ciutadans d'Espanya, i respecte d'una tercera llengua.

I segueix insistint que si fem una cosa no fem l'altra, o que hi ha una exclusió. No hi ha cap mena d'exclusió, al contrari, el que hi ha és una capacitat conscient i intel·ligent d'organitzar les coses de la millor manera, al servei dels dos objectius: el català, llengua vehicular, llengua pròpia, llengua de Catalunya; el castellà com a objectiu imprescindible de coneixement i domini per a tots els ciutadans d'aquest país.

I això és el que seguirem fent, amb respecte absolut pels drets dels ciutadans, que l'estem aplicant. Amb respecte absolut pel que estableix avui la Llei de política lingüística, pel que estableix avui l'Estatut i pel que estableix avui la Llei orgànica de l'educació. No ens trobarà en cap falla, en aquest sentit. I la situació real, individual, d'aquests dies, d'aquestes setmanes, d'aquests mesos, d'aquests anys, ho demostra. I seguirà sent així. Els ciutadans que expressen determinats drets els són aplicats exactament tal com ells els han sol·licitat. I podem repassar, si vostè vol, en un altre moment cas a cas, evidentment no en aquesta cambra.

Segueix insistint que defensar la llengua pròpia és antic. Suposo que perquè és una llengua, des del seu punt de vista, minoritària. Miri, és tan minoritària com el finès de Finlàndia. Antic en quin sentit? Sap en què ha basat Finlàndia, que és la millor educació d'Europa, la recuperació del seu país com a conjunt social, econòmic, cultural? L'ha basat des de fa quaranta anys en una decisió conscient de canviar tot el model educatiu i de col·locar el finès, indiscutiblement, com a pilar d'aquest sistema, per molt antic que sigui seguir parlant en finès en un espai on hi han el suec, l'anglès o qualsevol altra idioma majoritari en el seu entorn.

De manera que no hi ha, ni molt menys, aquesta circumstància d'antiguitat que vostè ens atorga. A mi em sembla que l'antic és vostè, que sí que el veig enyorant altres moments i altres períodes històrics d'aquest país. Sí que el veig carregat d'enyorança. I em sap greu.

Miri, el que he dit jo, i ho repeteixo, és que amb el que no podem estar satisfets és amb els nivells actuals de coneixement, d'èxits escolars en les àrees lingüístiques, ni en el català ni en el castellà. Consolar-me amb el fet que són sensiblement iguals els que s'obtenen en el conjunt d'Espanya és un pèssim consol. Jo el que vull ser..., els millors d'Espanya, i el que vull ser és els millors d'Europa. En català, en castellà i en anglès.

I això és el que farem des d'aquest Govern, i ho farem amb decisió, amb fermesa, amb claredat i amb respecte per totes les llengües, per totes les identitats, per totes les procedències, sense excloure, sense reprimir ningú, respectant els drets de tothom.

Les instruccions que ben aviat tindran els centres no els passen el mort als centres, com vostè pretén. Faran ús clar de la nostra capacitat normativa per dibuixar pautes, criteris, normes de caràcter general, a partir dels quals els centres podran efectivament adaptar les coses a les exigències i a les característiques dels seus entorns socials i lingüístics. De manera que sí que es produiran en aquest país, adequadament, les compensacions degudes. Sí que allà on hi hagi un dèficit hi haurà una compensació activa a favor de la llengua que ho necessita. Sí que hi haurà claredat en aquesta matèria, sí que hi ha

responsabilitat del departament a defensar aquests principis. Això, a més del manteniment al límit del caràcter del català com a llengua vehicular, que és la nostra força i el nostre futur, ja li ho ben asseguro.

Futur que espero que compartirem plegats, inclús amb vostè, encara que consideri que aquesta és una antiga-lla que no té cap interès. Jo..., em sembla, començo a pensar que l'antigalla és el seu grup.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació... *(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)* Sí, senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

Señor presidente, por alusiones quería...

(Remor de veus.)

El vicepresident segon

Hem tingut els torns corresponents...

El Sr. Robles Almeida

Es una cuestión de respeto...

El vicepresident segon

Té trenta segons.

El Sr. Robles Almeida

Señor *conseller*, añoranza, la verdad, es un insulto. Nosotros no añoramos esos tiempos que usted está pensando, pero sí le voy a decir que añoramos muchísimo la Barcelona de finales de los años setenta, donde todos estábamos muy orgullosos y todos íbamos por España fardando –digo «fardando» para estar en el lenguaje de la época– de la libertad que se respiraba aquí, y de que todo el mundo estábamos defendiendo el catalán, porque era una lengua en ese momento reprimida. Esa era la añoranza, no la Cataluña que han convertido los nacionalistas..., donde hoy nos ven muchísimo peor que nos veían entonces en el resto de España.

El vicepresident segon

Senyor Robles, ha passat el temps. *(Remor de veus.)*

Interpellació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació (tram. 300-00050/08)

El següent punt de l'ordre del dia, el setè, és la interpellació al Govern sobre la implantació en el sistema educatiu de la regulació en matèria curricular derivada del

desplegament de l'Estatut i de la Llei orgànica 2/2006, d'educació. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per a la seva formulació i exposició té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor conseller, vostè realment és un conseller amb sort. (*Remor de veus.*) Sí, perquè haver tingut abans de la nostra interpellació la dels Ciutadans li ha permès aquí lluir una defensa molt més enllà del que els papers demostren. De fet, senyor conseller, és veritat que jo haig d'anar en aquesta direcció que ara li diré. És la direcció..., diferent de la que ha anat el Grup Popular en la seva pregunta i de la que han anat els Ciutadans.

Jo sóc dels que penso, senyor conseller –i el meu grup ho creu– que vostè ha guanyat la partida. Mediàticament, vostè ha hagut de..., ha acceptat assumir el paper de perdedor, el paper que li ho havien fet empassar, però vostè sap perfectament que no és així. Perquè, senyor conseller, després de sis mesos –el 7 de desembre es va aprovar el real decret– estem al punt de sortida, estem davant d'una norma que permet fer allò que vostè va dir: reforçar el castellà, fer matemàtiques en castellà, fer les ciències socials en castellà, compensar els nens d'Olot amb l'ambient i l'entorn sociolingüístic, tot allò que vostè va dir. I això és normal, perquè el conseller ha de manar. I vostè, per diferents vies, està aconseguint portar a terme allò que vostè ens va anunciar.

Com hem arribat aquí? Doncs, miri, pel que veiem, repartint-se els papers. Nosaltres, davant de la gran campanya mediàtica de la desaparició de la tercera hora, vam ser prudents. Ens agrada ser un grup responsable i vam dir: «Ho estudiarem, ho analitzarem. Si és així, enhorabona, i si no és així, ho explicarem.» Perquè nosaltres hem perdut reiteradament mocions en aquest Parlament demanant allò que ara vostès diuen que fan, que es desplegués directament l'Estatut tenint com a referent la LOE, i no fent un decret a l'empara del real decret. I vostè, senyor conseller, ve aquí i ens diu: «No, no, és que la norma que hem fet ara depèn de l'Estatut i de la LOE», i no cita el real decret. Però el text el cita, senyor conseller –el text el cita.

Sap què passa, senyor conseller? Que en aquesta venda pactada mediàticament vostè s'ha quedat amb el producte i alguns en el si del Govern s'han quedat amb la venda. Perquè és lògic, parlem d'un decret de primària. Hi ha una llei a primària que s'aprèn de seguida, que és aquella que l'ordre dels factors no altera el producte. Si no ho posa tot el decret, ja ho posaran les instruccions, i si no, les orientacions per al projecte lingüístic. Però el resultat final és el mateix.

Miri, el projecte de decret –i abans s'ha esmentat–, que va aprovar i va informar el Consell Escolar de Catalunya, tenia dos punts a l'article 4 que han desaparegut: «Les estructures lingüístiques comunes s'introduiran en català i, d'acord amb el projecte lingüístic, els centres podran impartir continguts d'àrees no lingüístiques en castellà.» Ara vostès tenen un projecte de

decret –que curiosament deu ser la factura que en principi tenien congelada durant la campanya electoral–, ara, en el projecte de decret nou aquests dos punts han desaparegut. Però –el miracle, senyor conseller– apareixen en el full de les instruccions, en els seus esborranys d'instrucció de curs, exactament els dos punts.

Per tant, què li dic? L'ordre dels factors no altera el producte. Vostè està trencant el model, vostè està introduint una nova realitat que permet fer matèries lingüístiques, matèries no lingüístiques en castellà. Això és així, i ho han escrit tots els documents que els diferents grups han repartit aquests dies.

Senyor conseller, vostè ho va definir com una enginyeria lingüística. No, ha estat, més ben dit, una enginyeria política. I si haguéssim de ser col·loquials i parlar clarament hauríem de dir: una gran martingala. Senyor conseller, estem davant d'una gran martingala.

Per què? Perquè vostè apella ara a l'autonomia del centre. I li diu: «Allò que jo no vull dir perquè no em deixen dir en el decret, que ho pugui dir el centre.» Senyor conseller, el model d'escola catalana que a estones valoren positivament s'ha basat a tenir un objectiu clar, una mecànica de progressivitat, normativa clara i flexibilitat. Vostès ara fan l'inici d'una nova etapa: una normativa fosca que dilueix les responsabilitats. I és lògic, perquè ho va dir el secretari general del ministeri: «Estamos ante un fraude de ley.» I la ministra va dir: «Es el inicio del bilingüismo, la única garantía para el bilingüismo.» I aquest decret que ara vostès han preparat conjuntament amb les instruccions així ho permet.

Per què renuncien a la seva autoritat i a clarificar com, i quan, i en quines hores s'ensenya el català i el castellà? Per què fan un ús pervers, un mal ús de l'autonomia? Els estan avisant molts docents –els estan avisant molts docents–: allò que no ha passat fins ara pot passar, que és la conflictivitat lingüística als centres.

Què han fet del decret que va informar la comunitat educativa? Que no és l'últim i el màxim organisme que té la Generalitat per informar els projectes de decret, el Consell Escolar de Catalunya? Així ho diu la llei que el va crear. Com és que, d'aquell decret al que ara treballen, han incrementat les hores de lliure disposició en els centres? Senyor conseller, ara n'hi ha 665. N'hi havia 420. Per què? Perquè els centres puguin fer, mitjançant les seves instruccions, allò que vostès no s'atreveixen a escriure. Aquest és el pacte d'enginyeria política a què vostès han arribat. Per salvar la cara uns i per poder mantenir el Govern uns altres. Però dos es barallen i el tercer va rebre. També es compleix.

Les escoles es troben ara amb una gran responsabilitat. Miri, senyor conseller, ho carreguen tot en el projecte lingüístic. Però fixi-s'hi, els governs de Convergència i Unió van utilitzar el projecte lingüístic com l'instrument bàsic per normalitzar l'escola lingüísticament, per construir un projecte d'escola catalana. I vostès utilitzaran el projecte lingüístic per desconstruir el projecte. (*Veus de fons.*)

Sí. No, de barra cap, senyor conseller, cap. Perquè en el moment que vostè admet que el projecte lingüístic pot permetre la impartició d'àrees en castellà vostè trenca

el model. Però no el trenca directament, el fa trencar a les escoles. I en la mesura que vostè pensa que no es veu amb cor de fer complir el reial decret fa que l'incomplixin les escoles. I vostè ha fet..., què ha fet? Ha anunciat que fragmentarà la responsabilitat. Del decret, que és allò que aprova el Govern, en traurem la part polèmica, la passarem a les instruccions de la conselleria i ho rematarem amb unes instruccions.

I, per acabar, ens venen una gran pel·lícula, la de l'autonomia de centres. Escolti, senyor conseller, vostès mateixos, en els seus textos, admeten que el projecte lingüístic forma part del projecte educatiu. Oi que sí? El projecte lingüístic forma part del projecte educatiu. M'agrada que em digui que sí amb el cap. Perquè sap qui l'aprova, el projecte educatiu? No l'aprova la conselleria. El projecte educatiu l'aprova el consell escolar, i així ho preveu la LOE. Hi ha un article de la LOE, claríssimament, que diu que el projecte educatiu l'aprova el consell escolar. No pot, el departament, aprovar el projecte lingüístic. Vostè diu: «Tindran quatre mil projectes lingüístics i trencarem el model.» Això és el que ens ve a dir avui aquí. I tot això ho explica amb un embolcall d'autonomia i d'avenç.

Senyor conseller, l'escola catalana ho és en llengua i ho és en continguts. I vostè ha de saber defensar aquest model fins al final. I no ho fa perquè no hi creu. Vostè, senyor conseller..., ara, és clar, davant d'una interpel·lació de Ciutadans..., li permet dir moltes coses. Però des del primer dia ho vam veure: vostè no hi creu, no hi creu. Des del primer moment va defensar la possibilitat de fer matèries en castellà i ara, les està introduint.

Què passa? Que l'ensenyament primari no és l'ensenyament obligatori. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Vaig acabant. L'ensenyament primari té unes característiques que garanteixen la cohesió social si s'aprèn a compartir una mateixa llengua. Vostès trenquen el model, volen una realitat plurilingüística segons l'entorn sociolingüístic dels centres, i aquest entorn fa que el valorin cada un dels centres, renunciant a la seva autoritat.

Senyor conseller, compleix o no compleix el reial decret? Si el Govern de Madrid, com ara vostè acaba de dir, no diu res, és perquè sap que el complirà. I el complirà a través de les instruccions i les resolucions que donin per al projecte lingüístic.

Senyor conseller, ens ho vol explicar? Estarem molt atents, però tingui clar que el model es trenca, que el model d'escola catalana, en llengua i en continguts, es trenca, i no cal que ens expliqui aquí unes altres modalitats de creixement, perquè vostè ha fet renunciar col·lectivament a una proposta que fins ara havia estat molt ben reconeguda.

Vostè s'ha quedat amb el producte, ha acceptat fer veure...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...que sortia perdedor, però jo l'haig de felicitar perquè la seva estratègia portarà a terme el que vostè ens va anunciar: ensenyament en matèries en castellà, reforçament del castellà, diversitat de models lingüístics i, per tant, trencament del model actual.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Sí, senyor president. Gràcies, senyora diputada, li agraïxo, com sempre, el to de les seves intervencions, tot i que aconsegueix, també quasi com sempre, aportar en aquests debats una... En fi, jo també la felicito per la capacitat de barrejar i de trencar... Vostè m'acusa de trencar el model, jo l'acuso de trencar absolutament la lògica més elemental en la lectura, en la interpretació del que diem, del que decidim i del que fem –i del que fem.

Miri, aquest és el decret amb major garantia per al paper del català com a llengua vehicular i com a pilar del sistema educatiu de mai, des que tenim autogovern. I és el decret indiscutiblement més clar i més potent en aquesta matèria, i ho és més enllà de tot dubte i de qualsevol interpretació que vostè en vulgui fer. I a més, jo entenc que a vostè no li agradi, perquè vostè sempre ha considerat que això havia d'anar de bracet amb un menysmenament o amb una desconsideració respecte d'altres qüestions, d'altres matèries i d'altres drets.

Nosaltres el que hem fet..., «enginyeria política», en diu; molt bé, ja li ho accepto, enginyeria política, sí. Ens hem escarrassat a trobar fórmules i precisions en el terreny normatiu que ens permetessin aconseguir els nostres objectius com a Govern de Catalunya? Sí. Ho estem aconseguint? Sí, al servei dels conceptes que abans he dit i que ara repeteixo: el català llengua vehicular, domini real de tres llengües, autonomia de centres. I aquesta trilogia de conceptes, que està al darrere de tot el desplegament normatiu que comencem en aquest país en aquesta nova etapa i que culminarà, per cert, en la llei d'educació de Catalunya, que aixecarà aquests mateixos conceptes a nivell de llei, no només de reglament o de desplegament o de decret, de desplegament reglamentari, en qualsevol nivell, serà un dels actius que aquest Govern, en aquesta etapa, podrà aportar amb major orgull i amb major densitat d'aportació nova i neta en aquest país.

Perquè el model que vostè diu que nosaltres trenquem, el que estem fent és recompondre'l de les miques en què havia quedat l'any 2003; de les miques en què havia quedat després que l'any 93 es decidís abandonar la immersió lingüística; de les miques en què havia quedat després que a canvi de poder seguir formulant projectes de decret clarament vorejant la millor interpretació possible en el terreny de les formes a base d'usar el concepte d'«estructures lingüístiques comunes», com a terreny de gestió específic –i després en parlarem tam-

bé—, doncs, vostès el que feien era tancar els ulls al que passava en la realitat. I, com que tancaven els ulls, no van veure que el sistema s'anava efectivament descomponent, trencat a miques, i el model educatiu català estava efectivament posat en qüestió.

Tant és així que algunes de les posicions que actualment defensen, diguéssim, la claredat en la necessitat de determinar l'augment del nombre d'hores en castellà, ho fan perquè saben que, sota el criteri que nosaltres defensarem d'ajust real entre norma i realitat, el que hi haurà és una disminució pràctica, no una disminució de la qualitat de l'ensenyament, però sí que una disminució pràctica de la presència inorganitzada, espontània, absolutament descontrolada que hi havia fins a l'any 2003 del castellà a les nostres aules.

Li llegiré..., vostè coneix com jo el Consell Assessor de la Llengua Catalana, oi que sí?, i oi que respecta els seus membres? Ho dic per, en fi, no caure en l'ús d'argumentacions o de cites respecte a les quals poguéssim desconfiar l'un de l'altre. En aquesta hi creiem tots dos: el Consell Assessor de la Llengua Catalana. Si vol..., no cal que li recordi qui és i qui hi ha i quin origen i quina representació tenen. Diu, aquest informe, referit al 2003: «Les classes als instituts catalans es fan entre el 30 i el 40 per cent en castellà» —les classes als instituts catalans es fan entre el 30 i el 40 per cent en castellà— «i als centres d'educació primària, entre un 10 i un 20 per cent.» És a dir, en totes aquestes situacions estaven incomplint absolutament la seva pròpia norma; estaven efectivament trencant el model, deixant que silenciosament... —en part perquè necessitaven el sosteniment d'un soci com el que abans ens ha preguntat sobre aquesta qüestió. Naturalment que sí —naturalment que sí. Estaven tancant els ulls a una realitat que s'escapava de les mans de totes totes. De forma que ara s'exclamen que nosaltres estem aconseguint el que vostès van ser incapaços de defensar. Vostès van ser incapaços de defensar el model lingüístic català a l'educació. El que vam aconseguir tots plegats, començant amb la Llei de política lingüística dels primers vuitanta..., que si vol recordem els orígens d'aquell debat, de dir qui va defensar i qui va guanyar la batalla per tenir un únic sistema integrat, un únic sistema amb el català com a llengua vehicular. I aquell concepte que ens va costar tant de guanyar i d'impulsar va acabar, en fi, efectivament, afeblint-se, debilitant-se, gràcies a una gestió cada cop menys intensa, cada cop més laxa, cada cop més tolerant amb relació als usos socials.

I bona part del que després hem pogut veure en el nostre país, de feblesa del català en l'àmbit de l'ús social, prové d'aquesta realitat, prové del fet que havien vostès abandonat el castell, el fortí real de la nostra llengua, i havien deixat que, efectivament, més enllà de la porta de l'escola, a les places i als parcs i als altres àmbits de lleure, això acabés, diguem-ne, guanyant una certa batalla que ara tots plegats hem de tornar a recuperar i a plantejar-nos. Des de l'escola també, ja li asseguro, ja ho estem fent, ja hi estem treballant. Ho farem decididament amb la resta de responsabilitats del mateix Govern de la Generalitat i del món local, que també hi pot fer molt, en aquest terreny, en cultura, en acció so-

cial, en totes les àrees en les quals tenim contacte amb els ciutadans, que són moltes.

El que estem fent, en aquest terreny, amb els plans d'entorn, amb les aules d'acollida és ja un magnífic servei a aquesta causa. El Govern del mandat anterior va començar la recuperació del català com a llengua vehicular a través de l'establiment d'aquestes aules d'acollida que han permès que tants nouvinguts —tants— acabin usant el català com a llengua franca a la seva escola. I aquesta és una realitat nova, potent i riquíssima, interessantíssima, pedagògicament i nacionalment.

I això és el que estem aconseguint. I amb aquestes normes, que globalment considerades, que jo li accepto que em felicitin, doncs, tirarà endavant aquest país en aquesta direcció. Són perfectament capaces de garantir al mateix temps que, efectivament, aquests resultats que ara tenim, que són clarament insuficients respecte al domini de les tres llengües, de la nostra també... I el domini de la nostra llengua és comparable amb el del castellà a la resta d'Espanya, i la del castellà també. Les dues són, diguem-ne, fatalment comparades amb la mitjana europea: la del català, a Catalunya; la del castellà, a Espanya, i la del castellà, a Catalunya. I, per tant, no ens conformem amb cap de les tres dades.

Nosaltres, amb relació a les nostres dues de la nostra responsabilitat el que volem és que els alumnes catalans dominin absolutament el català com a llengua pròpia i que passin del seixanta i tants per cent d'èxit en què estan ara als vuitantes i norantes, que és el que ha de ser respecte d'una llengua nacional com la nostra. I que el domini i el coneixement real del castellà —en el ple sentit de la paraula «domini»— pugi també, des d'aquest 64, 65 d'on està ara, doncs, al 80, 85, 90, tan allà com puguem. I aquest és l'interès nacional de Catalunya. És aquest efectivament el nostre interès.

Vostès s'entesten a enfrontar les dues llengües, com si tot el que fem al servei d'una fos en perjudici de l'altra, i que si admetem un minut més de matèries en castellà, estem anant contra el català. I això és fals. Tenim més hores de català, tenim la sisena hora i tenim un sistema en què, per fi, ara, estarem en condicions de fer-nos respectar com a govern i com a administració, des del departament, des de la inspecció i des de les nostres instruccions.

Nosaltres assumirem la responsabilitat. Respectarem l'autonomia per fer i complir les nostres instruccions, no per fer el camp qui pugui. I, per tant, estem en condicions, efectivament, de garantir l'assoliment dels objectius del trilingüisme que ens hem plantejat. I ho farem no només respectant, sinó reforçant absolutament el criteri, el principi i la pràctica i l'existència real del català com a llengua vehicular i pilar del nostre sistema educatiu.

Gràcies.

El president

Senyora Rigau, per fer la rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, no m'ha contestat a res. No m'ha contestat, no m'ha dit si el decret que vostès presenten —que

és el que jo l'interpellava— compleix el reial decret. No em contesta si han tret les hores d'ensenyament en castellà del decret per passar-ho a les instruccions. No em contesta si el projecte lingüístic vostès el podran aprovar als quatre mil centres; quatre mil projectes lingüístics ens acaba de dir el senyor conseller que controlarà des de la Via Augusta.

Senyor conseller, jo hi ha moltes coses que no les conec, però l'escola, senyor conseller, Déu n'hi do! Senyor conseller, vostè reinventa la història, i cada vegada ens vol reinventar, des del debat de la Llei de política lingüística... És que qualsevol dia a mi m'explicaran què és la immersió!, i m'explicaran que no era veritat que hi havia qui era partidari de posar en el mateix centre una classe i l'altra separades. O no era veritat que a les escoles d'estiu de Rosa Sensat s'ensenyava a partir la pissarra en mig..., i aquí portar el problema dels catalans, i aquí el problema del castellà... I jo deia —que sóc pràctica—: «Hauré d'anar-hi a les sis del dematí, si haig de preparar tantes pissarres bilingües.»

Senyor conseller, la història té molts detalls i moltes fitxes. Quan vulguin, les preparem i les presentem, però, si us plau, no es reinventi la normalització lingüística. Perquè qualsevol manual, en aquests moments, de política educativa catalana, deixa ben clar que un dels punts més forts de la política de tots aquests anys ha estat aconseguir l'escola catalana. I vostè diu: «Ho diu el Consell Superior de la Llengua, que hi ha un 10 per cent de mestres a primària que encara feien en castellà i un 30 a l'institut...» Un 20, senyor conseller. Que és que vam heretar del ministeri setanta mil ensenyants catalanoparlants? Si el miracle és: haver aconseguit catalanitzar l'escola sense haver molestat i malversat el drets de ningú, implicant tothom en un projecte col·lectiu, reordenant els efectes docents i construint des del parvulari el projecte de catalanitat. Què són vint anys per a un projecte d'aquesta magnitud, de girar l'escola? Quin període és?

D'aquí vint anys, amb el seu decret, senyor conseller, la realitat serà diferent, perquè fa vint anys, quan ens vam proposar el reciclatge de català per a tothom i el vam incloure a les escoles d'estiu i en els ICE i als concursos de trasllats adequats a la llengua vam treballar amb promptitud i amb delicadesa per construir aquest model.

Senyor conseller, no ens reinventi més el debat de política lingüística, no ens reinventi qui és el pare i la mare de la immersió. Senyor conseller, vostè defensa un model bilingüe. Vostè ha defensat un model bilingüe, i ho està insinuant i diu: «Quan traiem una hora al català, pensen que perjudiquem el català.» No, senyor conseller, l'escola catalana ho és amb llengua i amb contingut. I vostès preparen un decret amb unes instruccions que permet perfectament que els centres decideixin les matèries no lingüístiques que poden ser impartides en castellà. I, si no, per què han fet aquesta gran operació de deixar 665 hores de lliure disposició als centres?

Senyor conseller, un consell escolar pot decidir fer una hora en castellà cada dia a partir del decret que vostès estan preparant. Aquesta és la realitat. Pensar que des de Via Augusta es controlaran quatre mil projectes lin-

güístics és posar la llengua a la trinxera. Els centres necessiten normes clares.

Senyor conseller, escolti la comunitat. Per cert, navegui per les webs, navegui, escolti la Plataforma de la Llengua, escolti els col·lectius, navegui per segons quines pàgines i veurà. I no vagi tan lluny, miri les actes del Consell Escolar de Catalunya, que segur que hi trobarà aquestes peticions.

Senyor conseller, vostè ens explica aquí una operació. És una operació de maquillatge —és una operació de maquillatge—, s'ha acabat la tercera hora. No, senyor conseller, no, han obert la porta que cada centre tingui un projecte diferent. I Catalunya no va optar com el País Basc de tenir diferents models: vam optar per tenir un sol model.

I quan vostè parla de la realitat sociolingüística, només un comentari. Tan bon punt vostès van anunciar això, van entrevistar unes mestres, i a Badalona la mestra va dir: «Home, farem més castellà, perquè ens agrada que coneguim més bé la llengua dels seus pares», i un altre mestre d'Olot va dir: «Escolta, eh que és la nostra, el català? Doncs, farem més català.» Això és la realitat sociolingüística.

Senyor conseller, llegeixi's bé la LOE, miri que l'article 123 diu quines són les possibilitats, i l'article 121, de qui aprova el projecte educatiu, i veurà que aquesta martingala política que vostès ens han presentat és un engany. És un engany perquè volen servir dos senyors: volen complir amb el reial decret de Madrid i volen accontentar el soci. No es poden servir dos senyors, això s'ha dit tota la vida, i ara ens hi trobem.

El president

Honorable diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller —vaig acabant, senyor president, gràcies—, ens pot dir per què en el decret que vostès han preparat diuen que tenen en compte el reial decret? És que el compliran. Si el compleixen, o hi ha estructures lingüístiques en castellà o hi ha matèries en castellà.

I els senyors d'Esquerra Republicana van fent que no, però és que van penjar a la web i van repartir als periodistes uns documents que ho demostren, que es podran fer 665 hores en castellà, perquè estan a lliure disposició. I si tinguessin la consciència clara i ho veiessin tan net...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...no anirien enviant documents i còpies a la premsa per intentar justificar allò que volen amagar: que creix l'oferta en castellà i es trenca el model.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyor president. Senyora diputada, miri, deixi'm dir-li d'entrada que jo estic absolutament..., en fi, no només còmode, sinó orgullós de l'acord a què hem arribat en el si del Govern respecte d'aquesta matèria, perquè estem exactament fent allò que a vostè li sap greu que estiguem fent, que és aconseguir el que vostès van renunciar a intentar.

Vol que li torni enviar el decret que vostès van enviar al Consell Escolar per ser informat, respecte d'aquesta matèria, amb les quatre hores de castellà? Si cal, ho farem. O vol que li torni a recordar el que ja li vaig recordar fa alguns mesos? –no tants. Miri: «En los decretos del PSOE había las mismas horas de castellano, pero obviamente se dedicaba un tiempo a los títulos comunes. Eso significa que si en algún lugar la presencia del catalán es escasa se refuerza, y al revés.» És a dir, aquesta expressió tan explícita i tan clara –oi que sí, que és clara?–, que vol dir que allà on calgui s'augmenta el català perquè no n'hi ha prou d'ús lingüístic i sociològic del català en aquesta àrea, i allà on calgui es fa al revés, és a dir, es prima, es compensa, es reforça, s'afegeix temps del castellà. Consellera d'Educació del Govern de la Generalitat, senyora Carme-Laura Gil, 19 de maig del 2003.

De manera que, escolti'm, quatre hores en el seu decret, reforç del castellà allà on cal. No ens vinguin aquí a explicar històries. Nosaltres estem exactament fent el que cal al servei d'aquest país, com a govern progressista i catalanista i d'esquerres de Catalunya. (*Remor de veus.*) I d'esquerres, sí senyor, sí; me'n sento molt orgullós. Em sento orgullós de ser d'esquerres, com a govern, i de compartir amb Esquerra Republicana aquest Govern i aquesta línia de treball. (*Persisteix la remor de veus.*)

Dit això, el Consell Escolar, en el seu informe del decret que li vam enviar, que tenia aquests articles que vostè diu que després han desaparegut de l'última versió –que és cert–, no va aportar cap mena d'objecció al plantejament que hi fèiem. El Consell Escolar va avalar absolutament aquest plantejament. De manera que tampoc no expliqui el que no és, no vulgui donar gat per llebre: el Consell Escolar avala absolutament la nostra línia de treball i les nostres propostes en aquest terreny, i ho sap perfectament.

No vulgui amagar tampoc que amb la nova organització, amb el desplegament del Pacte nacional per l'educació i amb la sisena hora, avui, després d'aquest decret, el català tindrà més hores que les que tenia abans, formalitzades, legalitzades com a llengua vehicular, i encara més si comptem els espais d'immersió lingüística que, ho repeteixo, vostès van abandonar a principis dels anys noranta, perquè van creure que ja no feia falta, que ja n'hi havia prou amb el concepte de «català, llengua vehicular», que més valia tancar els ulls a aquells mestres que vostè acaba d'admetre que, com que no en saben, quina altra cosa podien fer? És a dir, governar, no; gestionar el servei públic d'educació respectant la seva pròpia norma, tampoc. Simplement, com que n'hi

havia uns quants que no en sabien prou, doncs, s'havia de deixar que seguissin parlant en castellà, el 20 per cent de primària i el 40 per cent de secundària. I d'això en diuen defensa del català en el sistema educatiu. ¡Vamos, anda! (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Miri, senyora Rigau, efectivament vostè té..., com sempre que està ben informada –perquè té segurament molta gent que l'ajuda, com ha de ser, i és un mèrit–, doncs, m'ha ensenyat el paper de les instruccions. I efectivament això és així, no ho hem negat mai, ho he dit jo des del primer dia: hi hauran hores en castellà i en anglès en matèries no lingüístiques; ho he dit des del primer dia. És a dir, igual que hi són ara, igual que hi han sigut durant vint-i-cinc anys –igual que hi han sigut durant vint-i-cinc anys–, excepte que fins ara això no estava ni regulat ni admès, teòricament, ni controlat, i ara estarà formant part d'un procés lingüístic degudament aprovat, degudament valorat i degudament acceptat.

Fer-nos creure que poden haver-hi projectes lingüístics que donin 665 hores en castellà és tan ridícul com absurd. Ni vostè mateixa s'ho creu, naturalment que no. Som seriosos, siguem seriosos. Quan diem que estem en condicions d'aprovar aquests projectes lingüístics, estem dient que tenim un departament amb una potència, amb una presència en el territori i amb una capacitat de relació amb els centres molt importants. I això vol dir Via Augusta, i vol dir serveis territorials, vol dir la Inspecció i vol dir una infinitat de recursos que tenim a les mans per fer bé aquesta funció. La funció que vostès mai es van plantejar de fer seriosament ni admetent, ni respectant la seva pròpia norma.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments. La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.*)

El president

Senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Demano la paraula per al·lusions... (*Remor de veus.*) Sí, sí, perquè s'ha fet un mal ús, s'ha fet un mal ús...

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

O per contradiccions... (*Rialles.*)

El president

Senyora Rigau... Senyora Rigau, si els seus col·legues diputats de les dues bandes mantenen un punt de silenci, potser podem plantejar-nos si li dono la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Molt amable...

El president

Ja ha passat abans, també; aquí sempre hi ha aquesta qüestió que si a les interpellacions hi ha d'haver un tercer torn. I, mentre aquesta presidència estigui exercida per mi o pels dos vicepresidents, sempre acostuma a ser generosa i dono la paraula, però intentin cenyir-se només, efectivament, a les contradiccions que hi hagi pogut haver. Trenta segons clavats.

La Sra. Rigau i Oliver

I jo els hi agraeixo, senyor president. M'agradaria que el conseller expliqués a tothom que, quan es va elaborar un projecte de decret en què hi havia un 4, hi havia un asterisc que remetia..., i deia: «Incorpora dues hores d'estructures lingüístiques comunes.» Quan faci referència a un document, l'esmenti tot, senyor conseller, i quan el reparteixin a la premsa també, el donin tot.

Gràcies.

(Remor de veus. El conseller d'Educació demana per parlar.)

El president

Senyor conseller, amb els mateixos termes que li he dit a la senyora diputada. *(Pausa. Veus de fons.)* Senyors diputats, el Reglament se suposa que se l'ha de saber tothom; no cal que pateixin. El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

La senyora Rigau ha utilitzat molt sovint en aquest debat l'expressió «martingales». Ens acaba de donar un exemple del que significava en la seva..., «martingales». Ella sí que era mestra en això.

(Veus de «Molt bé!»)

Interpellació al Govern sobre la crisi de govern en l'àmbit d'affers exteriors (tram. 300-00052/08)

El president

El senyor Carles Pellicer té la paraula per començar el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la crisi de govern en l'àmbit d'affers exteriors, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Començaré amb tres frases, conseller, que vostè recordarà. Primera: «El Govern de Catalunya ha decidit crear, d'una manera estable, una política pública d'acció exterior dotada de l'estructura institucional pertinent.» La segona: «La primera decisió que ha pres el Govern en aquesta matèria ha estat la racionalització i la potenciació de l'àrea d'exteriors.» La tercera: «La primera concreció d'aquest encàrrec serà l'aprovació d'un decret de coordinació de l'acció exte-

rior del Govern.» Són paraules seves, senyor Carod, senyor conseller, pronunciades el 26 d'abril, fa pocs dies, en la compareixença de la Comissió d'Acció Exterior i Unió Europea; moltes paraules i pocs fets.

Nosaltres li diem que no hi estem d'acord, evidentment, amb la seva política, i que no tenen model de política exterior del Govern de la Generalitat. Hem de parlar d'inoperància, de descontrol, i també de desencerts. Ni estabilitat, ni potenciació, ni estructura, ni coordinació, que és el més greu. És a dir, per resumir, no tenen model, i vostè ha fracassat en el seu intent d'impulsar una política exterior a Catalunya. No han fet tot el que cal —ho deia la consellera d'Educació ara—, vostès no han fet tot el que cal.

De model, no n'hi va haver ja en el tripartit primer. Despropòsits que van anar des d'Israel i ara segueixen a l'Índia; segur que vostè ho recorda, perquè vostè va protagonitzar personalment alguna d'aquestes accions. Ara, sis mesos després de governar, sis mesos després d'estar al Govern, vostès han tornat a fer fallida. La manca de model és evident que li retorna cada vegada: crisis, la darrera crisi de govern que ara veurem, més endavant, i, més que una acció d'acció exterior, vostè el que té és molts afers interns. Més que afers exteriors, té afers interns, problemes interns, senyor conseller, en la seva conselleria. Deixi'm dir-li-ho d'una altra manera, més divertida: la seva política sembla més allò de la pel·lícula dels germans Marx, no?, *Una nit a l'òpera*; és, una mica, la cabina aquella on tothom entra i surt i no acaba d'entrar ni sortir. Doncs, ara vivim i viurem i estem vivint un nou capítol d'aquests desencerts i desavinences i cessaments en el seu departament.

Vostès, senyors del tripartit, s'han carregat el prestigi internacional que tants anys va costar de mantenir al Govern, en aquest cas, de Convergència i Unió i del president Pujol. Tants esforços que es van fer; vostè s'ho ha carregat amb poc temps. A vostè l'han posat de conseller d'exteriors, i no és el conseller d'exteriors que Catalunya necessita. Necessitem un altre conseller, que funcioni, que faci les coses bé, que faci relacions, evidentment, importants a l'exterior.

Perquè, miri, en plena era de la globalització, per a qual-sevol país, la seva política d'exteriors és fonamental. I més per a un país com el nostre, perquè és important per al seu progrés econòmic, per a la defensa dels seus interessos, tant comercials, com culturals, com turístics. Per a un país, a més a més, com Catalunya, que no compta amb estructures d'estat, encara és molt més important que això sigui així. Perquè les relacions exteriors són molt importants també per a l'economia i, en aquest cas, també per als empresaris de casa nostra, els empresaris catalans, que troben a faltar una política exterior important també per als seus interessos, per a la seva projecció econòmica. I això, al final, és projecció de Catalunya a nivell econòmic, a nivell cultural i a nivell turístic.

Vostès, evidentment, cauen constantment en incoherències. Li'n donaré tres exemples.

El primer: el president de la Generalitat, el senyor Montilla, el molt honorable senyor Montilla, surt o no surt

gens a l'exterior? D'entrada, el primer viatge que ha fet és a Brussel·les i prou; i d'amagatotis, pràcticament.

Segon: per què han separat la política de la Unió Europea de la política exterior? La seva excusa és que la política europea és política interna. Escolti'm, diguin-me un dels vint-i-set països que formen part de la Unió Europea que tingui aquesta separació feta? No n'hi ha ni un, dels països de la Unió Europea, que hagi separat la política d'exterior amb la Unió Europea i relacions amb la Unió Europea i relacions amb la resta del món. És només Catalunya, i Catalunya, li ho recordo, també és un país europeu que necessita tenir l'estructura, també, com els altres vint-i-set països, en aquest cas, que hi ha a Europa. Per tant, és una excusa que entenem que respon només a una situació política, en aquest cas potser perquè el PSOE no està d'acord que hi hagi aquesta direcció per part de vostè de la política europea.

Tercer: el cos diplomàtic. Obliden completament el cos diplomàtic de Barcelona; no assisteixen ni a les recepcions. Catalunya ha d'establir relacions exteriors, i és important que tingui en aquesta relació el fet de ser una nació sense estat.

Tenim ara, en aquest moment, l'Estatut, i per desplegar-lo necessitem ser previsors, tenir previsió i ser exactes en els moviments que fem. I vostès, cada moviment que fan, cada moviment que fallen –cada moviment que fan, cada moviment que fallen.

El tema de les delegacions... No hem parlat a la compareixença que hi havia uns països geopolíticament estratègics i hi havien unes prioritats? Vostè ara fa delegacions a Buenos Aires, a París, a Nova York, a Ciutat de Mèxic, a Berlín i a Pequín, i no al Marroc o a Romania, quan, per exemple, seria important per un tema com és el problema de la immigració. Per tant, doncs, sembla que vostès tinguin deliris de grandesa, però... –viatges fantàstics, evidentment, també–, però que no busquen l'efectivitat.

Quin és el criteri pel qual obrim la delegació a Pequín, per exemple, i no l'obrim en un altre lloc més geopolíticament proper? En la seva compareixença va parlar de relacions amb països de tres tipus, li ho repeteixo: «entorn geopolític, *partenaires* econòmics i vincles afectius.» Per cap d'aquests, evidentment, els geopolítics, vostès obren delegació.

I ara tenim una crisi, una nova crisi que agreuja el problema del no-model de política exterior: el cessament que vostès han fet del senyor Albert Royo com a secretari de Relacions Exteriors i de la senyora Maria do Carmo Marques-Pinto com a directora general de Relacions Internacionals.

Vostè els ha cessat. I la pregunta és: si els ha cessat, per què els va nomenar, a sis mesos vista? Quins són els problemes que hi havia? Quin és el problema? Quines són les situacions que han portat a aquest conflicte?, que sembla que respon a incompatibilitats personals, sembla, pel que diuen els mitjans de comunicació. Però en qualsevol cas és un desgavell en la situació que en res ajuda a la política exterior de Catalunya.

I no és la primera vegada que passa això. Li recordo el cas –plou sobre mullat–, el cas Jesús Maestro o el tema

de la Casa de Catalunya, de la Maison de la Catalogne. Per tant, plou sobre mullat, i en conjunt el panorama no deixa de ser el més desolador, amb una política que hauríem de tenir potent per a Catalunya, en aquest cas, exterior.

Diferents preguntes me vénen al cap en el tema de la Unió Europea. Quin és el compromís per participar en el Consell de Ministres? Quin és el compromís de representació de Catalunya en la Representació Permanent de la Unió Europea? Com està aquest punt? Com està el prestigi de Catalunya i l'acció internacional que protagonitzava el president Pujol, tan important? Com es troba en aquests moments segons el seu criteri? Vostè creu que és la política que ha de portar un govern de la Generalitat de Catalunya? Vostè creu que Catalunya es mereix una política com la que està portant vostè, amb inacció i amb problemes interns constants? On està la conselleria d'Exteriors que vostès van prometre electoralment i de què van parlar tant en aquest Parlament i en aquest aforament, sobre la creació d'una conselleria d'Exteriors? Quins són els veritables problemes que hi ha hagut amb el senyor Royo i la senyora Maria do Carmo Marques-Pinto? Expliqui'ls. Quins són els problemes pels quals els ha cessat després de sis mesos? O expliqui'ns per què els va nomenar? Com es troba el projecte d'euroregió? Continuarà el projecte de l'euroregió, no el continuarà? Era un projecte del senyor Maragall i prou? Com pensa vostè garantir la imprescindible estabilitat i eficàcia de l'àrea de relacions exteriors i l'encara més imprescindible continuïtat d'una política clara, ambiciosa en aquest terreny? Com està el tema del Copecc o el tema del Copca? I com ho porta, senyor conseller?

Mirin, si vostès volen desplegar una autèntica política d'acció exterior, només poden fer una cosa, una cosa clara, que és ser sensats, i no ho han estat; ser responsables, i no ho han estat; posar ordre –aquest és el principal problema que tenen–, posar ordre en una casa que és un desgavell. I no ho estan fent bé; per molt que ara surti aquí dalt i ens digui que sí, que tomba, que hi ha un munt de projectes, que hi ha un munt de propostes. No ho estan fent bé. I a la segona part de la intervenció li ho demostraré.

Per tant, cal recuperar el prestigi internacional de Catalunya. I per a això, cal canviar la política que porten vostès, que no la porten de cap manera. Per tant, aquesta és la nostra proposta. La política que està fent no l'està fent de cap manera. Faci el favor de canviar...

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

...o, evidentment, nosaltres prendrem mesures sobre el tema.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja hem dit en distintes ocasions, les relacions exteriors, les relacions internacionals són una prioritat pel Govern de Catalunya. Ho hem anunciat, hem comparegut al Parlament, tant a la Comissió d'Afers Institucionals, com a la d'Exteriors i Unió Europea, per exposar les línies estratègiques del Govern en aquest àmbit. I hem presentat les nostres propostes a dur a terme, a desenvolupar en les nostres responsabilitats.

Jo crec que quan vostè, senyor Pellicer, afirmava amb una contundència dialèctica una mica exagerada a s'horrabaixa, en aquest moment en què som..., quan vostè assegurava que teníem un problema i que no fèiem les coses bé, jo crec, sincerament, que, més enllà d'entendre que problemes en té tothom i cadascú els intenta resoldre de la millor manera que pot, els qui tenen un problema són vostès. I tenen un problema gravíssim, i és que com que no han paït tornar a ser a l'oposició (*remor de veus*), com ho demostra la seva inevitable reacció psicològica de manera instantània (*rialles*), com que això no ho han paït, totes i cadascuna de les coses que fa el Govern de la Generalitat, totes, sense excepció, resulta que estan realment molt malament i molt mal fetes.

Senyor Pellicer, vostè sap realment què és una política exterior? Vostè creu de debò que en sis mesos un país pot tenir política exterior? No viatges del president, no tenir un president expert i lector de la història internacional i coneixedor de la realitat internacional; estem parlant de l'arquitectura institucional d'un país que per primer cop es dota d'uns instruments per tenir una acció pública exterior catalana, cosa que no havia passat mai. Per tant, ja entenc que el fet que aquesta acció pública existeixi, que s'hi hagin posat les bases, a vostès..., i, pel que veig, a vostè molt particularment, li retorna –dic «li retorna», perquè personalitzava tant que semblava que en fes una qüestió personal.

Jo no sé amb quins empresaris deuen parlar vostès, però quan fa poc sentíem la paraula d'algun empresari qualificat que deia que finalment, doncs, reconeixia el nivell d'estabilitat de l'acció del Govern de Catalunya, suposo que per algun motiu ho deuria dir.

Vostès, si els del Govern, en qualsevol dels seus nivells, viatgem, aleshores ens critiquen que viatgem; si resulta que els membres del Govern no viatgem, aleshores ens critiquen que no viatgem, i ens diuen: «Miri, és que el president de la Generalitat només ha anat a Brussel·les.» I d'això en fan una crítica. Si hagués resultat que el president de la Generalitat hagués anat a tres o quatre llocs més, aleshores haurien criticat l'excés de viatges del president de la Generalitat. El president de la Generalitat va allà on ho considera oportú.

Hem explicat en multitud d'ocasions, però ja se sap que política vol dir pedagogia, que per nosaltres una cosa és la política que duem a terme amb relació no a Europa,

sinó amb relació a la Unió Europea, que és ben diferent, a les institucions comunitàries, i una altra cosa ben diferent són les relacions exteriors. I les relacions exteriors, doncs, tenen una responsabilitat i les relacions amb les institucions comunitàries de la Unió Europea tenen una altra responsabilitat. I això és el que justifica que hi hagi una secretaria de relacions amb la Unió Europea i una altra d'affers exteriors. Però quan nosaltres enviem els nostres representants democràtics al Parlament Europeu de cap de les maneres podem considerar ni el Parlament Europeu, ni la resta d'institucions comunitàries com a exteriors en la mesura en què més de la meitat de la normativa legal que afecta la nostra vida quotidiana..., ni ho decidim a Barcelona, ni ho decidim a Madrid, sinó que es decideix en les institucions comunitàries europees. Per tant, per nosaltres no són relacions exteriors; potser ho són per vostès.

Les referències al cos diplomàtic, sincerament, m'han deixat atònit –atònit–, perquè diu molt que encara puguí mantenir aquesta capacitat de sorpresa, diu molt a favor de l'espècie humana aquesta capacitat de sorpresa permanent davant dels esdeveniments que van passant. Perquè mai com ara –mai com ara–, senyor Pellicer, el Govern de la Generalitat ha tingut tantes i tan bones relacions amb els noranta-vuit membres del cos consular establert a Barcelona. Mai. Mai com ara. Jo mateix només..., exactament en cinc mesos m'he reunit amb tot el cos consular sencer en tres ocasions i amb molts d'ells, separatament, tantes vegades com ha calgut. I així ens ho han fet constar i així ens ho han dit. Pregunti, per tant, als representants del cos consular a Barcelona quina és la relació que mantenen amb el Govern de la Generalitat i si se senten o no se senten satisfets per l'acció que duu a terme el Govern de Catalunya.

Vostè demanava criteris sobre les delegacions exteriors; els criteris els vaig dir en el seu moment. Que nosaltres comencem per reforçar algunes delegacions que ja té la Generalitat a l'exterior o per crear-ne de noves, no significa que fem només aquestes. Aquestes són aquelles per les quals comencem, però no seran les úniques. Que en aquests moments vostè em qüestionari que la Xina no és un objectiu de primera magnitud per a l'economia catalana..., no sé ben bé exactament amb quins empresaris vostè es deu relacionar, però estaria bé que es relacionés amb algun que pogués situar exactament la Xina en els seus termes econòmics més precisos.

Vostè em parlava de l'euroregió; el nucli central de l'euroregió és l'eurodistricte, és l'espai català transfronterer, i em plau de fer-li saber que en qüestió de molt pocs dies signarem el segon marc de relació, de constitució d'aquest espai català transfronterer amb les institucions més significatives dels territoris catalans de l'Estat francès. Per tant, es fa la feina que s'ha de fer, es fa a bon ritme, es fa sense propaganda, però es fa bé.

Vostè em diu el Copca com el porto. És que el Copca no el porto jo, senyor Pellicer. És que això és d'un altre departament. Això és del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa. I el Copca té una dependència orgànica i funcional del conseller Huguet, que és a qui correspon, i el porta bé. Si vostè em diu: «És que en aquestes delegacions a l'exterior pensen aprofitar tota l'experiència del Copca al llarg de tots aquests anys?»

Evidentment que aprofitarem aquesta experiència; l'aprofitarem en positiu, racionalitzarem algunes de les oficines per, sumant en esforços i personal que ja hi tenim, fer la millor política possible.

Parlava vostè també de la necessitat d'un prestigi exterior per a Catalunya. Jo crec que dir això avui, en el dia en què es coneix el programa de Frankfurt, en què se sap ja que 132 escriptors del nostre país seran a Frankfurt, que deixi-m'ho dir clarament, perquè de vegades mireu les coses d'una manera que no s'han de mirar: Frankfurt no té gran cosa a veure amb les lletres; Frankfurt té a veure sobretot amb els números, té a veure amb els números de la indústria editorial; Frankfurt és un espai de negoci, de compra i venda de drets d'autor de les diferents editorials del món. I, fins i tot en aquest cas, això ens és positiu.

Prestigi, doncs, per a Catalunya en la cultura; prestigi en el fet que som l'únic organisme, l'única institució no estatal que té acords amb Nacions Unides en aquest moment, per exemple, en matèria de cooperació, i que sovint participem en organitzacions internacionals, cosa que fins ara no havia passat mai. I prestigi també fins al punt que més enllà de l'acord marc de relacions bilaterals que vam establir fa un any amb el Govern de l'Uruguai, són ara altres governs d'Amèrica del Sud i Central, d'Europa i fins i tot de l'Àfrica del Nord que ens reclamen i ens expressen la seva voluntat de començar a treballar per arribar a un espai en el qual puguem fer, puguem tornar a signar acords bilaterals amb aquests països.

I vostè em deia: «Com és que s'ha produït un canvi en uns llocs de responsabilitat?» Doncs, simplement, a les persones que hi havia se'ls va acabar, senyor president— encarregar una missió, aquesta missió la van fer, i a partir del moment en què calia passar a una segona etapa, vostè ho ha dit, efectivament, la incompatibilitat personal entre aquests dos responsables de la secretaria d'exteriors va aconsellar, com a criteri de racionalitat, que...

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

...la segona etapa ja l'havien de portar unes altres persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Pellicer, pot fer la rèplica.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, senyor conseller, la política d'exteriors fa quatre anys que vostès la porten, perquè li recordo que el tripartit 1 ja va fracassar, però, també en política internacional i exterior, i el tripartit 2 continua fracassant. Per tant, no em digui ara que en sis mesos..., que vostè ha de fer un nou model en sis mesos. Ja fa quatre anys

que hi treballen! O és que l'anterior tripartit no van fer res, segurament?

Escolti'm, el que està clar és que no hi ha coordinació, i que la crisi interna que pateixen en aquests moments vostès, amb el cessament de dues persones de rellevància dins del seu organigrama, comporta la descoordinació. Però aquesta descoordinació ja ve de lluny, i per això no funcionem bé. Perquè, escolti'm, de les tres direccions generals en que s'estructura el seu departament —exteriors, tot el tema d'organitzacions i el tema de cooperació—, en sis mesos no s'han reunit, per parlar de quin ha de ser el model. Vostè creu que tres direccions generals que depenen de vostè, vostè no ha estat capaç de trobar-se tots quatre i parlar de quin ha de ser el model, de com s'han de coordinar en la política exterior? Això és model o és un desgavell, com deia jo en la primera intervenció? És el mínim! O és que hi ha més problemes interns, que aquests que han succeït amb la senyora Maria do Carmo Marques-Pinto i el senyor Royo? Perquè si no, no ho entenc.

El tema del cos consular. Escolti'm, preguntí al cos consular i veurà que en els anys de Convergència i Unió hi va haver una excel·lent política de relacions exteriors i de relacions diplomàtiques amb el cos consular. No li hem parlat que vostè no viatgi. Li he dit que vostè no té model, i en sis mesos, si no s'han reunit —i torno al començament— les tres direccions generals, com carai vol que hi hagi model?

Unió Europea. El repartiment del poder entre el tripartit —m'explico, per recordar-ho: senyor Montilla, president de la Generalitat, i vostè— fa fragmentar la política internacional, i fa fragmentar —li ho recordo una vegada més— la Unió Europea en política exterior, quan el lògic és que —inclús en aquest Parlament es fa sota un mateix sostre, sota una mateixa comissió— vostès també fessin el mateix. I això només respon al repartiment de cadires. O és que, a vostè també, des de Madrid li han dit: «Miri, escolti, sap què?, que se n'encarregui de l'exterior, i deixem la Unió Europea, que és més a prop, no ho enredem més.» Doncs jo crec que va per aquí, francament —crec que va per aquí. No ho enredem més perquè l'experiència del tripartit 1 és com allò de les pel·lícules, que al final a Madrid passen factura, i com que al senyor Montilla a Madrid el coneixen molt bé, doncs, acota el cap i diem..., i separem.

I li repeteixo la pregunta: quants països, dels vint-i-set que conformen la Unió Europea, separen la política de la Unió Europea, és a dir, entre països, entre els vint-i-set, i la política de la resta del món? Cap! Cap, només passa aquí! Nosaltres no volem ser el país de la pandeleta. Nosaltres volem ser un país com cal i modern, i evidentment com tots els països europeus.

Xina, i Pequín, és evident que hi ha interessos catalans d'empresaris. Però escolti'm, obri també al Marroc, obri també a Portugal, obri en aquells països que també ens en va parlar vostè, geopolíticament a prop nostre, i amics nostres, al costat. Perquè, si no cuidem els de l'«alrededor»... Ja està bé que anem a la Xina, però potser les preferències les fem amb els països del voltant. Per tant, aquest és el criteri. Quins són els criteris, realment, que té vostè en obrir delegacions?

I acabo. «Política exterior. La divisió de l'àrea d'Exteriors desconcerta el personal del Govern de Brusselles», gener 2007, en un any això, eh? «Carod destitueix la directora de la Maison de la Catalogne.» «Carod reclama a Moratinos que la Generalitat participi a les cimeres de Portugal i Marroc.» «Zapatero rebutja la presència de Catalunya a Rabat», a la cimera que vostè demanava –devia ser que el senyor Montilla hi va intervindre.

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

«Carod diu que Catalunya establirà relacions bilaterals.» Cap.

Acabo, senyor president.

«Carod destaca la seva lleialtat en política exterior en la visita a l'Índia.» «Renuncia a la senyera.» «Montilla...

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

...relativitza el poder de Carod.» I finalment: «Carod ha de posar ordre a Relacions Exteriors, perquè ha fracassat en el seu intent d'impulsar la política exterior de Catalunya.» Aquesta és la seqüència dels despropòsits. En deu imatges que públicament estan al carrer.

Moltíssimes gràcies. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de la Vicepresidència

Senyor president... Senyores i senyors diputats, vostè deia que aquest Govern la seva política d'exteriors no l'havia en sis mesos sinó que l'havia feta en quatre anys. De fet, amb l'estructura de Secretaria d'Afers Exteriors i amb l'arquitectura institucional que li hem donat és ara que comencem. És ara el primer cop que es parla amb el Ministeri d'Afers Exteriors espanyol, i amb el qual, doncs, s'hi manté l'espai d'informació, de lleialtat i de col·laboració que és absolutament imprescindible. I, per tant, ningú comença mai la política per ell mateix ni per ell sol, com tampoc no és cert que amb aquests quatre anys hàgim pogut bastir la política internacional que volíem, com tampoc vostès no la van bastir en vint-i-tres anys, aquesta política internacional. Hi insisteixo, una cosa molt diferent és tenir un president entès i expert en història i en política internacional. Això és una cosa, i l'altra és que això s'hagués traduït amb una institucionalització d'una política exterior pròpia, cosa que no es va fer mai.

No li vull referir allò de..., que deia Pere Quart amb relació al teatre, quan afirmava que per als països pitjor que no tenir una tradició teatral era tenir-la dolenta, perquè això seria inexacte, però crec que en alguns moments vostès es passen una mica de rosca amb al-

gunes de les afirmacions que fan. A veure, quan vostè diu que jo no m'he reunit amb els directors generals..., això d'on ho ha tret que no m'hi he reunit? Jo m'he reunit amb els tres directors generals i amb la secretària d'Afers Exteriors tantes vegades com ha calgut –tantes vegades com ha calgut. Però és que..., és que ara em vindrà vostè a mi a dir-me quan m'he de reunir i amb qui m'he de reunir i de quina forma? Escolti això ho decideixo jo. Qui té la responsabilitat en nom del Govern sóc jo, no és vostè. Per tant, m'he reunit amb el responsable d'Afers Exteriors i amb els tres directors generals i ho faré tantes vegades com calgui.

És evident que quan vostè diu «model exteriors» i «model Unió Europea», doncs entenc que vostè em ve a dir que són exactament la mateixa cosa. Diu: «Perquè estan a la mateixa comissió.» Estan a la mateixa comissió però porten els dos noms perquè són dues coses diferents. No és el mateix la Unió Europea que els afers exteriors, i aquí entrem en una discussió que, en fi, si després vostè no té més feina –jo sí que en tinc, però segur que ho podrem trobar un altre dia–, la podem allargar tantes vegades com vulgui. Però una cosa és l'espai comunitari europeu i una altra són els afers exteriors. I diu que no hi ha cosa que no fatiga més que les obvietats.

Jo crec que hi ha una dita en català –que no sé per què habitualment tothom la diu en castellà, per tant jo la diré en català– que diu: «Qui mal fa, mal pensa.» Diu: «És clar, segur que vostès fan tot això perquè des de Madrid li telefonen...» Escolti, a mi no em telefona ningú de Madrid. (*Veus de fons.*) No, no, a qui telefonen és a vostès. I a vostès quan els telefonen s'hi posen i diuen: «Sí, senyor.» «Sí, ministre.» O de més amunt... (*Veus de fons.*) És a vostès a qui telefonen. És a vostès a qui truquen.

A veure, a aquestes alçades de la història, anar encara amb tot això al senyor Montilla i al PSOE a Madrid... Però que no són aquests els que vostès hi van pactar l'Estatut? Doncs a què ve tot això ara? A què ve tot això ara? (*Veus de fons.*) No, no, escolti, el president de la Generalitat és el president de Catalunya, i el president de Catalunya té l'obligació de parlar amb el president del Govern espanyol, mani qui mani a Madrid. Però és que això és de sentit comú i ho entén tothom.

No m'ho faci compatible, obrir una delegació a la Xina amb obrir-la en altres llocs. Fixi's que si vostè hagués escoltat el que jo li he dit, hauria sentit que he dit «vam establir sis llocs com a prioritaris, pels quals comencem, que no vol dir que siguin els únics», no vol dir que siguin els únics.

Sincerament, tot el tema de la senyera i l'Índia i tot plegat, jo vaig viatjar amb el cotxe de l'ambaixada d'Espanya, i quina bandera vol que porti l'ambaixada d'Espanya, la de Nova Zelanda? Vol que li recordi jo on s'hostatjaven alguns alts càrrecs del Govern de Catalunya quan viatjaven al llarg de vint-i-tres anys? A l'ambaixada d'Espanya. I amb quin cotxe anaven? Amb el cotxe de l'ambaixada d'Espanya. O és que no sap què som des del punt de vista legal? Som una comunitat autònoma! N'hi ha que volen que siguem més, però és el que som, i el que som és la realitat que tenim.

El president

Senyor vicepresident...

El conseller de la Vicepresidència

Potser el cert és... –i no critico l'ús d'unes institucions estatals que nosaltres també les paguem, per tant, també són nostres–, potser el seu problema és, senyor diputat interpellant, que quan parla de política internacional, la seva política internacional es redueix a allò que vostè n'ha dit sintèticament l'«alrededor».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat (tram. 302-00035/08)

...la Moció sobre l'actuació del Cos dels Mossos d'Esquadra i sobre la imatge que els ciutadans tenen de la policia de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'actuació del Departament d'Interior en els darrers mesos, i especialment en les darreres setmanes, ha generat una crisi de confiança dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya amb la policia de la Generalitat.

La irresponsable actuació del conseller d'Interior i dels membres del seu departament, la direcció del seu departament, han posat malauradament els mossos d'esquadra a la picota, els han posat en el que es diu l'ull de l'huracà. Tant és així, senyores i senyors diputats, que el Govern, el conseller Saura ha aconseguit una cosa que deixi'm dir-los que és prou notable, no? Ha aconseguit que tots els grups de l'oposició, tots, sense cap mena d'excepció, li demanin que plegui, i una cosa que és encara més important, perquè sincerament és la primera vegada que passa a Catalunya en democràcia, no?, i per tant, que ha passat mai en el nostre país, i és que tots els sindicats del Cos de Mossos d'Esquadra, tots, sense excepció, s'uneixen, fan una manifestació al carrer, i acaben tots demanant la dimissió del conseller Saura. Fins i tot aquells sindicats diguem més propers al partit que representa el senyor Saura. I per tant, deixi'm dir-los que fora bo que el senyor Saura –que també li he de confessar que ens hauria agradat que pogués estar avui escoltant aquesta important Moció pel futur de la seguretat de Catalunya– pogués estar amb nosaltres, no?

En qualsevol cas, nosaltres creiem que el senyor Saura hauria de plegar. És inaudit el que ha passat. Mai a la vida els mossos d'esquadra s'havien llançat al carrer demanant la dimissió del conseller Saura. I em sobta

molt perquè quan el senyor Saura estava a l'oposició i es produïen manifestacions al carrer, el senyor Saura..., deien, els que governaven aquí i els que governaven allà, que havien d'escoltar el que deia la gent i òbviament havien de plegar. Per tant, fora bo que algú de vostès li pugui explicar al senyor Saura que els polítics que es consideren seriosos i responsables fan el mateix i diuen el mateix quan estan a l'oposició que quan estan en el govern, i el senyor Saura no fa això. Per tant cadascú que analitzi quines són les raons per les quals el senyor Saura no ho fa.

En qualsevol cas la nostra moció diu coses molt sensates, no? I m'agradaria que s'ho repensessin de veritat abans de votar-les en contra. Sobretot em dirigeixo al Grup Socialista, senyor Pérez. Jo entenc que el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarà en suport unànime del senyor Saura –i no dic que vostè no ho faci–, però és clar, vostès poden votar en contra que el Parlament de Catalunya manifesti el seu ple suport a la tasca que desenvolupa el Cos de Mossos d'Esquadra? Perquè jo ho trobo inaudit si vostès hi voten en contra. Vostès poden votar en contra, senyor Pérez, per exemple, que el Parlament de Catalunya condemni l'agressió que va patir un agent i que li va suposar el trencament del nas? Perquè això és el que també estem votant avui.

És veritat que hi ha una reprovació, i jo entenc que la votin en contra, només faltaria. Tot arribarà en aquest Parlament, i no m'estranyaria que algun dia el tripartit acabi..., alguns grups votant la reprovació del senyor Saura. Però en qualsevol cas, vostès..., els demano que donin suport al Cos de Mossos d'Esquadra, que condemnin l'agressió que va patir un agent del Cos de Mossos d'Esquadra; òbviament que també, com diu la moció, regulin aparells com ara el *kubotan* –que el senyor Saura es va assabentar per la premsa que els mossos utilitzaven aquest instrument–, i també, home, una cosa que és important, no?, que és que es fan campanyes de seguretat en el treball, i escolti, el conseller o els membres del departament demanen als agents del Cos de Mossos d'Esquadra que no portin el casc en les manifestacions, perquè diuen que clar, que dona una imatge repressiva que aquest bon rotillo que impera al departament no es pot tolerar, no? I què passa, doncs? Que no porten casc i arriba un antisisistema, dels que no porten cotxe oficial, dels altres, i els fot un cop de puny al nas i els trenca el nas. Això no és tolerable, senyores i senyors diputats, això no és tolerable. I, per tant, els demano que deixin de banda la imatge i garanteixin la seguretat dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra.

I per últim, i acabo, senyor president, els demano també que garanteixin que els mossos portin equipament suficient, que no s'hagin de pagar els mateixos les armilles internes antibales i també que posin una mica d'ordre en el que està passant amb les eleccions sindicals. Acabo, senyor president. No és normal que en democràcia els Mossos d'Esquadra demanin al Parlament que facin d'observadors per garantir la imparcialitat i la legalitat del procés d'elecció dels seus representants sindicals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar el nostre grup en relació amb aquesta moció. Com ja vam fer palès en la sessió en què vam mirar les esmenes al Departament d'Interior, que coincideix amb el dia en què es va produir la manifestació massiva i conjunta de tots els sindicats per demanar la dimissió del senyor Saura, i tenint en compte els motius que portaven a aquesta manifestació, des de Convergència i Unió donarem pràcticament recolzament a la totalitat de la moció, amb una excepció que explicaré.

Per nosaltres, el ple suport a la tasca que desenvolupen els Mossos. En el punt primer es diu..., insta el Govern a no prendre cap mesura que perjudiqui el prestigi i la bona imatge que els ciutadans... Hauria de dir, en realitat, per ser exacte, no prendre cap mesura més que els desprestigiï més, perquè realment l'ús de les càmeres, com ha sortit als mitjans, és evident que va ser aprovat i recolzat per Convergència i Unió, però el que no està aprovat i recolzat per Convergència i Unió és el mal ús de les càmeres, difondre unes imatges, fer unes valoracions abans d'uns judicis, criminalitzar tot un cos per les actuacions de dos persones, de tres, de les que siguin, sobre les quals encara no s'ha obert un expedient i a les quals ja s'està fent un judici paral·lel, se les està valorant, se les està condemnant, i se estan difonent unes imatges amb un contingut negatiu que perjudiquen tot el cos.

Això ho consideren així els Mossos d'Esquadra, ho considerem així nosaltres, ho consideren així també alguns membres del seu Govern que ho diuen amb la boca petita, o com poden, ho considera, penso, així també el mateix president Montilla, encara que no s'ha atrevit a fer-lo dimitir, però es fa la foto el dia que el recolza al davant del camió de bombers d'emergències, perquè realment d'alguna manera s'ha d'apagar un foc que des d'Interior mateix s'ha obert. Perquè si aquesta era la política que tenia Interior per reforçar el cos, quan no s'està dotant de més mitjans, així se dignifica un cos, així es dignifica, difonent imatges, difonent declaracions, expandint la sospita respecte del cos? Trobem que porten una molt mala política.

Els drets s'han de respectar de tothom. Dels Mossos d'Esquadra també, dotant-los de mitjans; dels detinguts també, i si hi ha alguna actuació irregular, s'ha de buscar. Però també s'ha de protegir els ciutadans que estan a casa seva, que volen una policia segura, una policia que els doni confiança. I trencant la imatge, trencant la confiança sobre el Cos dels Mossos d'Esquadra no s'està protegint la ciutadania i no s'està contribuint que la sensació de seguretat augmenti. I d'això n'és responsable el conseller Saura, i per això nosaltres el reprovem, a ell, mentre no rectifiqui.

Elements de protecció? I tant que sí. Agents de Mossos d'Esquadra que mentre ens estan defensant a tots cauen per terra i se'ls trenca el nas? Doncs, i tant que no. I ens preocupem molt per aquestes actuacions. I amb

aquests agents se'ls ha de dotar de tots els mitjans que calgui, perquè es puguin defensar i ens puguin defensar. Perquè si la nostra policia no ens pot defensar, qui ens defensarà? Hem de vetllar per aquesta imatge, per aquest bon nom, per la seva confiança en ells mateixos i perquè molts joves de Catalunya vulguin ser mossos d'esquadra, que avui potser no ho volen ser.

Quines són les mesures? Que dimiteixin els portaveus d'Interior del PP i de Convergència i Unió..., perquè hem dit que vostès han utilitzat el tema de les càmeres com si fos un *Gran Hermano*. Doncs, sí, senyors, perquè estan difonent unes imatges, fent un judici que se l'ha tret vostès de la màniga, sense donar-los l'oportunitat de defensar-se, utilitzant unes càmeres ocultes, quan les càmeres que estaven autoritzades eren unes càmeres públiques i no ocultes, i ja es veurà la validesa d'aquestes càmeres i la utilitat que s'ha fet de tot això.

Evidentment si aquí hi ha algun responsable, és el titular del Departament d'Interior. I som conscients que vostès ho saben. I estan en aquest moment anunciant mesures, intentant desviar l'atenció cap un altre lloc; bones mesures que ja s'estaven fent a les comissaries, com lluitar contra els maltractaments, contra la violència de gènere. Però el que no ha de fer mai un conseller d'Interior és difondre una imatge negativa del seu propi cos, el qual no és capaç de dotar dels elements que necessita per fer la seva feina; almenys, ja que no li'n dona, que no li'n tregui, que no li tregui la bona imatge.

Convergència i Unió votarà a favor de tots els punts llevat de l'últim, en el qual considerem que en unes eleccions sindicals que se porten des de la mateixa Administració no correspon a aquest Parlament ni als seus diputats fer d'observadors.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, efectivament l'altre dia vam assistir a la interpellació del Partit Popular al conseller Saura en la qual el diputat del Partit Popular volia posar sobre la taula tota una sèrie d'irregularitats, donar una fotografia de la situació sobre la seguretat a Catalunya. I jo crec que el conseller Saura va posar una altra fotografia de com està funcionant el sistema de seguretat a Catalunya. I jo crec –i jo crec–, sincerament, que la fotografia del sistema de seguretat a Catalunya no és el que està dibuixant en aquest moment el Partit Popular, sinó que avui el sistema de seguretat a Catalunya funciona, sincerament, i raonablement bé; que s'estan assolint uns èxits en matèria de seguretat –l'altre dia sortia a la premsa, per exemple, el tema de la reducció del tema dels furt–, molt importants –molt importants–, que en altres autonomies del nostre país no s'estan aconseguint.

En tercer, que el desplegament de Mossos d'Esquadra no s'atura, que s'està complint el desplegament, que s'està complint el calendari del desplegament, que com-

plirem el nostre compromís d'acabar el desplegament el 2008. De manera diferent del que planteja el Partit Popular, que demana que s'aturi el desplegament. Nosaltres pensem que no, que no s'ha d'aturar i que s'ha de complir el calendari del desplegament. I en aquest sentit nosaltres estem més d'acord o estem absolutament d'acord amb la línia que porta actualment la conselleria de no aturar el desplegament, ans el contrari, acabar al més aviat possible aquest desplegament.

I que la conselleria, i el conseller en aquest cas, ha fet el que s'havia de fer, ha fet el correcte, i ha fet, jo diria, si em permet, exemple. La policia –la policia–, senyora Ribera, la policia, posa unes càmeres a la sala d'escorcolls, observa la policia unes actuacions que poden ser irregulars, i la conselleria fa el que ha de fer: portar aquestes imatges a la fiscalia per veure si... (*remor de veus*), portar aquestes imatges a la fiscalia per veure si hi ha algun tipus d'actuació que ho pugui ser. I això és exemplar, senyora Ribera, digui vostè el que digui; això és absolutament exemplar. (*Persisteix la remor de veus.*)

En tercer...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pérez Ibáñez

En cinquè lloc, mirin, la relació amb altres autoritats i amb altres competències en matèria de seguretat en aquest moment és la que ha de ser; és de col·laboració i de coordinació. Millor que mai, senyor Sirera, millor que mai. I si vol, li recordo quina era la relació de molts alcaldes del nostre país en matèria de seguretat, en matèria de policies locals amb governs anteriors.

Per últim, que el nombre d'efectius policials que en aquest moment hi ha a Catalunya és el més important dels darrers quinze anys. Mai hi havia hagut tants efectius policials a Catalunya, mai. I aquest és el nostre sistema i aquest és el nostre projecte i aquest és el projecte que està impulsant el conseller Saura.

I vostè fa una moció parlant del *kubotan*, de les armilles, que els diputats hem d'anar a vigilar les eleccions i del tema..., ah!, i això com sempre, que dimiteixi el conseller, això jo crec que ja és un tema... (*Veus de fons.*) Reprovem, aquesta vegada és reprovem el conseller. Doncs, miri, cregui'm si li dic –cregui'm, eh?– que el que necessita la policia i el que necessiten els sindicats de policia és una mica més d'unitat de totes les forces polítiques a l'hora de treballar en matèria de seguretat; necessiten més discreció de tots nosaltres a l'hora de parlar del tema de seguretat, i sobretot necessiten que ningú –que ningú– vulgui aprofitar partidàriament el que són les seves reivindicacions sindicals. Això és el que necessita en aquest moment la nostra policia, la policia de Catalunya.

I acabo. Tenim a Catalunya una policia que és exemplar, senyor Sirera. (*Pausa.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats..., i senyor Sirera, miri, li votarem en contra la seva moció, ja li ho avanço, perquè aquesta tan sols el que busca és la reprovació del conseller d'Interior, el senyor Saura. Tan sols busca això, perquè vostè fa una introducció, uns punts introductoris, que el Parlament de Catalunya ja ha aprovat en reiterades ocasions mocions que ens vénen a dir el mateix. No..., li estalvio tot el llistat de les mocions que ha aprovat tant a la legislatura passada com aquesta legislatura aquest mateix Parlament, mocions en què, ho repeteixo, doncs, hem aprovat els mateixos punts que vostè utilitza com a introducció de la seva moció.

Miri, a més, de donar ple suport a la tasca policial dels Mossos d'Esquadra, també nosaltres donem ple suport, doncs, al desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra. I en aquest sentit li recordo que és la seva formació política l'única, i li ho repeteixo, és l'única formació política d'aquesta cambra, que vol que s'aturi el desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra, i conseqüentment vol, doncs, la paràlisi del model policial català basat en un cos nacional propi de seguretat pública.

Nosaltres, ens sentim molt orgullosos de la nostra policia, i de la seva professionalitat i de la seva dedicació. I defensem i defensarem la imatge i el prestigi del nostre cos policial. I no permetrem que la seva voracitat política, doncs, desacrediti la feina de milers de mossos i mosses d'esquadra que cada dia asseguren la seguretat dels ciutadans.

Perquè a més creiem que darrere del seu discurs hi ha un missatge subliminal molt negatiu. Jo crec que vol contraposar el Cos de Mossos d'Esquadra amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat, sobre la seva professionalitat, i això no estem disposats a acceptar-ho de cap de les maneres.

El Cos de Mossos d'Esquadra realitza una tasca clau dins de l'estat de benestar, garanteix la seguretat i la integritat de les persones i dels béns, i, per tant, fan una important funció social que és reconeguda per la ciutadania. I si en l'exercici de les seves funcions s'hi detecta alguna irregularitat, lògicament s'ha d'actuar respecte d'això conforme a la normativa vigent, a la legalitat vigent, com passaria amb qualsevol altre col·lectiu. I això és el que s'ha fet, perquè així és com funciona l'estat de dret.

Per tant, apellant al sentit comú, al seny i sobretot a la responsabilitat de totes les forces polítiques d'aquesta cambra, Esquerra Republicana de Catalunya els demana excloure del ring polític el prestigi i la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè aquest cos no és pas un cos d'aprenents, són policies de primer ordre, i així els ho han reconegut internacionalment, i perquè d'aquesta batalla dialectal en sortim perjudicats

tots i totes i en surt perjudicat el país, els interessos de Catalunya.

Res més moltes gràcies.

El president

El senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, si m'ho permeten... –gràcies, president–, si m'ho permeten, de la pinça de Convergència i Unió amb el PP i de les renúncies de Convergència i Unió amb relació al model català de seguretat, en parlaré en la següent moció.

En relació amb la moció del PP, evidentment votarem que no a tota la moció, encara que sabem que es poden posar a votació punts per separat, i vostè dirà: «Sembla mentida que no sé què...» Votarem a tot que no per dos motius: perquè inclou una reprovació injusta del conseller i perquè tots els punts són un exemple de manipulació.

En el mateix punt que es dona suport al Cos de Mossos d'Esquadra s'acusa el Govern de perjudicar-lo. I el suport ja el vàrem votar el 29 de març del 2007, i, lògicament, tothom sap que el mantenim.

El mateix punt en què es condemna l'agressió d'un agent –condemna que tots compartim– es redacta de tal forma que en lloc d'aparèixer com a culpable l'indesitjable autor de l'agressió es vol fer aparèixer com a responsable el Govern.

I, finalment, la perla: observadors del Parlament a les eleccions sindicals de Mossos. Com s'atreveixen a insinuar que les eleccions sindicals al Cos de Mossos no són transparents? Som en un estat de dret i aquesta insinuació és intolerable, per aquest Parlament i pels mateixos sindicats, que tenen al seu abast tots els mecanismes d'una democràcia per defensar els seus interessos. Les eleccions sindicals al Cos de Mossos d'Esquadra estan regulades per aquest decret: el Decret 135 del 2003, de 10 de juny, signat pel president Pujol i per la consellera de Justícia i Interior Núria de Gispert; és a dir, aprovat quan governava Convergència i Unió amb el suport del PP.

A què ve ara qüestionar el procediment? Això és una mostra claríssima que vostès ho volen degradar tot. Perquè quina és la intenció del PP? Vostès ja van demanar la dimissió del conseller Saura abans que prenguéssin possessió. Varen manipular fa uns mesos un clima difícil, d'inseguretat, ara reconduït, per atacar el Govern. I la notícia no és que el senyor Sirera demani la dimissió del conseller, que ja ho ha fet deu o dotze vegades, la notícia seria que no ho fes.

El PP sempre ha estat contra el model català de policia. Si el PP hagués governat a Catalunya amb majoria absoluta no hi hauria Cos de Mossos d'Esquadra, com no hi hauria nou Estatut. Per això volen presentar un panorama catastrofista, per justificar la paralització del

desplegament, el repte més important del Cos de Mossos d'Esquadra.

Però aquí xoquen amb la voluntat dels ciutadans i ciutadanes de les comarques on encara no s'ha produït el desplegament. I hi xoquen tant, senyor Sirera, que mentre voten contra el desplegament en aquest Ple vostès presenten esmenes a l'articulat del pressupost d'aquest any demanant l'any 2007 augment d'efectius dels Mossos a l'Alt Penedès, on no arribaran fins a finals d'any, i demanen construir aquest any comissaries a Tarragona, on el desplegament arribarà l'any 2008.

Si volen aturar el desplegament, per què presenten aquestes esmenes? Saben per què? A part de la poca coordinació interna del Grup Popular, perquè les organitzacions del PP del Penedès o de Tarragona sí que volen que arribin els Mossos i per això han enviat les esmenes.

A diferència del PP, el meu grup sent el model català de seguretat com a propi, i ens sentim orgullosos de l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra. I entenem que corregir actuacions equivocades i minoritàries ajuda a augmentar-ne el prestigi dins la societat. El temps ens donarà la raó. O, millor dit, ja ens la comença a donar.

Moltes gràcies.

(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president; per una contradicció molt important. *(Veus de fons.)* Sí, és que s'ha dit una cosa que no és certa, i òbviament jo vull defensar la posició...

El president

Quinze segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Miri, senyor Bosch, vostè ha dit una mentida. Perdoni que li ho digui. El Partit Popular vostè ha dit que està en contra del model policial català. I no és cert. Li recordo que va ser el Govern del Partit Popular qui va fer la transferència en matèria de trànsit, mentre el seu soci de govern durant molt de temps va dir que s'havia de fer una línia Maginot en contra del traspàs i del desplegament dels Mossos en el territori.

(La Sr. Ribera i Garijo demana per parlar.)

El president

Senyor Ribera... *(Remor de veus.)* Senyora Ribera... *(Pausa.)* Quinze segons.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, el senyor David Pérez ho ha embolicat tot. Primer, sóc senyora Ribera i no «senyor» Ribera... I després..., això és una «tonteria», però és que, després, a darrere, vostè ha dit que nosaltres estem en contra que les imatges vagin a fiscalia... No, han d'anar a fiscalia, han de

ser investigades oficialment, internament; a judici, si cal. Però el que no es pot fer és difondre-les i valorar-les abans que existeixi...

El president

Senyora Ribera, s'ha acabat el temps.

La Sra. Ribera i Garijo

Valorar-les públicament, i difondre ja criteris de valor mentre encara està tot...

El president

Senyora Ribera...

La Sra. Ribera i Garijo

...sub judice.

(*El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

Un aclariment superràpid. Aquest Parlament ha votat moltes vegades temes en relació amb el model de seguretat de Catalunya. Li recordo que a una de fonamental, el 9 de maig del 85, quan es va presentar el model de seguretat de Catalunya, vostès no li van donar suport.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, me centraré en la moción de hoy, que es el tema que plantea de prestigio de los Mossos de Esquadra, la reprobación y la utilización de determinados instrumentos o la no utilización en determinadas manifestaciones. No la materia del despliegue, que será objeto de otra moción mañana. En todo caso, le advierto a la ilustre diputada Patricia Gomà que somos dos los grupos en este Parlamento que estamos a favor de parar el despliegue, no uno solo.

En este sentido, sí quisiera poner de manifiesto que el problema del Departamento de Interior, de Relaciones Institucionales y Participación no es un problema de imagen, como aquí se está planteando. Es un problema de autoridad. No puede pensarse que miles de mossos, cuando piden la dimisión del *conseller*, están equivocados.

Entendemos que falta un poco de humildad en los planteamientos que se están haciendo en la cámara y que he tenido ocasión de escuchar en otras ocasiones. Es evidente que el departamento no funciona; ha perdido la confianza de los policías, también al parecer de los mandos, y lo que es más preocupante, empieza a perder la confianza de muchos ciudadanos.

Primera premisa. Se han de proteger los derechos de los detenidos y debemos hacer de Cataluña un espacio libre de malos tratos policiales. Las imágenes que hemos tenido ocasión de ver durante estos días no contribuyen al prestigio de la institución ni aun cuando sea imágenes de casos aislados. Pero es evidente y debe quedar claro que esas imágenes denigran a quien las ha cometido.

En todo caso, no sabemos si las imágenes fueron filtradas o enviadas por la *conselleria* a los medios de comunicación, o tuvo vías irregulares. En cualquier caso, hay responsabilidad política, puesto que no se fue ceceo en su custodia y si se difundieron, también se fue imprudente.

Estas imágenes dejan claro que la brigada de asuntos internos realizó una serie de investigaciones, pero no dejan claro si los mandos de esa comisaría conocían la existencia de malos tratos en la misma. Nos parece especialmente preocupante que nada se haya hablado de mandos policiales y que hayan sido los policías expedientados en estos casos los únicos afectados. ¿Qué ambiente debía respirarse en esa comisaría para que se sintieran con autoridad funcionarios que acababan de llegar para pegar a detenidos? Nos parece especialmente preocupante esta situación.

Me he referido a un problema de autoridad. Y quiero que lo entiendan. ¿Qué tipo de formación se ha dado a los policías que consideran normal acudir a disolver concentraciones o manifestaciones con artilugios prohibidos? ¿Qué tipo de formación o qué tipo de órdenes se da a policías para que acudan a manifestaciones o concentraciones sin cubrirse con el casco para evitar posibles agresiones? ¿De quién es la responsabilidad de esos hechos? Del Departamento de Interior.

Y de ahí que se haya generado un ambiente que desde luego es contrario a las buenas prácticas policiales. Y el responsable de ello es el departamento. Una consejería, un departamento, que a nuestro juicio tiene demasiados sombreros y está enfrascada en funciones menos trascendentales que las que debiera. Ponga su cabeza en la primera demanda de los ciudadanos, que es la de la seguridad, y priorice esta, priorice este apartado de su consejería, la que afecta de manera más directa a los ciudadanos. Son muchos los ciudadanos y los policías que se están preguntando ya si esta es la consejería adecuada para un *conseller* que tiene que contestar a antisistemas y mandar a los que se encargan de perseguirlos y detenerlos.

Es evidente que el malestar en la policía es generalizado y no obedece a la proximidad de las elecciones sindicales, sino a una gestión que no ha priorizado la eficacia y que se ha centrado en una política de escaparate. Miles de mossos quieren desempeñar su labor sabiendo que cuentan con el apoyo y las instrucciones adecuadas de su departamento. Las consecuencias de esta policía las describía con acierto un responsable sindical: «El escándalo de los vídeos ha provocado una triple reacción: en el ciudadano, de distanciamiento y de desconfianza hacia los Mossos; de puertas para adentro, de crispación, desencanto y preocupación, y los multirreincidentes con los que tratamos a diario se han crecido por lo de denuncia que algo queda.»

Daremos apoyo parcial a la moción presentada por el Partido Popular. No daremos apoyo al punto cuarto, en cuanto que consideramos que la utilización de instrumentos como el *kubotan* no es adecuada. E igualmente entendemos que las elecciones sindicales deben tener su procedimiento administrativo, y quien esté en contra de ellas..., es el procedimiento judicial el que lo tiene que resolver.

Muchas gracias.

El president

Per tant, entenc que demana votació separada del punt 4 i del punt 6. (*Pausa i remor de veus.*) Dic: demana votació separada del punt 4 i del punt 6? (*Pausa.*) Doncs, cridarem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posarem, doncs, a votació aquesta moció. S'ha demanat votació separada del punt número 6 i del punt número 4. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera, què més demana?

El Sr. Sirera i Bellés

De fet, és la primera cosa que demanaré, senyor president.

El president

Perdoni, la primera cosa que demana, doncs.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, nosaltres no volem que la nostra moció sigui interpretada com una utilització dels Mossos.

I, per tant, li demanaria, senyor president, que del punt 1 de la moció nosaltres retirem a partir de la *i*. (*Pausa.*) I, per tant, li demanaríem que fos sotmès a votació el primer punt, que diria: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu ple suport a la tasca que desenvolupa el Cos de Mossos d'Esquadra.»

Gràcies.

El president

«Què més demana?» em referia a la collectivitat de les demandes que hi ha hagut en aquesta moció, senyor Sirera.

Per tant, demana la votació separada d'aquest punt també o no? (*Pausa.*) Sí.

Per tant, quedaria que el primer punt es vota des d'«el Parlament de Catalunya»; textualment seria: «El Parlament de Catalunya manifesta el seu ple suport a la tasca que desenvolupa el Cos dels Mossos d'Esquadra.» Correcte.

Llavors hi ha una votació separada del punt quart i del punt sisè. Els portaveus tenen clars els termes de la votació? (*Pausa.*)

Començaríem, doncs, votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 56 vots a favor i 68 vots en contra.

Votarem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 54 vots a favor, 68 en contra i dues abstencions.

Votem seguidament el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 110 vots en contra, dues abstencions.

Votarem la resta de la moció, que serien els punts 2, 3 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 56 vots a favor i 68 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.